

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Vampir Günlükleri dizisinden

JULIE PLEC

the ORIGINALS

ANLATILMAMIŞ HİKÂYE

Düşüş

The Originals Digiturk Dizimax Sci-fi'da

dizimax /// sci-fi **HD**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Düşüş

the ORIGINALS

ANLATILMAMIŞ HİKÂYE

Düşüş

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2016

GO! Kitap

THE ORIGINALS

Düşüş

Julie Plec

Özgün adı: THE ORIGINALS
The Loss

ISBN: 978-975-999-937-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Alloy Entertainment, 2013. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Ebru Sürmeli

Düzeltili: Burcu Balaban

Son okuma: Arzu Alan

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara! Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

the ORIGINALS

Düşüş
❧❧

JULIE PLEC

Çeviren: Ebru Sürmeli

Değerli Okur,

Eğer bu mektubu okuyorsan Mikaelson ailesini en az benim kadar seviyorsun demektir. Gözde CW dizisi *The Originals*'ın o çok sevdiğimiz vampirleri; Klaus, Elijah ve Rebekah'nın hikâyesini anlatmaya haftada bir saat yetmediğinden Harlequin HQN, Alloy Entertainment ile birlikte Köken Vampirlerin daha önce anlatılmamış hikâyesini bir üçleme halinde basmaya karar verdi.

Şimdiye dek bu ailenin, insanlar ve doğaüstü gruplar arasındaki anlaşmazlıklara ev sahipliği yapan New Orleans'taki efsanevi yaşam mücadelesine şahit olduk. Peki acaba hayat onlar için eskiden daha mı kolaydı? *The Originals* üçlemesi bu sorunun cevabını verirken aynı zamanda Köken Vampirleri çok daha yakından tanıma fırsatı sunuyor bizlere. Tutku, dram, heyecan dolu bir maceraya ve bolca ısırığa hazır olun.

En iyi dileklerle,

Julie Plec

The Originals'ın Yaratıcısı ve Baş Yapımcısı

GİRİŞ

1766

Lily Leroux kendine söz vermişti, ağlamayacaktı. Annesi ağladığını görseydi onu asla affetmezdi. Lily'nin görevi üzerindeki dar siyah elbisenin içinde güçlü ve kendinden emin gözükmekti. Cadıların başsağlığı dileklerini, onlara ihtiyaç duyduğunu belli etmeden kabul edecekti. Lily artık New Orleans cadılarının lideriydi, onlardan geriye kim kaldıysa tabii... Cadılara önderlik etmesi bekleniyordu, ihtiyaç duyması değil.

Cadıların kendilerine yol gösterecek birine ihtiyaç duydukları aşikârdı. Annesi kırk sene önce şehri yerle bir eden kasırgadan sonra, cadıları bir arada tutmak için elinden geleni yapmıştı ama hasar çok büyüktü. Üstüne bir de bu boyutlarda bir yıkıma sebep olmanın getirdiği vicdan azabı... Asıl acı veren işte bu suçluluk duygusuydu.

Bu arada, cadıların yokluğunda oluşan güç boşluğunda başka oyuncular sahneye çıkmıştı. Fransızlar kısa bir süre önce New Orleans'ı İspanyollara bırakmışlar, İspanyollar da

bu yeni bölgeyi tümünden unutmayı tercih etmişlerdi. Böylece dizginler İspanyollar yerine vampirlerin eline geçmişti.

Köken Vampirler, ilk yaratılan vampir üçlüsü Mikaelsonlar, hamlelerini en uygun anda yapmışlardı. Artık şehri Elijah, Rebekah ve en kötüsü de Klaus yönetiyordu. Cadılar onlardan ölesiye nefret ediyorlardı. Lily annesinin Mikaelsonlara karşı bir zaafının olduğundan şüpheleniyordu. İntikam almaktan söz edenleri hemen susturuyor ve onlara, içine düştükleri bu sefil durumdan, kendilerinin sorumlu olduğunu hatırlatıyordu. Ateşkese ihanet ettiler diye kurtadamlardan tedbirsizce intikam almaya çalışmasalardı, bataklığın karanlık bir köşesinde yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

Ysabelle Dalliencourt'un cenazesi, vampirlere karşı olan kör sevgisi yüzünden, Lily'nin annesinin hak ettiğine inandığı törenin yanında cılız bir gölge gibi kalmıştı. Ysabelle, halkını viraneye dönen şehrin dışına çıkartmış ve cadıları bir arada tutmayı başarmıştı. Onlara yıkım getiren savaşı seçmemelerini öğütlemiş ve eskiden kendilerine ait olan tahta oturan ayaklı lanetle uğraşmak yerine kendilerine ve cadılık yeteneklerine odaklanmayı öğretmişti.

Lily uyumuş halde, herkesle birlikte ayağa kalktı. Altı cadı, annesinin ahşap tabutunu kaldırıp omuzladı. Lily, tabut yanlarından geçerken, Marguerite'in hıçkıra hıçkıra ağladığını duydu. Lily elini, kızının narin omuzlarına teselli edercesine koyarken gözlerindeki yanma hissiyle mücadele etti.

Annesi bataklığın ortasında cadılar tarafından inşa edilen küçük gecekondu mahallesine değil, New Orleans'ın merke-

zine gömülmeliydi. Bu saygısızlığın arkasında Köken Vampirlerin olduğundan emindi. Nasıl ki cadılar bir zamanlar vampirlerin barbarlığını görmezden geldilerse, Mikaelsonlar da cadıların hatasını bağışlayabilirdi. Ama bir kere özgürlüğün tadını alan Köken Vampirler, cadıları şehirden sürüp New Orleans'taki insanlardan yeni bir vampir ordusu yaratmayı tercih etmişlerdi.

Lily yine de tek bir gözyaşının bile akmasına izin veremezdi. Eğer ağlarsa bu, vampirlerin kazandığı ve onun güçlü ruhunu ezdikleri anlamına gelecekti. Lily kendini zorlayıp Ysabelle'in ölümünü bir işaret olarak görmeye çalıştı. Yeni bir çağın eşiğindeydiler, önderleri değişiyordu. Lily vampirlerin zorba yönetimi altında yaşamaya çalışmaktan bıkmış usanmıştı. Mikaelsonlar günahlarının hesabını ödemek zorundaydı. Onun niyeti de bu hesabın eksiksiz bir şekilde ödendiğinden emin olmaktı.

BİR

1722

*K*laus'un ağız tadına uygun bir geceydi. Şarap ve kan su gibi akıyordu. Rahat ortam ve yaz sıcağı yüzünden kıyafetler fazla gelmeye başlamıştı. Üst katta olup bitenleri ancak tahmin edebiliyordu ve bunu bir süreliğine hayal gücüne bırakmıştı.

Zamanı gelince Klaus her birinin tadına bakacaktı. Hem kral hem de ölümsüz olmanın iyi taraflarından biri de buydu: Canının istediğini canının istediği zaman yapabiliyordu. Elijah şehrin idaresini üstlenmişti, Rebekah da aileyi çekip çeviriyordu. Böylece Klaus'a keyfine bakmaktan başka iş kalmıyordu.

Zemin kattaki odalar, âlem yapan vampirlerle doluydu. Klaus yukarıda devam eden partinin tavandan süzülen gürültüsünü duydu. Ölen silah tacirinin evinde geçen kırk küsur senede, Köken Vampirler bir sürü ilave ve tadilat yapmış olsalar da ev tika basa doluydu. Hevesli genç vampirlerle dolu bu

şehri adamakıllı yönetebilmek için Mikaelsonların daha geniş bir eve taşınmaları gerekiyordu. Gerçi kendilerine yeni arazi bulmakta bu kez fazla zorlanmayacaklardı. Kurtadam ve cadılardan temizlenen koca şehirde yeni ev bulmak kolaylaşmıştı.

1722'deki kasırgadan ve patlamadan sağ çıkmayı başaran kurtadamların çoğu başka yerlere göç etmişlerdi. Kalanlarsa göze batmadan yaşamaya çalışıyorlardı. Cadıların durumu nispeten iyi olabilirdi ama çok da şahane sayılmazdı: Bataklıkta yerleşmişler ve güç peşinde koştuktan vazgeçmişlerdi. New Orleans'ın it kopuktan temizlendiği söylenebilirdi.

Vivianne'in ölümünün üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen, Klaus'un ne zaman cadılarla kurtadamların ona yaptıklarını hatırlasa, yüreği sızlıyordu. Genç kızın iki klanın ortak çocuğu olması dışında bir değeri yokmuşçasına, cadılar onu kurtadamlara gelin olarak sunmuşlardı. Vivianne'in hayatını barış sağlamak için ortaya sürdükten sonra, kurtadamlar her fırsatta onun yüreğinden ve aklından daha büyük bir parça talep etmişlerdi. Gencecik yaşta ölmüştü. Ölürken bile iki tarafın arasını düzeltmeye çalışıyordu.

Klaus bu düşünceleri bir kenara itip viskisini bitirdi. Deli gibi içiyor ve çevresinde süren âleme elinden geldiğince katılmaya çalışıyordu. Yine de aradan kırk dört yıl geçmesine rağmen, Vivianne'in kapıdan girip kendisini yeniden iyileştirmesini beklemekten vazgeçmemişti.

"Bu gece çok sessizsin, Niklaus. Sana bir içki daha getireyim mi?" Yuvarlak hatlı genç bir vampir kıkırdayarak Klaus'un kucağına yerleşip kafasındaki düşünceleri girdikleri

karanlık dönemeçten çevirdi. Uzun, kıvılsarı saçları portakal çiçeği gibi kokuyordu. *Lisette*, diye hatırlattı kendine Klaus. Kız, küçük ordularına son katılan vampir grubundandı ama yüzyıllardır yaşamış bir vampir kadar rahattı. Köken Vampirlerden çekinmiyordu, onların gözüne girmek için aşırı çaba sarf etmiyordu ve nedense, Klaus bunu kendine karşı bir hakaret olarak görüyordu.

Kızın, yüzüne düşen uzun saçlarını üfleyerek uzaklaştırdı. “Gecenin sonunda aynaya bakınca yüzünü tanımak ister misin?” diye sordu, sesinde belli belirsiz bir tehdit tonuyla.

“Beni hafife alıyorsun. Bayağı derin ve gizemli biriyim aslında,” dedi Lisette, kocaman gri gözlerinde alaycı bir ciddiyetle. “Yukarıya gel de göstereyim.”

Klaus kızın kıvıla çalan saçlarını eliyle kenara itip boynunu uzun uzun öptü. İç geçiren kız, Klaus’un işini kolaylaştıracak şekilde hafifçe döndü. Klaus köprücük kemiklerine doğru inerken, “Bu gece olmaz, tatlım,” diye mırıldandı. Lisette’in ikiye bölünmüşlüğüne sinirlense de boynunun güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Odanın diğer ucunda, bir başka vampir çift de benzer şekilde hareket ediyorlardı. Klaus bir yandan onları izleyip bir yandan da kızın hafif çilli teninde dudaklarını gezdirmeyi sürdürse de bu içindeki boşluğu büyötmekten başka işe yaramıyordu. Bir şeyler yapıyor gibi görünse de kendini kaptıramıyordu. Sefahat yolunda ne kadar derinlere giderse gitsin bir türlü kaybolamıyordu.

Klaus, Vivianne’i geri istiyordu. Konunun özü, en basit ve

dokunaklı şekilde buydu. Onu gömmeye ve hayatına devam etmeye çalışmıştı çünkü biri öldüğünde işlerin böyle yürüdüğünü biliyordu. Buna daha önce defalarca şahit olmuştu. Ama kimse Klaus'u kaybettiği için yas tutmak zorunda kalmayacaktı. Annesi cadı, öz babası da bir kurtadamdı ve annesi, Klaus'u ölümden kurtarmak için onu vampire çevirmişti. Klaus asla ölmeyecekti.

Kendini başkalarıyla karşılaştırmasının bir anlamı yoktu. Niklaus Mikaelson normal, insanî ölümün nasıl işlediğini asla anlamayacaktı. Ölüm hem aptalcaydı hem de onun karşısında acizdi. Klaus, Vivianne'in kraliçesi olmasını, New Orleans'ı sonsuza dek onunla birlikte yönetmeyi istiyordu ve bunun için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Lisette tekrar, üstelik de tatlı tatlı kıpırdanıp Klaus'un dikkatini yeniden kendi üzerine çekmeye çalıştı. İşe yaramadı gerçi. “*Ma petite* Lisette, bu gece benimle takılmak isteyeceğini sanmıyorum,” dedi, kızı kucağından kaydırıp ayaklarının üzerinde yere bırakırken.

“Keyfin bilir,” diyen kız, ağır adımlarla uzaklaşırken omzunun üzerinden geriye bir bakış atıp onun gidişini seyre-dip seyretmediğini kontrol etti. Klaus bakıyordu elbette, kızın hamlesini geri çevirdikten sonra, ona bu kadar nezaketi çok göremezdi. Üstelik arka manzarası en az önü kadar güzeldi.

Klaus oturduğu koltuktan ağır ağır kalkıp sessizce ters istikamete yöneldi. Keskin dişler, çınlayan kahkahalar ve çekici bedenlerle dolu loş odaların yanından geçerken ona seslenenler oldu. Klaus onları duymazdan geldi, nihayet geceyi nerede

geçirmek istediğini anlamıştı. Özensizce –belki de kasten– açık bırakılan kapılardan içeri göz ucuyla bakma isteğine direnip evin arka tarafındaki küçük merdivene yöneldi.

Klaus kardeşlerinden burayı kendilerine ayırmalarını istemiş, Rebekah da kapıyı, Orta Çağ işi etamin bir panoyla gözlerden saklamıştı: Altın işlemeli yelesini, güzeller güzeli bir kızın kucağına yaymış yatan tek boynuzlu bir at... Rebekah bu garip şeyleri nereden buluyordu acaba? Klaus geriye doğru bir bakış atıp perdeyi kenara iterek konuklardan ve gürültüden kaçıp tavan arasındaki odasına çekildi.

Burası kız kardeşinin tez canlı dokunuşunun ulaşmadığı tek yerdi. Tavan arasındaki oda, ev kendilerine miras kaldığı günden bu yana büyümüş ama baştaki gösterişsiz tarzını korumuştur. Cilasız kirişler, yüksek ve alınlıklı çatıda kesişiyor; kaba ahşap zemin Klaus'un ayaklarının altında tatlı tatlı gıcır diyordu. Tavandaki alınlıkların zirve yaptığı noktalarda çok sayıda pencere vardı ve gündüz vakti, güneş ışıkları dört bir yandan içeri doluyordu.

Klaus ressam sehпасının yerini güneşe göre değiştiriyor ve tablolarının günbegün geçirdiği değişimi izliyordu. Bazen geceleri buraya çıkıyor, birkaç mum yakıp sehpadan uzaklaşarak tabloların yarattığı etkiyi aynı anda sindirmeye çalışıyordu. Son zamanlarda deliler gibi çalışıyordu. Klaus ömrü boyunca bu kadar üretken olduğu başka bir dönem hatırlamıyordu.

Çabaları boşunaydı gerçi çünkü son dönem tablolarında sürekli *onu* resmediyordu. Vivianne'in, solgun ten denizindeki kapkara sol gözü... Gecenin bir yarısı, parke taşlı kaldı-

rımda koşan Vivianne'in silüeti... İlk gece, son gece, her gece Klaus'un yatağında yatan Vivianne...

Bu, resim yapmak değil, işkenceydi. Bir daha asla başka bir şeyin resmini yapamayacaktı. Başka bir konu seçmiş bile olsa resim her seferinde illa ki Vivianne'in başka bir yönüne dönüşüyordu.

Son tablosu da Vivianne'in saçlarıydı. Kuzgun kanadı kadar parlak ve siyah olsa da Klaus'un yakalamakta zorlandığı bir yaşamı ve hareketi taşıyordu. Mum ışığında sönük ve yanıltıcı sanki. Bütün hikâyeyi aktarmakta bir şekilde başarısız oluyordu. Fırçalardan birini alıp çalışmaya başladı, bazı noktalara doku ve ışık eklerken diğer yerleri kasvetli bir karanlıkta bıraktı.

Evdeki koruma büyüünden bir kez daha inlemeyi andıran bir ses yükseldi, alarm bütün gece çalıp durmuştu. Herkes kendini partiye kaptırdığı için kimsenin dikkatini çekmemişti ama Klaus doğu penceresindeki cadıyı gördüğü anda elindeki fırça tuvalin üzerinde kalakaldı. Cadı parktaki bir banka oturur gibi rahatça pencerenin dış pervazına oturmuştu.

Klaus cadıyı anında tanıdı. Ysabelle Dalliencourt'un eski büyüü farklı algılamıştı belki ama bu davetsiz misafir beklenmedik biri değildi. Klaus, Lily'nin hatlarında, güçlü, düzgün burnunda ve çıkık elmacık kemiklerinde annesinin yüzünden izler buldu. Saçları nispeten koyuydu, kumraldan çok kızıl kahverengiye çalsa da gözleri aynı dipsiz kahverengiydi.

Klaus hızlı adımlarla odayı aştı. Yanından geçtiği bütün tuvaleri kapatabilseydi keşke. Vivianne ile Lily kuzen olsalar da Lily'nin Vivianne'i Klaus'un gözüyle görmeye hakkı

yoktu. Aralarındaki akrabalık bağına rağmen, Lily *onlardan* biriydi, Viv'in yok olup gitmesine izin veren korkak ve zayıf iradeli cadıların soyundandı.

Klaus yine de pencereyi açıp cadıyı içeri davet etti. Lily kırk seneden uzun bir süredir Klaus'un tekliflerine cevap veren ilk cadıydı ve ona kabalık etmeyi göze alamazdı.

Ölü diriltmek kolay değildi ama iş burada bitmiyordu. Bunun için gereken büyü, çok az kişinin göze alacağı türden karanlık ve dehşet verici bir büyüydü. Klaus uzun zamandır New Orleans'a yeniden girebilmek için Vivianne'i diriltmeleri gerektiğini etrafa duyurmuştu. Bunu çaktırmadan, onları alakadar etmeyen bu meseleye ağabeyiyle kız kardeşini karıştırmadan yapmıştı. Cadılar evlerine dönmeye can atsa da emirlere karşı gelip de büyüü denemeye kalkışan olmamıştı. Klaus bundan büyük ölçüde Ysabelle'in sorumlu olduğundan emindi ama artık Ysabelle ölmüştü ve kızı pazarlık masasına oturmaya hazırды.

"Sana istediğini verebilirim," dedi Lily Leroux, lafa doğrudan girerek. "Ama bedelini ödemen lazım. Bir tanesi büyü için, diğeri de kızım için."

Klaus, "Söylediğim gibi..." diye başladıysa da cadı sabırsız bir hareketle sözünü kesti.

"Teklifinden haberim var," diye karşılık verdi. "Şimdi benim istediğime kulak ver."

Klaus pazarlıkta dezavantajlı konuma düşmekten hiçbir zaman hoşlanmasa da sonuçta Vivianne'e tekrar sahip olacaksa cadının söyleyeceklerine kulak vermeye hazırды.

İKİ

Rebekah kabul etmek zorundaydı, Klaus'un verdiği partiler bir başka güzel oluyordu. İki ağabeyiyle birlikte uzun zamandır kendi içlerine kapalı bir şekilde yaşamışlardı ve Rebekah artık yeni birileriyle tanışmaya can atıyordu. Klaus da ona bol bol yeni arkadaş bulmaya hazırdı sanki. Konağı dolduran genç vampirler kıvrak bedenleriyle dans ediyor, içiyor, şarkı söylüyor; bir yandan da birbirlerine davetkâr bakışlar atıyorlardı. Rebekah'ya da tabii... Bütün bakışlar onun üzerindeydi. Rebekah onların arasında yalnızca herkesin tanıdığı biri değildi, resmen bir tanrıçaydı.

Birkaç kadeh şampanyanın ardından, Rebekah kendisine tapılmasının aslında hoşuna gittiğine karar verdi. Bir iki tane –aslında bir ikiden fazla– genç erkek vampir dikkatini çekmek için diğerleriyle yarış halindeydi. Rebekah da onları pervasızca cesaretlendiriyordu. Sürekli karıştırıp durduğu Robert ile Rodger vardı ve bir de Efrain, bir içim su mavi gözleriyle Rebekah'yı gördüğü anda dili tutulan genç vampir... Bu gece

kutlama yapıyorlardı, yarın gece de büyük olasılıkla aynı şeyi yapacaklardı.

Robert (Rebekah bu sefer neredeyse emindi) daha kadehi boşalmadan içkisini tazelerken Rebekah ona baygın baygın gülümsedi. Rebekah'ya hayran, tatlı köpek yavrularından farkları yoktu. Ayaklarının dibinde oturmuş, azıcık da olsa ilgisini çekebilmek için her şeye balıklama atlayıp duruyorlardı. İçlerinden birini ciddiye almak imkânsızdı ama Rebekah'nın ihtiyacı, çok da ciddi olmayan bir şeydi belki de.

Âşık olmuş ve sonunun nasıl bittiğini görmüştü. Yine de Rebekah uzun zaman yaşayacaktı ve sonsuzluktan geriye kalan zamanı her türlü bağdan kaçınarak geçirmesinin bir anlamı yoktu. Eğlenceli biriyle takılırsa kafası dağılabilirdi. Sonra da başka biriyle takılırdı belki.

Hayatından memnun görünen, kızıl-sarı saçlı bir vampir, Rebekah'nın ilgi odağı olduğu salona dalarken Rebekah, Klaus'un aksi istikametteki resim odasına çekildiğini fark etti. *Yine suratım asmış*, dedi içinden. Her zamanki gibi, insan ya da vampir, herkesin ilgisini mıknaş gibi üzerine çekiyordu. Onun davetiyle eve doluşuyorlar, ardından Klaus bir keşiş gibi misafirlerinden saklanıyordu. Yine tavan arasındaki o soğuk odaya çıktığından emindi.

Rebekah düşünmeden, "Ağabeyimin kabalığı için özür dilerim," dedi diş vampire.

Sanki Klaus'un ruh halindeki bu ani değişikliklere alınmak aklının köşesinden bile geçmemiş gibi, kızın gri gözleri bir anlık bir şaşkınlıkla kocaman açıldı. Rebekah konuyu açtığı

için kendini aptal gibi hissetti ama o sırada kız rahat bir tavırla gülümsedi. Dişleri bembeyaz ve düzgündü, güzel bir dizi inci gibi... “Gerek yok,” diye Rebekah’yı teselli etti. Tavırları, ikisi eşit konumdaymışlar gibi lakayıttı. “Klaus işte...”

“Güzel söyledin,” diye onayladı Rebekah ve kadehindeki şampanyayı kafaya dikip imalı imalı Rodger’a baktı. Genç vampir yeni bir şişe bulmak için koşturdu. “Klaus’un başkalarını düşünmek gibi bir huyu yoktur.”

Geçen kırk küsur sene boyunca Klaus’un yaptığı tek şey, Rebekah ile Elijah’yı deli etmekti. O çok bayıldığı cafcacflı genelevi kâğıt oyununda kazanmış ve hemen ardından tekrar kaybetmişti. Güney Gece Kulübü, Gıdıkla Beni yazan levhayla koca bir hafta geçirmiş ve ardından eski adına kavuşmuştu. Klaus buna rağmen orada gereğinden fazla vakit geçiriyor, sanki mekânın açık kalması için varlığına her an ihtiyaç duyulabilirmiş gibi, içip içip fahişelerle takılıyordu. Sabah olunca yalpalaya yalpalaya dışarı çıkıyordu. O da Fransız Ordusu’na ayak bağı olmak ve canının çektiği gibi karnını doyurmak için. Onun yüzünden Rebekah zihin kontrolünü tekrar tekrar kullanmak zorunda kalıyordu. Fransız valilere hayatı zorlaştırmaktan büyük zevk alan Klaus, sonunda Fransızları şehirden sürmüştü. Bu arada, Fransızlar New Orleans’ı İspanyollara devrettiklerinde, Köken Vampirlerin bu topraklar üzerindeki iddiaları az kalsın tehlikeye düşüyordu.

Kızıl saçlı kız davet beklemeksizin oturdu. Rebekah tek kaşını kaldırıdıysa da içten içe bundan zevk aldığı bir gerçektir. Gözü pek kız da Köken Vampir’in yüz ifadesinden etkilen-

miŖe benzemiyordu zaten. “Onun kendinden baŖka kimseyi dūŖüneceęini sanmıyorum,” diye kabul etti kız, kolayca. “Klaus’un can sıkıntısını geçirmeye alıŖıyordum yalnızca.”

“Bizim yapamadığımızı yapıp onun can sıkıntısını geirebileceğin sonucuna nasıl vardın? Seni tanımıyorum bile,” dedi Rebekah. Kızı önceden etrafta grdğine emindi ama aklı büyük ihtimalle Robert/Rodger ile meŖgul olduğundan onu fark etmemiŖti. Her halkrda, kızın bir iki partiye katılmıŖ olması, Mikaelson ailesine dâhil olduğu anlamına gelmiyordu.

“Ah, ben Lisette!” dedi vampir, Ŗen Ŗakrak bir tonla ve sonradan aklına gelmiŖ gibi elini uzattı. Kstah tavrı için baŖka bir açıklama ya da özür ileri sürmedi, farkında bile değildi büyük olasılıkla. Köken Vampirlerin esrarlı havasına baęıŖıklığı vardı sanki. Hayranlarının yalaka tavrına alıŖkın olan Rebekah, baŖından aŖaęı bir kova buzlu su dklmŖ gibi hissetti. Kısacık bir tereddüdün ardından, Lisette’in uzattığı eli sıktı. Bir yandan kıza haddini bildirmek istiyordu, diğer yandan bu ilginç durum hoŖuna gitmiŖti. Bir erkekle takılmak harikaydı, peki ya bir arkadaŖ... Rebekah’nın en son ne zaman gerçek bir arkadaŖı olmuŖtu? Karakteri, konumu ve ailesi yüzünden bırakın bir arkadaŖlığı sürdürmesi, arkadaŖ edinmesi bile imkânsızdı. Rebekah Mikealson tehlikeliydi, korkutucuydu, ölümsüzdü ve mesafeliydi. Ama Lisette’in bunları umursar gibi bir hali yoktu.

“Ee, biraz kendinden bahset bakalım Lisette,” dedi emredercesine ama ardından dilini ısırıp tonunu biraz yumuŖattı. “İstersen.”

“Ah, ben mi? Bende bir numara yok,” diyerek kıkır kıkır

gülen Lisette, diğer davetliler hakkında bir iki ayrıntıya girmekten geri kalmadı.

O konuşurken Rebekah yaptıkları şeyin normalliliğinin tadını çıkarttı. İkisi akran olabilirlerdi, insanların arasında birlikte takılan iki genç kadın. Kulak kesilip anlattıklarını dinledi, Lisette ihtiyaç duyduğunda bir iki soruyla onu teşvik etti ve genç vampir de buna, Mikaelsonların neredeyse bütün konukları hakkındaki inanılmaz bilgi dağarcığıyla karşılık verdi. Rebekah'nın etrafındaki köpek yavruları bir süre sonra sıkılıp dağıldılar. Çekingen âşık Efrain bile başka bir yerde olmaya can atıyormuş gibi sağa sola bakmaya başlamıştı.

Ama Rebekah'nın umurunda bile değildi. Son zamanlarda hayran bulmakta zorluk yaşamıyordu ama Lisette ender yakaladığı türden bir zevkti. Geniş ana merdivenlerin yakınında patırtı koptuğunda, ikisi sohbete devam ediyorlardı. Rebekah istemese de neler olup bittiğine bakmaya karar verdi. Herkes çok eğleniyor olabilirdi belki ama Rebekah bu eve çok emek harcamıştı ve evin mahvolmasına seyirci kalamazdı.

Ön salona ulaştığında sorunun kaynağının yeni vampirler olmadığını fark etti. Klaus surat asmaktan vazgeçmiş, sefil ruh halini etrafa yaymaya karar vermişti anlaşılan. Çıplaklığın farklı aşamalarındaki birkaç vampir, merdivenlerde birbirlerine sokulmuşlardı. Klaus onları itip geçerken korkuyla sindiler. “Bu odalarda en ufak bir şeye elini sürdüğünü öğrenirsem, seni tepeden tırnağa deşip aradığımı bulurum ona göre,” diye tehdit etti en yakın vampiri. Genç vampir zangır zangır titremekten başka bir şey yapamadı.

Klaus bir şey mi kaybetmişti? Kendine ait bir şey miydi

acaba? Kaybettiği şey her neyse, aramak için partinin bitmesini bekleyemediğine göre önemli bir şey olmak zorundaydı. Rebekah onu böyle abuk sabuk davranmaya neyin itmiş olabileceğini tahmin edemiyordu. Aklına gelen tek ihtimal, Klaus'un uzun süredir olay çıkartmadığı ve bu durumun artık canına tak ettiğiydi.

“Sevgili kız kardeşim!” diye selamladı Rebekah'yı, sesinde ağabey samimiyetiyle dalga geçen bir ton vardı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi, “Büyük olasılıkla sendedir,” dedi Rebekah'ya, esrarlı bir ifadeyle. Ardından da tekrar merdivenlerden yukarı çıktı.

Rebekah, “Odama mı gidiyorsun sen?” diye cıyaklayıp peşinden koşturdu. “Niklaus, bu akşam kafayı mı yedin sen?” Kara kara düşünmek için tavan arasındaki odaya çekilmek, bununla kıyaslandığında şahane bir plan gibi görünüyordu.

Klaus ona cevap vermek yerine, Rebekah'nın oda kapısını ardına kadar açıp eşyalarını sağa sola savurmaya başladı. Rebekah'mn eşyalarını. Rebekah'ya evin bu küçücük köşesini bile çok görmüştü.

Rebekah koluna yapıştıysa da silkinip elinden kurtulan Klaus, mücevher kutusunun içindekileri tuvalet masanın üzerine boşalttı. İnciler ve topaz taşları sağa sola savruldu, yumuşak altın sarısı boyalı ahşap zeminde parıldadı. “Önemli bir şey değil,” diye mırıldandı Klaus. İkna edici bir yalan uydurma zahmetine bile girmemişti. “Küçük bir şey kaybettim de. Belki yanlışlıkla buraya gelmiştir diye düşündüm.”

Klaus bir başka kutuyu açıp gelişigüzel karıştırdı, yere

düşen yakut küpeyi fark etmemişti bile. Gümüş bir zincir dikkatsiz parmakları arasında koptu. İkisinin birlikte bir gelecekleri olduğuna inandıkları günlerde, Eric Moquet'nin Rebekah'ya verdiği zincirdi bu. "Çık dışarı!" diye çılgık atan Rebekah, Klaus'u var gücüyle itti. Gerisin geri uçup kapıya çarptı ve tatmin edici bir kırılma sesi çıkarttı. "Aradığın her neyse, burada bulamayacaksın."

Klaus tekrar ayağa fırlayıp yan odaya geçti. Birkaç saniye sonra Rebekah koridorda başka bir şangırtı duydu ve ağabeyinin peşinden gitmediği takdirde, zararın kısa sürede büyüyeceğini anladı. Klaus bu kez odadakileri dışarı atma zahmetine bile girmemişti. Rebekah onu bulduğunda yataktaki iki vampirin bakışları altında, bir gardıroptaki kıyafetleri sağa sola fırlatmakla meşguldü. Vampirler, pek kumaş kendilerini bu gözü dönmüş vampirden koruyabilirmiş gibi, işlemeli örtüyü çenelerine kadar çekmişlerdi. "Deli gibi davranmayı bırak artık," dedi Rebekah.

Klaus onu bir el hareketiyle savuşturup odadan dışarı çıktı ve merdivenlerin başına yöneldi. Bağırarak bütün konuklarına evlerine gitme vaktinin geldiğini haber verdi. Partinin bittiğine neden Klaus karar veriyordu? Bütün güzel şeyleri mahvetmek konusunda özel bir yeteneği vardı sanki.

Rebekah merdivenlerden indiğinde, Klaus da Elijah'nın çalışma odasına girip gözden kayboldu. Rebekah ağabeyine engel olursa, Elijah'nın kendisine minnettar kalacağından emindi. O yüzden dışını sıkıp kalabalığı omuzlayarak kendine yol açtı.

Klaus, Elijah'nın çalışma masasının çekmecelerinden bi-

rini zorlayıp açmıştı. Rebekah ağzı açık bakakaldı. Elijah henüz ortada yoktu ama ağabeyi Klaus'un karıştırdığı haltları gördüğü anda, ev bu üçlüye dar gelecekti.

“Dokunma ona!” diye bağırarak Rebekah, masaya uçup bütün ağırlığını vererek çekmeceyi kapattı. Klaus onu kenara itti ve başka bir çekmecenin kilidini kırdı. Rebekah onu tekrar itti ve Elijah'nın duvarlara astığı büyükçe şamdanlardan birini devirdi. Şamdan tehlikeli bir şekilde pencereye doğru savruldu ve Rebekah kumaştan kıvrılarak yükselen dumanı gördüğü anda, Klaus da üzerine atıldı.

Klaus'un hamlesinin şiddetiyle ikisi de hırlayarak ve birbirlerini ısırarak tekrar ön koridora savruldular. Vampirler sağa sola kaçıştı. Yakınlarda bir yerde Rebekah kırılan cam sesi duydu. Çalışma odasının açık kapısından dışarı süzülen keskin duman kokusunu alan Rebekah perdelerin alev aldığı sonucunu çıkarttı. Klaus her şeyi mahvetmişti.

Rebekah bu şekilde daha fazla yaşayamayacaktı, Klaus sürekli etrafa dehşet saçarken olmuyordu. Rebekah'nın ya da Elijah'nın kendisi için yaptığı hiçbir şeyi takdir etmiyordu. Klaus sürekli kendisiyle meşgul olmaktan, kardeşlerinin hayatlarını onun yarattığı son felaketin izlerini temizlemekle ya da sonraki felaketi tahmin etmeye çalışmakla geçirmek istemeyebilecekleri aklına gelmiyordu.

Klaus'un kolunun baskısı altında nefes almaya çalışan Rebekah, bir karar verdi: Klaus, Rebekah'nın mutluluğunu her seferinde nasıl bozmayı başarıyorsa, kendisi de Klaus'un mutluluğundan geriye kalanı yok edecekti.

ÜÇ

Elijah parmağını Ava'nın çıplak kolunda tatlı tatlı dolaştırdı. Kendini çok huzurlu hissediyordu. Bu tür bir huzura kavuşmak kolay değildi. Elijah ödediği ağır bedele rağmen vazgeçmemişti. Kardeşlerini bir arada tutmuş, bu şehrin karışlarına çıkarttığı her türlü zorluğu aşmıştı. Şimdi de mükâfatı toplama zamanıydı.

Fransızlar bölgedeki otoritelerini yitirmiş, İspanyollar yönetimi devralıp New Orleans çevresinde kendi egemenliklerini ilan etmişlerdi. Ancak kısa sürede, Kral III. Carlos'un New Orleans'ın idaresiyle ilgilenmediği anlaşılmıştı. Gönderdiği İspanyol vali de bu görevi pek cazip bulmamış, Fransız koloniciler de bu rejim değişikliğinden nefret etmişlerdi. Elijah'nın gözünde, insanlar arasındaki huzursuzluk çoğunlukla fırsat demekti.

Elijah'nın bilgi ve sezgisi sayesinde, New Orleans'ta önemli denebilecek her hareket için artık onun izni gerekiyor-

du. Ticaret, inşaat, yasal meseleler... Elijah Mikaelson şehrin atan kalbiydi. Cadıların artık yeni vampir yaratma yasaklarını devam ettiremeyeceklerini anladığı anda, Elijah yeni bir vampir topluluğu yaratmaktan özel bir zevk duymuştu. Ailesi bu dünyanın merkezi olabilirdi ama bir toplum yaratmanın kendine özgü avantajları da vardı. Arzu ettiği her şeye kavuşmuştu. Şimdi de Ava vardı ve Elijah'ya arzu edebileceği yepyeni bir sürü şey bulmaya kararlı görünüyordu.

Ava dört direkli yatağa uzanınca şömineden yayılan benek benek ışıklar teninde ilginç desenler yarattı. Elijah bir kez daha ona uzanmaya hazırlandığında, alt kattan gelen çarpma ve çığlık seslerini duydu. Bir an bekledi, seslerin partinin normal gürültüsüne karışıp azalmasını umut ediyordu ama arbededen yükselen sesler azalmak yerine artıyordu sanki.

Elijah yataktan kalkarken Ava, "Gitmeni gerektirecek kadar büyük bir facia değildir. Buradan duyulmuyor bile," diye itiraz etti. Kedi gözlerindeki pırıltı Elijah'nın belayı duymazdan gelmesine yetecekti az kalsın.

"Bana kalsa sabaha kadar seni seyrederim ama başka bir yerde benim ilgime ihtiyaç duyuluyor sanırım." diyen Elijah, son bir telaşlı öpücükle etrafa saçılmış kıyafetlerini üzerine geçirmeye koyuldu. İktidara, uyarı işaretlerini görmezden gelerek yükselmemişti.

Koridora çıktığında çalışma odasında bağrıışan kardeşlerinin sesini tanıdı. Arka planda devam eden bir de çıtırtı sesi vardı. Elijah'nın burnuna duman kokusu da gelince, alt katta

olup bitenlerle ilgilenmesi gerektiğini kabullendi ve Ava'yı o geceliğine terk etti.

Bu tür sıkıntılarla ilgilenme isteği, şehri İspanyolların de-ğil de kendisinin yönetmesinin ardında yatan sebepti. Buna rağmen bazen sorumluluk sahibi olmaktan nefret ediyordu. Burun deliklerini yakan dumanın iğrenç kokusuyla, dönerek inen basamaklardan son sürat indi. Dumanın kaynağı çalışma odasıydı.

Elijah kapı eşiğine ulaştığında bir an durup felaketi sindirmeye çalıştı. Bu çalışma odasını sık sık kardeşlerinin bitmek tükenmek bilmeyen kavgalarından kaçmak için kullanıyordu ama daha da önemlisi burayı zor dönemlerde yararlanabileceği muazzam bir kaynağa çevirmişti. Köken Vampirler anneleri gibi büyüye hâkim değillerdi belki ama kendi varlıkları büyü-lüydü. Bütün varoluşları büyüyle şekillenmişti ve hayatları da buna bağlıydı. Elijah bu konu üzerine devasa bir kitap ve el yazması kütüphanesi kurmuştu. Buna ilaveten New Orleans'ta önemli bir mevki işgal etmenin getirdiği sıradan evraklar da buradaydı. Hepsinin yanıp kül olduğunu gördüğü anda mide-sine yumruk yemiş gibi oldu. Eğilip dumanlı havadan derin bir soluk çekerken, tırnakları avuçlarına gömüldü.

Perdelerin dışında yanlardaki iki adet ahşap kitaplık da tu-tuşmuştu ve içindekilerin çoğu kurtarılacak durumda değildi. Kestane ağacından çalışma masası yamulmuştu ve kilitledi-ğinden emin olduğu çekmecelerin bir kısmı da aralık duruyor-du. Bu yangının basit bir kaza olmadığı belliydi, birisi odasına girip eşyalarını karıştırmıştı.

Elijah bunu yapanın kim olduğunu tahmin ediyordu. Rebekah onu kışkırtmış bile olsa –kız kardeşinin kendini her zaman kontrol edemediği bir gerçektir– çalışma odasının harabeye dönmesi Klaus’un işiydi. Dünya üzerinde gereksiz kaos yaratmayı onun kadar iyi beceren biri yoktu.

Elijah’nın doğaüstü hızı ve gücüne rağmen, yangını söndürmesi birkaç dakikasını aldı. Ana salonda Rebekah ve Klaus manasız derecede ateşli bir kavgaya girişmişlerdi. İkisinin elinde de, Köken Vampirleri alt edebilecek iki silah olan, gümüş hançer ya da ak meşe kazığı yoktu neyse ki. Olsa olsa birbirlerini delirtip kendilerini rezil edeceklerdi. Yaraları eninde sonunda iyileşecek ama utanç bir süre devam edecekti.

Elijah, Klaus’un yakasına yapışıp onu geriye doğru fırlattı, ardından öne doğru bir adım atıp ayağını Rebekah’nın göğsüne dayadı. Klaus’un ayağa kalkmak için mücadele ettiğini duyunca elini tehditkâr bir tavırla kaldırdı. “Yeter,” dedi alçak sesle. “İkiniz evi ateşe vermekte bir sakınca görmediniz anlaşılan. Niye peki?”

İkisi de bir ağızdan tartışmaya başlayınca Elijah elini tekrar kaldırıp onları susturdu. Ardından, istemeye istemeye de olsa, Klaus’u işaret etti. Aslında neredeyse her seferinde daha doğru olduğu için olayları Rebekah’nın ağzından dinlemeyi tercih ederdi. Ama Klaus’un uslu uslu oturup kız kardeşinin anlatmasına izin verme ihtimali yoktu. Ona bu küçük ayrıcalığı vermek barışın sağlanmasına yardım edebilirdi.

“Kız kardeşimiz kafayı yedi,” dedi Klaus kibirli bir tavırla,

bir yandan da ayağa kalkıp ceketindeki tozu temizledi. “On-
dan küçük bir şeyi bulmam için yardım etmesini istedim ama
o peşimden koşturup bana deli gibi saldırdı.”

Klaus daha fazla dinleme gereği duymadan, Elijah’yı
şaşırtan bir hareketle, odadan fırladı ve geçtiği yerlerdeki ko-
nukları dağıtarak koşturdu.

Rebekah, “Kafayı iyice üşüttü,” diyerek Elijah’nın direnç
göstermeyen ayağını itip doğruldu. “Neyin peşinde olduğunu
bilmiyorum ama aradığı şey basit bir teneke parçası değil. Ka-
fayı takmış durumda.”

Rebekah’nın haklı olduğu gün gibi ortadaydı. Elijah,
Klaus’un ne aradığını ya da aradığı şeyi neden tam o anda,
gecenin bir yarısı bulması gerektiğini tahmin edemiyordu.
Klaus’un normalde evi başlarına yıkmakla uğraşmak yerine,
partinin tadını çıkartıyor olması lazımdı. Bir şey kardeşinin
damarına basmıştı ve Elijah istemeden de olsa, bu meseleyi
çözmesi gerektiği sonucuna vardı.

Rebekah ile birlikte, Klaus’un yatak odasında yaptığı ara-
manın gürültüsünü dinlediler. İçeri şöyle bir göz atan Elijah,
Ava’nın gittiğini gördü. İçinde hafif bir sızı duydu. Klaus’un
bencilliği sürekli başkalarının hayatını karıştırıyordu.

“Bu odaya girmene izin yok, kardeşim,” diye uyardı Elijah,
ses tonu tehditkâr ve soğuktu. “Bu süs eşyasının senin için
önemi ne olursa olsun, hâlâ bu ailenin bir ferdisin ve bu tür
davranışlar kabul edilemez.”

Elijah, Klaus’un gardırobu açıp aramaya başlarken bıyık
altından güldüğünü duyar gibi oldu. Rebekah’nın sabrının ne-

den tükendiğini anlayabiliyordu. Bu haldeyken ona ulaşmanın başka yolu yoktu.

“Ne istediğini bilseydik...” diye fısıldadı Rebekah, mavi gözleri yana kayıp Elijah’nın gözleriyle buluştu. Haklıydı. Aradığı şeyi ondan önce bulabilirlerse, Klaus karşısında bir avantaj yakalayabilirlerdi. İyi de bu avantajı nasıl kullanacaklardı? Klaus özür mü dileyecekti? Açıklama mı yapacaktı? Düşünceli mi davranacaktı? Bunlar olacak şeyler değildi.

İyi de nereden başlamalıydı? Ev yüzyıllar boyunca topladıkları güçlü nesnelerle doluydu ve Klaus bunlardan herhangi birinin peşinde olabiliirdi. Anneleri tarihteki en güçlü cadılardan bir tanesiydi, kendileri de yaşayan en eski ve en güçlü vampirlerdi. Evin dört bir yanı, faydalı, güzel ve değerli “süs eşyalarıyla” doluydu ve Klaus’u ararken yakalamasalar-
dı, bir tanesinin ortadan kaybolduğunu asla fark etmezlerdi.

“Ne aradığımı söyle bize, kardeşim,” dedi Elijah.

Klaus Elijah’yı şaşırtan bir hareketle, suratında neredeyse makul bir ifadeyle gardıroptan başını çıkarttı. “Yalnız kalacak bir yer arıyorum, ağabey,” diye çıkıştı, alaycı bir tavırla. Sesi neşeliydi ama Elijah onun yeşil mavi gözlerinin deliliğe çok yakın bir tutkuyla parladığını gördü. Belki de Rebekah haklıydı, Klaus gerçekten de kafayı yiyordu. Vivianne Lescheres’in öldüğü o korkunç geceden beri kendine gelememişti. Gerçi uzun yaşamları boyunca hepsi birilerini kaybetmişlerdi.

“Yalnız kalma hakkın yok,” dedi Elijah. “Senin için –ikiniz için– bu sığınağı yaratırken her şeyimi ortaya koydum.” Rebekah’nın irkildiğini fark ettiyse de

umursamadı. “Uzun yıllardır ikiniz için bir krallık kurmak için uğraşıyorum ve tek yapmanız gereken geriye yaslanıp tadını çıkarmak. Onun yerine vaktini bu abuk sabuk işlerle harcıyorsun. Aradığın şeyi bulacaksın diye evi yakıp kül ettin. Dikkatli olmazsan bütün şehri yakıp kül edebilirsin.”

Klaus arkasını dönüp gitti. Bir şey söylemek, yakınmak ya da tartışmak yerine tek kelime duymamış gibi yanlarından tembel adımlarla geçip gitmişti.

Kardeşlerine bir şeyler olmuştu. Alt katta bir kapının çarpılarak kapandığını duydular. Elijah’nın tüyleri diken diken oldu. Klaus’un neşeyle ıslık çaldığını duyabiliyordu.

Ses uzaklaşıp artık duyulmaz olduğunda, “Hele şükür,” diye mırıldandı Rebekah. Ama Elijah bu konunun kapanmadığından emindi. Klaus’un aklında bir şeytanlık vardı ve planı her neyse, daha çok başındaydı.

DÖRT

Klaus parmaklarını kolyenin zincirine doladı. Gümüş çerçeveli büyükçe opal parça annesine aitti ve alev damarlı derinliklerinde güçlü bir büyü barındırıyordu. Lily'nin bu taş hakkında bildiklerini kendisiyle paylaşmadığına emindi. Buna rağmen sonunda birinin teklifini kabul etmiş olmasına seviniyordu.

Kendi şansını kendi yaratmaya uzun zamandır alışkın olan Klaus, New Orleans'taki her cadıyı soruşturmuştu. Hainleri ve kuralsızları bulmaya çalışmış, Vivianne'i geri getirmek için çaresizce, mükellef rüşvetler ve tehditler sunmuştu. Annelerinin laneti, büyüü kendi başına yapmasına izin vermiyordu.

Sonunda, çevirdiği entrikalar giderek seyrekleşmeye ve çaresizleşmeye başlamış, olmayacağını bile bile giriştiği kısa meydan okumalara dönüşmüştü. Vivianne onu Öbür Taraf'ta bekliyor, Klaus ise onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Sahip olduğu bütün güce rağmen, tek bir cadıyı bile iş birliğine ikna

edememişti. O güne dek... O yüzden Lily ne isterse istesin Klaus'a göre makul isteklerdi ve aşırı olmalarının bir önemi yoktu.

Kardeşleri bilseydi, kendisiyle aynı görüşte olmayacaklarına emindi. Özellikle Elijah bu tür bir pazarlığı asla kabul etmezdi. Rebekah'nın gerçek aşka zaafı vardı ve nihayetinde yelkenleri suya indirirdi belki ama bu sefer de Klaus'un sırrını Elijah'dan saklamayı beceremezdi. Klaus'un kolyeyi cadıya vermesine izin vermektense, taşı paramparça etmeyi tercih ederlerdi.

Klaus, Elijah'nın gardırobunun arkasında opal taşı bulduğu anda, kardeşlerine tek kelime etmemeye karar vermişti. Vivianne'e tekrar kavuşmaya bu kadar yakinken, birilerinin önüne çıkmasını kabul edemezdi.

Ona ihtiyacı vardı.

Ölümün sonsuza dek olması gerekmiyordu; bir vampir, özellikle de bir Köken Vampir için... Gece ölmeden evvel, Vivianne'e kanının tek damlasını verebilseydi yeterli olacaktı. Kız ertesi gece bir vampir olarak uyanacak ve sonsuz hayat şansına sahip olacaktı. Ne yazık ki Vivianne ayaklarının dibinde patlayan barutla, New Orleans'taki kurtadamların çoğu gibi, o saniye hayata gözlerini yummuştu.

Cadı mezarlığına yaklaşırken suratına düşmeye başlayan sıcak yağmur damlalarını ve yaz havasının ağırlığının kırılmaya başladığını hissetti. Daha dün gibi hatırladığı bir başka fırtına vardı. Gök gürültüsünün uğultusunu, evin çevresini saran kurtadamları ve her şeyi yoluna koyabileceğine dair umudunu

son ana kadar kaybetmeyen Vivianne’i hatırladı. Vivianne o gece öyle güzeldi ki... Klaus bunu ona söylemek isterdi.

Mezarlık karanlıktı. Bulutlar ayın önünü kapatıyor ve şiddetlenen yağmur, ölümler için yolu aydınlatmış diye yakılan mumları söndürmeye çalışıyordu. Bir zamanlar mezarlıklar ve sarmaşıklar arasındaki bütün boşluklar mum, tütsü, çiçek ve tılsımlarla doluydu. Ancak cadılar bataklığına taşındıktan sonra, mezarlık unutulup gitmiş, mezar taşlarının üzeri sarmaşık ve yosunlarla kaplanmıştı.

Sadece Vivianne’in mezarı, sonsuz istirahatine yatırıldığı geceki kadar temizdi. Cadıların, ölmüşlerine saygı göstermeyi ihmal etmeleri Klaus’un da aynı şeyi yapacağı anlamına gelmiyordu. Küçük mezar odasının beyaz mermer duvarları öyle güzel cilalanmıştı ki içeriden aydınlık yayılıyordu adeta. Lily yağmur perdesinin gerisinde belirirken, Klaus sunağa şöyle bir baktı. Her nasılsa sunağın üzerine tek bir yağmur damlası bile düşmüyordu.

“Kolyeyi getirdin mi?” diye sordu Lily. Elindeki feneri, Vivianne Lescheres’in taşa oyulmuş adına gölge düşürecek şekilde tutuyordu. Kapüşonu açtı ve kahverengi saçları başına sımsıkı yapışmıştı.

Klaus kolyeyi sallayarak, “Selam sabah yok mu?” dedi. “Ben de arkadaş oluruz diye düşünmüştüm.”

“Sanmıyorum.” Buz gibi bir tonla konuşan cadı, mücevherin tatlı salınımını gözleriyle takip etti. Yün pelerininin cebine elini sokup küçük bir iksir şişesi çıkarttı. “Vivianne’i sonsuz uykusundan kaldırmak için kolye dışında bir şeye daha ihtiyacım olacak.”

İksir şişesine bakan Klaus çenesinin öfkeyle gerildiğini hissetti. Vivianne’e kavuşmaya bu kadar yaklaşmışken, cadının bedeli yükselteceğini tahmin etmesi gerekirdi.

“Neymiş bakalım?” Klaus kelimelerin dudaklarından tereddütle döküldüğünü umdu ama cadı ne isterse istesin Klaus’un geri çevirmeyeceğini ikisi de biliyordu.

“Küçük bir şey,” diye onu yatıştırdı cadı, “daha çok bir iyi niyet göstergesi. Üzerinde yaşadığımız arazi, atıl ve sağlıksız, kızım bu yüzden hastalandı. Büyülerimiz onu iyileştiremedi ama senin kanın iyileştirebilir.”

“Kanım ha?” diye tekrarladı Klaus, bir yandan da zihni deli gibi işliyordu. Damarlarında dolaşan melez kanı, kolyeden çok daha değerliydi. Eğer yanlış ellere düşerse tehlikeli olabilirdi. Kanı belki de gerçekten hasta bir çocuğu iyileştirmek için kullanılacaktı. Tek kereliğine, tek büyü. Bir kolye ve bir damla kan, o kadar da önemli değildi. Bundan kimseye bahsetmeye gerek yoktu.

Klaus bileğini ısırdı ve kolunu, kanı iksir şişesine damlayacak şekilde uzattı. Şişe ağzına kadar dolunca Lily yumuşak bir bal mumu parçasıyla ağzını kapattı. “Ne istediysen aldın,” dedi cadıya. “Başla bakalım.”

Lily opal taşı Klaus’un elinden kaptığı gibi Vivianne’in mezarının önündeki ıslak toprağa birtakım desenler çizmeye başladı. Uzun parmağıyla işaret edip, “Şu köşede dur,” dedi emredercesine. “Büyünün çapası sensin.” Klaus tereddüt edince yüzüne düşen bir tutam saçı geri itip sabırsızca iç geçirdi. “Kız sana dönüyor,” diye izah etti cadı, karşısında bir çocuk varmış gibi.

Klaus'un kafası, sorması gerektiğini bildiği sorularla doluydu. Vivianne'in yeni hayatı kendi hayatına mı bağlı olacaktı? İkinci gelişinde ölümlü mü olacaktı? Gerçekten kendisi mi olacaktı? Ama bu soruların cevabını bilmek istemediğine karar verdi. İlla bir seçim yapması gerekiyorsa izin istemektense özür dilemekten yana olmuştü her zaman.

Lily'nin gösterdiği yere geçip önemli olan tek şeye odaklandı: Vivianne ona dönüyordu. O gece, kızı tekrar kollarında tutacaktı. Klaus onu son gördüğü haliyle gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Toprak ayaklarının altında havaya uçmadan az önce, Vivianne başını kaldırıp pencerenin arkasında duran Klaus'a bakmıştı. Kara gözleri solgun, kusursuz yüz hatlarında ışıldamış, siyah saçları ay ışığında parlamıştı. Sivri çenesi, cüretkâr ve inatçı karakterini ortaya koyarken kan kırmızısı dudakları sanki Klaus'a sesleniyordu.

Lily mırıl mırıl büyü yapmaya başladı ve Klaus kafasının içindeki anlaşılmasız sözcüklerin altında Viv'in kahkahasının çınladığını duydu. Bütün dikkatini kahkahaya verdi, Vivianne'in hayaline sımsıkı tutunarak onu mezarından çekip çıkartmaya çalıştı. Klaus, Vivianne'e dair düşüncelerde kendini kaybetti ta ki bu düşünceler diğer her şeyi, onu eve döndürecek büyü'nün sözcüklerini bile yutana dek.

Klaus büyü'nün titreşimini hissediyordu, sadece etrafında değil içinde de... Büyü Klaus'u itti, çekti ta ki cadının ne yaptığını fark etmekten başka seçeneği kalmayınca dek. Büyüde bir yanlışlık vardı.

Lily, Klaus'un kanının durduğu küçük şişenin tıpasını aç-

miş ve çok değerli birkaç damlayı parlayan beyaz opale dökmüştü. Damlacıklar, taş tarafından yutulmuş gibi yok oldular. Ardından Lily kolyenin zincirini boynuna geçirdi ve Klaus'un aşkını mezarından kaldırmakla alakası olmayan bir büyü mirıldandı.

Klaus yine de onu durdurmaya cesaret edemiyordu. Yalpacağı bir hata yüzünden her şeyi kaybedebilirdi. İçinde bir terslik olduğuna dair bir inanç olsa da Vivianne hâlâ mezarından çıkıp karşısına dikilebilir ve Klaus'un bütün şüphelerini silebilirdi.

Lily kendiliğinden durdu, koşmuş gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Büyünün titreşimleri Klaus'un bedeninde dalga dalga dolaşp bir müddet sonra kayboldular.

"Ne büyüydü bu?" diye sordu Klaus. Silkinip büyüden kurtulmaya çalıştıysa da büyüün tuttuğunu, damarlarındaki kanla bütünleştiğini hissedebiliyordu. Bu cadı ona ne yapmıştı? "Hemen konuşsan iyi edersin, ben boğazını deşmeden."

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Lily yüzünde bir gülümsemeyle. Pelerininin küçük bir hançer çıkartıp kolunda enlemesine bir kesik açtı. Klaus kendi teninde bir karıncalanma hissetti ve başını eğip kendi kolundan çıkan ince kan çizgisini görünce şaşırıp kaldı. Çizgi, Lily'nin kolundaki yaranın birebir aynısıydı. "Bizi birbirimize bağladım, Niklaus. Artık bana olan her şey, senin de başına gelecek."

Bu kelimeler Klaus'u deliye çevirdi. Cadı kendisine ihanet edecek olursa, en azından onu öldürme şansı olduğunu

düşünmüştü ama artık kapana kısılmış durumdaydı. Kendine zarar vermeden cadıdan intikam alması imkânsızdı. Doğrudan ondan alamazdı en azından.

“Başkaları var,” diye hatırlattı Klaus, öfkeden buz kesmiş bir sesle. “Sana dokunmadan da zarar verebilirim. Aramızdaki bağı kopartana dek, sevdiğin herkesi öldürürüm. Kızını iyileştirmene izin veririm, sonra da onu tekrar senden alırım.” Klaus, cadının toprağa çizdiği hattı aşır yüzünü yüzüne yaklaştırdı, böylece Lily gözlerinden gerçeği söylediğini tereddütsüz görebilecekti. “Öyle şeyler yaparım ki seni öldürmemi tercih edersin.”

Yüzü bir parça solduysa da Lily geri adım atmadı. “Yapamazsın,” diye itiraz etti, kelimelerin taşıdığı kesinliğe karşın sesi titriyordu. “Vivianne Lescheres’i henüz geri getirmediğim ama getirmeye niyetliyim. Verdiğim sözü tutana dek benimle aranı bozmamak senin de işine gelir, vampir.”

Klaus içinde yükselen tokat atma isteğini bastırdı. Tokadın vereceği tatmin, getireceği acıyı göze almaya değecek kadar yüksekti neredeyse. Minik umut kıvılcımını hüsranda dolu kalbinin derinliklerine iterken, “Onu gerçekten geri getirebileceksen,” dedi küçümsercesine bir tavırla, “neden yapmıyorsun? Bu tür bir bilgiye sahip olsaydın, oyunlarla vakit kaybetmezdin.”

“Kendimi korumak zorundaydım,” diye itiraz etti Lily. “Vivianne tekrar hayata dönene kadar işine yarıyorum. İşini bitirdiğim anda beni kolayca gözden çıkartabilirsin. Aramızdaki bu bağ sayesinde güvende olacağım. Bana zarar veremezsin.

Senin türün de bana bulaşamaz, senin için yaptığım büyü-yü öğrendikten sonra bile. *Yapacağım* büyü-yü yani.” Elini nazikçe Klaus’un koluna koydu. “Büyüyü ayarlar ayarlamaz.”

“Ne ayarlayacaksın?” diye sordu Klaus, elinde olmadan. Ses tonu hâlâ sert olsa da ikna edilmek istiyordu. Ayrıca umudunu yaşatmaktan başka bir seçeneği yoktu. Kanını ve kolyeyi cadıya vermişti. Artık hain cadıya bağlıydı. Madem onunla kumar masasına oturmuştu, cadının bahsi yükseltmesine de izin verebilirdi.

“Klanımın yardımına ihtiyacım olacak,” diye açıklama yaptı cadı. Klaus’u tekrar kandırdığından emin görünüyordu. “Bu büyü için en iyi zaman dolunay ve yarın geceye kadar dolunay olmayacak. Bir de, Vivianne’in kemiklerine ihtiyacımız var.”

Klaus, küçük beyaz mezar odasını işaret etti. “Orada gömülü,” diye hatırlattı. Kasırganın ardından Klaus genç kızı, nehrin kıvrılarak akışını izleyebileceği küçük bir tepeye kendi elleriyle gömmüştü. Klaus birdenbire yağmurun durduğunu ve birkaç yıldızın, tepelerinden geçen bulutların arasından çıkmak için mücadele ettiğini fark etti. Burası çok güzel bir yerdi, tam Vivianne’e göreydi.

“Öyleydi,” diye düzeltti Lily. “Onun bir vampir mezarında yatmasına izin vereceğimizi mi sandın? Onu elinle koymuş gibi bulabileceğin bir yerde? Yıllardır onu diriltmenin bir yolunu bulmak için cadıların arasında dolanıp duruyorsun. Cesedini olduğu yerde bırakmak gibi bir aptallık yapamazdık. Sofia teyzem öldüğü gün, kızın kemiklerini güvenli bir yere

taşıdık. Anlaşmamız halen geçerli, Klaus,” diye ekledi cadı, Klaus’un yüz ifadesini dikkatle inceleyerek. “Sen kendi sözünü yerine getirirsen, benim de payıma düşeni yapacağıma emin olabilirsin.” Lily bunu dedikten sonra geldiği yönde gözden kayboldu. Yalnız kalan Klaus da az önce başına gelenleri kavramaya çalıştı.

Vivianne geri gelecekti.

Bu düşünce onu adeta felç etti, her türlü tepkiyi kapatan bir zehir gibi beynine sızdı. Birden umutlarının arasına sızan korkuyu hissetti. Eskisi gibi olmazsa ne olacaktı? Ya Vivianne onu sevmezse? Olduğu yerde huzurluysa ve geri gelmek istemiyorsa? Klaus kendini zorlayıp bu düşünceleri bir kenara itti. Olan olmuştu ve Vivianne’in dirilişinin getireceği her türlü sorun, Klaus’un aşkıyla dengelenmek zorundaydı.

BEŞ

Parti sonrası ortaya çıkan manzaraya göz gezdiren Rebekah'nın üst dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. Zararın bir kısmını konuklar vermişti belki ama onun gözünde hepsi Klaus'un suçuydu. Her leke, her kırık, çatlak ve çizik, bir şekilde Klaus'un bencil yağmasının ürünüydü. Rebekah uğradığı her zararda, Klaus'u cezalandırma arzusunun kalbinin derinliklerine işlediğini fark etti. Klaus sırf canı istedi diye her şeyi yok edememeliydi.

Rebekah onun ne aradığını hâlâ bilmiyordu; daha doğrusu, ne bulduğunu... Ama Klaus hayatlarını tepetaklak etmek ya da evi kafalarına yıkmak için hiçbir zaman fazla bir mazerete ihtiyaç duymamıştı. Kardeşlerinin New Orleans'ta kendilerine bir hayat kurma uğrunda harcadıkları çaba da umurunda değildi. Klaus kendinden başka kimseyi umursamıyordu aslında.

Rebekah yağlı boya bir tablonun altın yaldızlı çerçevesini düzelitti ve başını hafifçe çevirip ışığın, tablonun yüzeyindeki

fırça darbelerinde dolaşmasına izin verdi. Tablo zarar görmemişti. Onu tablo kadar şanslı olmayan ipek divana taşıdı. Şampanya rengi kumaşın üzerindeki kan lekeleri dehşet vericiydi ama asıl köşesindeki kesik yüzünden tamir edilemeyecek durumdaydı. Bıçakla açılmışa benziyordu. Rebekah, Klaus’u aradığı değerli şeyi bulmak için mobilyaları deşerken hayal etmekte güçlük çekmedi.

Beyhude bir çabayla kesilen kumaşları bir araya getirmeye çalıştı, sonra tekrar bıkkınlıkla iç geçirdi. “Ava Duquesne’nin yüzüğünün takıldığını gördüm,” dedi biri. Rebekah olduğu yerde hızla döndüğünde, kapı eşiğinde duran Lisette’le karşılaştı. Malikânenin içinde bulunduğu durumla da konukların gitmiş olmasıyla da zerre kadar ilgilenmiyor gibiydi. Yumuşak mum ışığı saçlarını Rebekah’nın hatırladığından daha koyu bir kızıla boyamıştı. “Kimse fark etmez sandı ama çok saçma tabii.”

“Sen niye gitmedin?” diye sordu Rebekah, ters ters. “Klaus’un küçük taşkınlığı herkesi kaçırdı.”

Lisette orada olmaması gerektiğine dair imayı fark ettiyse de belli etmedi. “Ben abilerimle büyüdüm,” dedi ve bir cesedin tek ayağını tutup bir çene hareketiyle Rebekah’ya kolunu tutmasını işaret etti. Rebekah kendini bile şaşırtarak söz dinledi. İkisi birlikte cesedi kapıya doğru taşırken Lisette konuşmaya devam etti. “Saint Louis yakınlarında bir çiftlikte büyüdüm. Ata binmeyi ve silah kullanmayı abilerimden öğrendim,” diye izah etti neşeli neşeli. Sanki her günü evden ceset taşıyarak geçiriyormuş gibi rahat bir tavırla kapıya yöneldi. “Bana ge-

yık ve tüfek temizlemeyi öğrettiler. Bir demircinin bile yanaklarını kızartacak fıkralar anlatmayı ve kendi ailen dışında kimsenin ailesinden korkmamayı da...”

Kendi kahkahasıyla afallayan Rebekah az kalsın adamın kollarını bırakıyordu. Canı sıkkın olmasına ve Lisette’in absürt kaçan saygısız tavrına rağmen, ondan tekrar hoşlandığını fark etti. Yine de bu tür bir samimiyeti cesaretlendirmekle kötü örnek olabilirdi, o yüzden cevap vermeden önce yüz ifadesini sertleştirdi. “Artık ailen biziz,” diye hatırlattı Lisette’e. “Cesetleri şurada tutuyoruz, ormana giden küçük patikada.”

Mikaelsonlar kendi avları için New Orleans’ın dolambaçlı sokakları ve sokak aralarını tercih etseler de, misafirlerine evlerinde ikramda bulunmamak kabalık olacaktı. Verdikleri ondan fazla partinin ardından cesetler yığılmaya başlamıştı. Ormandaki rüzgâr yönünde küçük bir çukuru, toplu mezar olarak ayarlayıp üzerine yığılan yaprak ve çalılarla yarım yamalak örtmeye çalışmışlardı.

“Resim odasında da birkaç ceset gördüm, bir tane de merdivenin yanındaki eski heykelin altında,” dedi Lisette, Rebekah’dan yediği fırçadan etkilenmişe benzemiyordu. “Bir kerede iki tane taşısak iyi olacak.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Rebekah. Bir insanı tek başına rahatlıkla taşıyabilirlerdi ama Lisette’in arkadaşlığı hoşuna gitmişti. Çenesi düşük bir arkadaş bile, Klaus’un anlamsız çıkışları üzerine kafa patlamaktan iyiydi. “Ağabeyim beni deli etmeye çalışıyor,” deyiverdi Rebekah ve yeni arkadaşının su-

ratında bulacağından emin olduğu acıma ifadesini görmemek için başını çevirdi.

“Bilmez miyim?” dedi Lisette, malikâneye ve parlayan güneşe doğru dönerlerken Rebekah’nın yanındaki basamağa adım attı. “Kasırgada nişanlısını kaybettiğinden beri biraz delişmen davranıyormuş diye duydum,” diye ilave etti, bunun Rebekah’yı teselli etmesi gerekiyormuş gibi. Klaus’un son kırk senedir sergilediği huysuzluklar yalnızca geçici bir dönemdi sanki.

“Kızla nişanlı değillerdi ki,” diye çıkıştı Rebekah. “Hem Klaus bildim bileli ‘biraz delişmendir’.” Üstelik o gece ikisi de sevdikleri birini kaybetmişlerdi ama Klaus’u duyan da mükemmel, sıra dışı ve eşi benzeri olmayan Vivianne Lescheres dışarı fırlayıp kendini öldürttüğünde, hissettiği acıyı başka kimsenin hissetmediğini sanırdı.

En azından, başta böyle anlatıyordu. Çok geçmeden, bu konuda konuşmayı tamamen bırakmıştı. Şimdi Lisette konuyu açınca, Rebekah, Klaus’un canının gerçekten de normalden daha fazla sıkkin olduğunu fark etti. Şehrin neredeyse yarısının boğulmasına sebep olan yarı cadı, yarı kurt kızla arasındaki sonu kötü biten aşkı unutmamış olabilir miydi?

Öyle bile olsa, Klaus’un hayatına devam etme vakti gelmişti, hatta geçiyordu. Cadılar artık Mikaelsonların yeni vampir yaratmalarını yasaklayacak güçte olmadıklarından, New Orleans Klaus’un sevgisine çok daha uygun bir sürü adayla doluydu. Bu yeni, capcanlı şehirde Rebekah kendi acısını unutmayı başarmış, hayatını dikkatini dağıtacak eğlencelik-

lerle doldurmuştu. Klaus'un hâlâ aynı kıza kafayı taktığını düşünmek saçmaydı. Rebekah'nın vampir olarak öğrendiği en önemli şey, insanların öldüğü, onlarınsa hayatlarına devam ettikleriydi.

Ağaçlıktaki geçici mezarlığa yaptıkları dördüncü ziyarette, Rebekah ön kapının kapandığını fark etti. Kapıyı arkalarından açık bıraktıklarına emindi. Elijah hâlâ yanan çalışma odasında kara kara düşündüğüne göre, geriye tek ihtimal kalıyordu.

“Gerildin mi?” diye sordu Lisette, başıyla kapıyı gösterirken. “Klaus’u görünce saklanacak delik arayan bir sürü vampir tanıyorum. Ama senden de çekinenlerin sayısı az değil.”

Rebekah yüreğine saplanan buz gibi gümüş hançeri ve ardından gelen yıllara uzayan bir anlık boşluğu hatırladı. Klaus, ondan daha iyi, daha güçlü ya da daha zeki değildi. Yine de bir şekilde daha tehlikeli olmayı başarıyordu. Bencilliği onu sağı solu belli olmayan biri haline getirmişti. Kendi kardeşlerine güvenmemesi durumu daha da kötüleştiriyordu. “Ondan çekindiğim falan yok,” diye çıkıştı Rebekah. Bunun yüzde yüz doğru olduğundan emin değildi gerçi. “Ailemiz, sizin anlayamayacağınız kadar karışık yalnızca.”

Lisette omuz silkti. “Ben şahsen, *Elijah* ile ters düşmek istemezdim,” dedi. “Gerçi adil davranacağına eminim. Her zaıyılığa karşılık bir güçlü taraf verilmiş.”

Rebekah kendisi olsa bu ikiliyi ters oranlı düşüneceğini fark edince şaşırdı. Derken bataklığın üzerindeki gökyüzünün kararlı bir hızla pembeye döndüğünü fark etti. Yüzük parmağındaki gün ışığı yüzüğü güneşin kızartan ışıklarına

karşı onu koruyabilirdi ama Lisette böyle bir yüzüğe sahip değildi. Fazla bile oyalanmıştı.

“Bugünlük evine dön artık,” dedi Rebekah, sert bir tavrıla. “Klaus’tan korktuğum falan yok ve gerekirse onunla başa çıkabilirim. Teşekkür ederim,” diye ekledi. “Bu geceki yardımların için teşekkür ederim ama artık gidebilirsin.”

“Böyle abilerin varken, her türlü yardıma ihtiyaç duyacağını düşündüm,” dedi Lisette, yüzündeki muzip gülümseme kelimelerdeki iğneleyici tonu azaltıyordu. Rebekah’ya sarılive-rince afallayan Rebekah itiraz bile edemedi. Lisette ardından tek topuğunun üzerinde dönüp şehrin merkezine doğru koşarak uzaklaştı. Sarı kızıl bir kıvılcımla gözden kaybolunca, Rebekah derin bir soluk alıp verandaya adım attı. Ön kapıyı itip açtı.

“Niklaus?” diye seslendi. Kavgayı ertelemeye niyeti yoktu. “Niklaus, evde olduğunu biliyorum.”

Rebekah onun spiral merdivenden inmesini bekliyordu. Son zamanlarda bütün vaktini, Rebekah’nın elden geçirmesine izin vermediği, tozlu, rüzgârlı tavan arasında geçiriyordu. Fakat Klaus merdivenden inmek yerine bilardo odasının gölgeleri arasından ortaya çıktı. Tek elinde her an düşürecek gibi tuttuğu kristal bir kadeh vardı.

Rebekah’yı, “Sevgili kız kardeşim,” diye coşkuyla selamladı ama dudaklarını kıvıran gülümseme gözlerine ulaşmıyordu. “Evine hoş geldin.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Rebekah, onun kendini beğenmiş suratına doğru bir adım daha yaklaşarak. “Dün geceki davranışlarına dair söyleyecek başka bir şeyin yok mu?”

Klaus kaşlarını çattı. “Yok galiba,” diye yanıt verdi, birkaç saniye sonra. “Senin var mı peki?”

İnanılır gibi değildi. *Rebekah*’nın hesap vermesi gerektiğini, *Rebekah*’nın ona bir yanlış yaptığını düşünmesi... Rebekah oracıkta Klaus’un gırtlığına sarılmamayı bir şekilde başardı. Lisette’in yardımlarına ve Rebekah’nın çabasına rağmen, malikâne hâlâ darmaduman vaziyetteydi. Klaus’sa karşısında durmuş, sağlam kalan tek kristal kadehi kullanıyor ve hiç bir suçu yokmuş gibi davranıyordu.

Öfkesine hâkim olamayan Rebekah, “Bana saldırdın,” dedi hırlarcasına. “Evin altını üstüne getirdin, ardından üzerime atladın, sonra da hiç bir şey olmamış gibi çekip gittin.”

Klaus’un kaşları çatıldı ve bir anlığına turkuaz gözlerinden bir gölge geçti. “Ben farklı hatırlıyorum.” Omuz silkti. “Rebekah, parkelerin çizilmesinden ve senin kendini kötü hissetmenden her seferinde ben sorumlu değilim.”

“Parkelerden bana ne!” diye belirtti Rebekah. Parke meselesini Klaus’un hanesine eksi olarak yazmıştı, o ayrıydı. Yine de bu küçük sıkıntı, ağabeyinin gözünün içine baka baka kendisine yalan söylemesi karşısında hissettiği üzüntünün karşısında önemsiz kalıyordu. Klaus hiçbir zaman ikisinin aynı tarafta olduklarına inanmadığı için, bir kez daha, Rebekah’yı kendinden uzaklaştırıyordu. “Canımı sıkan şey, benimle açık konuşmaman!”

Klaus çekip gitmeye hazırlandı ama Rebekah’nın olduğu tarafa yöneldi. Rebekah bir an için onun kendisine her şeyi anlatacağını sandı. Rebekah’ya güvendiği için olmasa bile,

sonunda yeterince kızdığı için. “Söyleyeceklerimi duymak istemezsin,” dedi tükürür gibi. “Nasıl hissettiğimi, neler yaşadığımı anlayan mümkün değil. Hayatımın ne hale geldiğini anlayamazsın.”

“Anlatmazsan anlayamam tabii!” Rebekah, sinirinden resmen avazı çıktığı kadar bağıırıyordu ve umurunda da değildi. Eric’in verdiği gümüş zincirin kırılmış hali gözlerinin önünde çakıp Klaus’un öfkeli suratını bir anlığına kapattı. İş o noktaya gelirse, Elijah bir kavgayı daha ayırabilirdi. Klaus istemeden de olsa, Elijah’yı her zaman dinlerdi. Arkalarından iş çevirmesine çevirirdi ama yüzleşmek zorunda kaldığında, Elijah’nın fikirlerine, Rebekah’nınkilere hiçbir zaman göstermediği saygıyı gösterirdi.

“Sana kendimi anlatmak zorunda değilim, sevgili kız kardeşim,” diye çıkıştı Klaus, yaptığı haksızlığın üzerine basa basa. Oysa Rebekah anlayabilirdi. Herkesten daha iyi anlayabilirdi belki de. Bütün hayatı boyunca Klaus’u tanımış ve onu örnek almıştı. Üstelik Klaus onu sürekli başından savmasa ve mesafeli davranmasaydı, Rebekah ağabeyine yardım bile edebilirdi. Fakat Klaus, Rebekah’yı hayatına almakta bir mana görmüyordu sanki. Bu kadar kendiyle meşgul olunca kendi acısından başka bir şey de göremiyordu elbette.

Birdenbire, Rebekah içindeki mücadele arzusunu kaybettğini hissetti. Ne söylerse söylesin, Klaus onu dinlemeyecekti. Yaptığı gizli planları uygulamaya devam edecek ve ailesi önünde engelmış gibi davranacaktı. “Evet, anlatmıyorsun zaten,” diye onayladı Rebekah. “Sürekli entrika

peşindesin ve kimseyle konuşma gereği duymadan her şeyi mahvediyorsun.”

Rebekah Klaus’a dokunmadan da merdivenlerin son basamağına ulaşabilirdi ama onu iterek geçmeyi tercih etti. Yanından geçerken tek omzuyla sertçe çarptı. Göz ucuyla Klaus’un pis pis sırtıttığını gördüğünü sandı, onun kendisine gülme ihtimali karşısında sinirleri iyice tepesine çıktı.

Klaus canının her istediğini yapabileceğini sanıyordu. Kafasındaki hedeflerin peşinden gidebileceğini, Rebekah’ya danışmasına ya da onun fikirlerine saygı duymasına gerek olmadığını sanıyordu. Rebekah oda kapısından geriye kalan parçayı çarpıp kapatırken, *aramızdaki gergin ilişkiyi başından beri yanlış anladım belki de*, diye geçirdi içinden. Mücevher kutuları dağılmış, içindekiler tuvalet masası ve zemine saçılmıştı. Asıl sorun belki de başından beri Klaus’a karşı hoşgörülü davranması ve onun adına kaygılanmasıydı.

Klaus anlaşılmak istemiyordu, üstelik buna ihtiyacı da yoktu. Rebekah’nın yapabileceği en iyi şey ona aynen kendisine gösterdiği soğukluk ve ilgisizlikle karşılık vermektir. Rebekah artık onun keyfini kaçırmaya kararlıydı, Klaus’a bunun nasıl bir his olduğunu gösterecekti. Klaus’un burnu bu şekilde bir parça sürtülürdü belki. Kibri azalır ve kendisine ihtiyaç duydukları dönemlerde ailesinin yanında yer alırdı. En kötü ihtimalle, Rebekah aynı evin içinde onunla kapana kısılmaya daha kolay tahammül ederdi.

Rebekah, yakut küpenin tekini halının yumuşak tüyleri arasından alıp lake kutularının birinde bekleyen eşinin yanına

özenle yerleştirdi. Üzerindeki mücevherleri teker teker çıkartıp koleksiyonuna ilave etti. Kutunun kapağını kapatmadan evvel her birinin pırıltısını hayranlıkta seyretti. Elijah güçlüydü, Rebekah güzeldi, Klaus da belalıydı. Hepsı kendilerine uygun hayatlar kurmuşlardı ama Klaus diğerk ikisi için sürekli bir tehdit kaynağıydı. Karakteri böyleydi.

Elbisesini çıkartıp bol bir sabahlık giydi ve etamin işitabureye oturarak uzun, altın sarısı saçlarını taramaya koyuldu. Tuvalet masasının üzerindeki aynada hafif karanlık yansımasını izlerken ağabeyi gibi acımasız ve bencil olabileceğine dair bir işaret aradı. Olabilirim, sonucuna vardı. Asırlardır Klaus'un vahşibir hayvan gibi davranmasına şahit olmuştu, bunun nasıl yapıldığını öğrenmiş olmalıydı.

Klaus'a hiç beklemediğı bir anda, kardeşlerini sürekli küçümsemesinin ne kadar yanlış bir şey olduğunu öğretecekti. Rebekah ona, kendisine değerkveren, arkasını kollayan birilerinin olmamasının nasıl bir duygu olduğunu göstermeye kararlıydı. Klaus güvenecek kimsesi olmadığını söyler dururdu. Rebekah uzun zamandır onun hakaretlerine müsamaha göstermişti. Onu, azıcık da olsa, yaralamanın bir yolunu bulacaktı. Yetecek kadar. Ya Klaus kardeşlerinin güzel yanlarını takdir etmeyi öğrenecekti ya da Rebekah ona bedel ödetmeye devam edecekti.

ALTI

Bağrıışmaların tonu giderek yükseliyordu ama Elijah kav-
gaya karışmamaya kararlıydı.

Yanmış perdeleri söküp çalışma odasının ortasına alazlanmış bir küme halinde yığıldı. Düzinelerce kitap kullanılamaz duruma gelmiş, odanın her köşesine duman kokusu sinmişti. Zarar tek başına gideremeyeceği kadar büyüktü ama en azından Elijah'nın kardeşlerinden uzak durması için bir bahanesi oluyordu. O sırada onları çok da görmek istediği söylenemezdi. Kimse kimsenin kalbine kazık saplamadığı sürece Elijah'nın yapacak daha önemli işleri vardı.

Saatler geçti ve gece çöktü. Büyü kitaplarının sayfalarını karıştırıp yazıların okunabilir durumda olup olmadığını kontrol ederken Elijah'nın aklına sürekli takılan bir şeyler vardı. Sorun neydi acaba? Saatlerdir Rebekah'nın da Klaus'un da sesini duymamış olması mı? Hayır, kafasını kurcalayan şey başkaydı. Gözünün önünde anlık görüntüler belirdi. Bölük

pörçük İspanyol yosunu ve su kamışı parçaları... Tehlikeyi dört bir yanında hissediyordu ama tehlike onun etrafında değildi. Bu Ava'yla alakalıydı. Elijah yoğunlaştığında onu neredeyse görececek gibi oluyor ama neden kaçtığını çıkartamıyordu. Elijah'nın emin olduğu tek şey Ava'nın, kendi eliyle dönüştürdüğü vampirin, birkaç saat önce yatağını paylaştığı kadının kendisine ihtiyaç duyduğuydu. Elijah seri bir hareketle çalışma masasından uzaklaştı, kapıyı arkasından çarparak bataklığa doğru koşturdu. Ava'nın alışkanlıklarını bildiği için izini bulması uzun sürmedi. Genç kadın genelde bataklık arazisinde avlanıyor, gezginlerin ve yalnız haydutların peşine düşüyordu. Arada sırada Elijah da onunla orada ava çıkmıştı. Ava'nın geride bıraktığı izleri gözden kaçırmak çok kolaydı. En fazla kırılmış bir dal ya da ayak izi büyüklüğünde bir su birikintisi. Neyse ki Elijah ne aradığını biliyordu. Gözleri de keskindi. İzleri teker teker takip ederek, yapış yapış çamurun ve beline gelen otların arasında ilerledi. Aralarındaki bağı eskisi gibi hissedememesinin ve geyik gibi izini sürmek zorunda kalmasının ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu.

Elijah az kalsın onu görmeyecekti, bataklıkta sırtüstü yatan Ava Duquesne'nin üzerine basmak üzereyken durdu. Uzun bacakları garip bir açıyla açılmıştı. Elleri parmaklarının ucundaki bir şeye tutunmak ister gibiydi. Elijah gözlerini, genç kadının kalbinin göğüs kafesinden söküldüğü delikten ayıramadı.

Eliyle onun kestane rengi saçlarını yüzünden çektiğinde, boşluğa bakan yeşil gözlerini gördü. Peşine düşüp kendisini

öldüren canavar her neydiyse ona sabitlenmişti. Elijah bir anlığına onu son gördüğü haliyle hatırladı, pembe dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle çarşafların üzerinde aygın baygın yatarken...

Derken bakışları tekrar önündeki vahşi manzaraya, Ava'nın göğsüne açılmış yumruk büyüklüğündeki kanlı deliğe kaydı. Cildi, durup kendini savunmak yerine kaçmış gibi, ince çizikler ve sıyrıklarla doluydu. Elijah bir vampiri kaçırın yaratığın nasıl bir şey olabileceğini hayal edemiyordu. Ava'yı çok iyi tanımıyordu; ilişkileri sohbetten çok bedensel olmuştu ama korkak birine benzediği de söylenemezdi.

Elijah bir ipucu bulmak umuduyla kayıp kalbi aradı ama bulamadı.

Elijah'nın zihni olasılıkları tarttı. Bu, vampirlerin her zamanki düşmanları olan cadıların ya da kurtadamların işi değildi. Ava bir yaratık tarafından kovalanmış ve parçalanmıştı. Elijah bunun nasıl bir yaratık olduğunu hayal bile edemiyordu.

Bunun şahsi bir mesele olma ihtimalini elemiş değildi. Ava ile ilişkisini herkesin gözüne sokmamıştı belki ama sakladığı da söylenemezdi. Birisi Ava üzerinden ona bir mesaj vermeye çalışıyor ya da çoktan unuttuğu bir hakaretin bedelini ödetmeye çalışıyor olabilir miydi? Bu iğrenç cinayetle, Elijah'nın kalbini kırmaya çalışılırsa, Elijah o kişiyi lime lime edene dek durmayacaktı. Ava için en azından bu kadarını yapabiliirdi. Yapabileceği başka bir şey yoktu belki de.

Elijah, Ava'nın cesedini kaldırıp kurumuş kan kokusuna aldırmadan onu bir bebek gibi kucakladı. Bataklık yönünden

gelen her bir ses yakın ve şüpheliydi sanki. Elijah izlendiğini hissetti, dört bir yandan tehlikeli ve bilinmeyen canavarlar tarafından gözetleniyordu adeta. Tehlikenin nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Tek bildiği etrafını saran havanın tehlikelerle dolu olduğuydu.

O anda, yandan çıkan bir yaratık aniden üzerine atladı. Darbenin etkisiyle gerisin geri savrulan Elijah, kucağındaki Ava'yı da düşürdü. Üzerine eğilen bir kadın gördü, bu alelade bir kadın değildi. Kadın onu yere mıhlarken, sahip olduğu akıl almaz gücü kullanmıştı. Elijah mücadele ederken kadının kaslarının yoğun şekilde kasıldığını hissedebiliyordu. Büyü kullanmadığından emindi. Elijah'dan güçlü olduğu için onu çamurlu zemine yapıştırabilmişti ama hiç kimse Elijah'dan daha güçlü olamazdı.

İnanmakta büyük zorluk çektiği için kadının, sağ omzuna bastırıldığı yere yayılan sıcak ıslaklığı hissetmesi biraz zaman aldı. Bakışlarını bir anlığına, saldırganın tüyler ürpertici sakinlikteki yüzünden ayırdığında elinde Ava'nın kalbini tuttuğunu gördü. Kimsenin, sevgilisini öldürerek ona mesaj vermeye çalıştığı yoktu. Yaratığın gözünde, Ava yalnızca bir avdı.

“Kimsin sen?” diye sordu Elijah. Garip kadının dudakları dehşet verici bir gülümsemeyle aralandı.

Kadın kalbi dudaklarına götürüp güzel bir ısırık aldı. Çenesinden akan kan Elijah'nın gömleğine damlıyordu. Kadının yüzüne bakan olgun bir eriği dişlediğini sanırdı.

Elijah tekrar, “Kimsin sen?” diye sordu. Tiksindiği kadar meraklanmıştı da...

İki ısırgan arasında, “Sıranı bekle,” dedi kadın tırtıklı bir sesle, sesi uzun zamandır kullanılmamış gibi çatlak çıkıyordu. “Senin de sıran gelecek.”

Elijah bir an yarattığın kendisine bu mide bulandırıcı ziyafeti paylaşmayı teklif ettiğini sandı. Fakat sonra ne demek istediği kafasına dank etti. Yaratık herhangi bir insana benziyordu: Uzun, kumral saçları sıradan sayılabilecek yüzünü çevrelemişti. Ama sahip olduğu güç, garip, çatlak sesi ve tabii elinde tuttuğu kalp... Bu kadının sıradan ya da insanca bir tarafı yoktu. Her neydiyse, Elijah’yı sıradaki kurbanı seçmişti.

Elijah asırlardır hayattaydı ve aldığı yaralar başka bir vampiri yüzlerce kez öldürebilirdi. Kalbi olmadan da yaşayabilirdi ama mümkünse göğüs kafesinden sökülmesine engel olmayı tercih ederdi. Çılgın kadının dudaklarını yalayıp Ava’nın kanını silmesini ve başını eğip bir ısırık daha almasını izlerken, orada yatıp onun nelere muktedir olduğunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu.

Kendisini yere mıhlayan el, omuzlarının etrafında çelik bir mendenen farksızdı ama yarattığın dikkati diğer elindeki kalp yüzünden dağınıktı. Elijah sallanıp kadının dengesini bozdu, ayağa fırlamasına yetecek kadar yer açtı.

Yaratık yuvarlanıp sindi, mavi gözleri neredeyse zevk dolu bir ifadeyle Elijah’yı izliyordu. Her hareketi Elijah’nın tüylerini diken diken ediyordu. Ayağa kalktığı sırada kemikleri kütürdedi. Kadında bir tuhaflık vardı. İnsanlar bu türe *anormal* demeyi tercih ediyorlardı, bazen de *hilkat garibesi*... Ama Elijah’nın karşılaştığı şey kesinlikle bu dünyaya ait değildi.

“Senin peşindeyiz,” dedi yaratık kargayı andıran bir sesle. Sesi bir cesedin sesini andırıyordu. “Cadılar bu topraklara döndüler ve kaçacak yeriniz kalmadı.” Gülümseyince, Elijah kadının dişlerindeki kanı gördü. Kadın kalpten bir ısırık daha aldığı anda kalpten sünen siniri fark eden Elijah yüzünü buruşturdu. “Korkuyorsun ve korkman da lazım. Ama korkunun ecele faydası yok.”

Elijah daha önce kalp yiyen cadı duymamıştı. Üstelik “biz” diye konuşuyordu. Etrafının sarılmaya başladığını hissetti. Ağaçların arasında bu yaratığa benzeyen, belki bir düzine yaratık dolanmaya başlamıştı. Her yönden Elijah’ya yaklaşıyorlardı. İçgüdüleri aksini söylemesine rağmen, Elijah gözlerini kısacık bir an için cadıdan uzaklaştırdı ve cadı aynı saniyede saldırdı.

Elijah darbenin etkisiyle yana devrildi ve ayakları Ava’nın kilere dolandı. Cesedin üzerine boylamasına düştü ve cadı kendisini tekrar yere mıhlayamadan yana yuvarlandı. Ama cadı güçlü olduğu kadar hızlıydı da ve az kalsın Elijah’yı yakalıyordu. Tırnakları Elijah’nın yüzünü ve kollarını çizdi, diğer elinden Ava’nın kalbini bırakmadan, Elijah’ın göğsünün ortasını aradı.

Cadıyla birbirlerinden ayrılırırken Elijah sert bir tekme savurdu ve tekme cadının karnının ortasına isabet etti. Cadı, darbenin etkisiyle iki büklüm olduysa da soluğu kesilmemişti. Tekrar Elijah’nın üzerine atıldı ve vampir, cadının gerisinde aldığı kesik kesik soluğu duydu. Cadının elini büküp onu bileğinden yakaladı, sessizce üzerlerine gelen başka bir cadının üzerine savurdu.

İki yaratık hırlayarak gerisin geri birbirlerinden uzaklaştılar ama bu kez de başka bir çift güçlü el Elijah'yı arkadan yakaladı. Elijah debelenirken, gölgelerin arasından sessizce başka yaratıklar çıkmaya başladı. Bu yaratıklar nereden geliyordu ve neden birden ortaya çıkmışlardı?

Elijah kendisini yakalayan cadının elinden kurtulmayı başardı. Yüzünde rahatsız edici derecede neşeli bir gülümseme olan, kısa boylu bir adamdı bu. Yumruğunu başka bir cadının suratına geçirdi, yaratığın şakağındaki ince kemik kırılırken çıkan sesle yüzünü buruşturdu. Ama dişi yaratık irkilmemişti bile. Kafatasının yarısı içeri göçmüş halde üzerlerine gelmeye devam etti. Elijah'nın şaşkınlığından yararlanıp elini tenine gömmeyi ve kaburgalarını sıyırmayı başarmıştı ki Elijah kendine gelip elinden kurtuldu.

Göğsündeki yaraya tek eliyle bastırırken önce bir tarafa sonra diğer tarafa yanıltıcı hamleler yaptı, düzinelerce yaratığın arasından geçebileceği genişlikte bir boşluk yaratmaya çalışıyordu ama Elijah'yı şaşırtan, yaratıkların kendisiyle zerre kadar ilgilenmiyor oluşlarıydı. Kısa cadının suratında aynı gülümseme vardı ama bu sefer Elijah'ya bakmıyordu. Yüzünü, elinde Ava'nın yarısı yenmiş kalbini tutan, ilk saldırganı dönmüştü. Elijah *bütün* cadıların kanlı et parçasına baktıklarını fark etti.

Hiç kıpırdamadan durdu, bunun saldırı için uygun bir an olmadığını fark etmişti. Kendini zorlayıp izledi, şahit olmak üzere olduğu şeye dair içinde mide bulandırıcı bir his vardı. Yaratıklar ilk saldırganın çevresinde oluşturdukları çemberi

daralttılar. Vahşi bir hayvan sürüsü gibi, elindeki avı kapmak için kendi türlerine saldırmak üzereydiler.

Cadı kendini müdafaa edercesine kısık sesle tıslayıp kalbi göğsüne sımsıkı bastırdı. Son et parçası için savaş vermeye hazırdı. İfade-siz gözleri bir kez daha Elijah'yı bulunca ince dudakları korkunç bir gülümsemeyle aralandı. Cesedi andıran tırtıklı sesiyle, “Çok yakında,” diye hatırlattı Elijah'ya. Ardından diğer cadılar ona saldırdılar. Dişlerden ve tırnaklardan oluşan bir yığın halinde, cadının üzerine atıldılar.

Elijah açlıktan kıvranan canavarlardan oluşan kitlenin arasında bir yerlerden gelen, parçalanmış et ve kırılan kemik seslerini duydu. Yaratıkların bir kısmının bu dalaştan sağ çıkmasını umuyordu. Ama kafatası göçük halde üzerine atlayan kadının görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Bu dirençli yaratıkların kendi saflarını seyrekleştirmelerine bel bağlamasının çok da akıllıca olmayacağına karar verdi.

Elijah kavgadan kaçmaktan cidden nefret ediyordu ama en akıllıca hareketin bu fırsattan yararlanıp topuklamak olduğunun farkındaydı. Ayakları bataklığın toprağına değmeden koştu, bir kuş sürüsünü korkutup sazların arasından kaçırdı. Koruma büyü-sü ve aile bireylerinden oluşan ordu tarafından emniyete alınan evine doğru koştu. Önüne geçilemez bir tehdit haline gelmeden, bu yaratıkların ne olduklarını öğrenmek zorundaydı. Cevabın, çalışma odasından geriye kalanlarda olduğunu umut ediyordu. Kitapların bir kısmı geçen gece yaşanan gereksiz kavgaya kurban gitse de yüzyıllar

boyunca topladığı kaynaklar bataklıkta çöreklenen iblislerin ne olduğunu anlaması için en iyi şansıydı.

Arazisinin kıyısına vardığında, nihayet dönüp arkasına bir bakış attı. Güruhu hemen peşinde görmeyi bekliyordu aslında. Ama geride ancak gece meltemiyle tatlı tatlı dalgalanan dallar ve hışırdayan çimenler vardı. Eljah yine de kana susamış bu canavarları tekrar göreceğinden emindi.

YEDİ

Niklaus Mikaelson kırk dört yıldır kendini böyle iyi hissetmemişti. Hissettiği sabırsızlık yüzünden bütün algıları keskinleşmişti. Zaman ise uzayıp bulanıklaşıyordu sanki. Bataklığın kıyısında durup ayın ufuk çizgisinden yükselişini izledi. İlk çıktığında kan kırmızısı renkteydi, yükseldikçe altın sarısına dönmüştü. Aksi nehirden yansıdı, küçüldükçe küçüldü ve sonunda geriye yalnızca soluk beyaz renkte ve kusursuz yuvarlaklıkta ay kaldı.

Hafızasında bir başka ay bütün canlılığıyla duruyordu: Vivianne'in ikili doğasını kabul edip kurt yanını uyandırdığı gece yükselen aydı bu. O sırada, Klaus onun bu seçimi yüzünden ihanete uğradığını hissetmiş, hatta yaptığı seçimden tiksinti duymuştu.

Ama Vivianne kırk seneden fazladır ölü olduğu ve Klaus da onu bir kez daha görme umudunu neredeyse kaybettiği için

bir zamanlar onları ayıran bu meselelerin artık bir önemi kalmamıştı.

Ona ihtiyacı vardı, o kadar. Cadı, kurtkadın, sevgilisi, kaybettiği kadın... Vivianne'in canı her ne olmak istiyorduyorsa, Klaus'un yanında olduğu sürece sorun değildi.

Vivianne'in ayla birlikte doğacağı ve Klaus'u bulacağı söylenmişti. O yüzden de, Klaus bataklığın kıyısında bekliyor ve Lily'nin kendisine ikinci kez ihanet etmeyeceğini umuyordu.

İki olasılık arasında bölünmüş, yüreğinde savaşılan güçler arasında kapana kısılmıştı. Vivianne'in geleceğini umut ederken Lily'nin yalan söylediğinden kuşkulanıyordu. Birbirini dengeleyen bu düşünceler küçük bir bahane ile Klaus'u yiyip bitirebilirdi.

Dolaşık çalıkların arasında güçlükle görülen, beyaz bir ışık çıktı. Bir geyiğin oynayan kuyruğu ya da durgun bir su birikintisinden yansıyan ay ışığı veya Klaus'un hayatının aşkı olabilirdi. Belki de Vivianne'in hayaletiydi, onu kurtarmayı beceremediği için Klaus'u cezalandırmaya gelmişti.

Ama Vivianne gibi hareket ediyordu. Bataklığın üzerindeki bu küçük parlaklık gerçek ve önemli bir şey olabilirdi. Bir kol olabilirdi ya da bir elbisenin eteği. Derken belli belirsiz beyaz ışık açıklığa çıkıp Vivianne Lescheres'e dönüştü.

Üzerinde, yürüdükçe hareket edip bedenine dolanan bol, beyaz bir elbise vardı. Her adımda sudan yükselen sisi dağıtıyor, sisi peşinden dalgalandırıyor. Klaus'un gözünde Vivianne geceyi üzerine geçirmişti, kendisine doğru ilerledikçe

yıldızlar ve ay da onunla birlikte hareket ediyordu. Sonunda, en sonunda Klaus’a doğru geliyordu.

Klaus onu neredeyse tanıyamayacaktı. Defalarca hayal kırıklığına uğramış, çıkmaza girmiş ve umudunu kaybetmişti. Asla vazgeçmemiş ve vazgeçmeyi düşünmemiş olsa da insanı korumak kolay olmamıştı.

Ama Vivianne karşısındaydı işte ve sislerin arasından ona doğru geliyordu. Dolunayın ışığı kuzgun karası saçlarında ve çıplak kollarında parlıyordu. Tenine dokunan gece havasını hissedebiliyor muydu acaba? Yıllardır ilk kez mi ısıniyordu? Çıplak ayaklarıyla ne kadar da zarif ve kıvrak görünüyordu. Onu böyle mi gömmüşlerdi? Yoksa ayaklarının altındaki sert toprağı tekrar hissedebilmenin heyecanıla ayakkabılarını kendisi mi çıkartmıştı?

Vivianne siyah gözlerini Klaus’un yüzünden bir saniye olsun ayırmadan ona doğru yaklaştı. Sıcak dudaklarında esrarengiz bir gülümseme vardı. Klaus onun kendisine doğru kaldırdığı yüzünde taşıdığı alaycı gülümsemeyi görebiliyordu. Solgun teninden yayılan sıcaklığı hissediyor ve bataklığın uğultusu arasında, kalbinin net ve istikrarlı bir şekilde attığını duyabiliyordu. Genç kızın göğüs kafesi yükselip alçalıyordu. Gözleri... Klaus o olağanüstü gözlerden alev alev süzülen canlı ruhu görebiliyordu.

“Aşkım,” dedi Klaus nefes nefese. Daha fazla beklemesi mümkün değildi. Tek bir adımla aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kollarına aldı. Vivianne ağırlığını onun bedenine bıraktı, her kıvrımı uygun noktaya yerleşti. Birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı sanki.

“Beni buldun,” diye fısıldadı kız, sesi kullanılmamaktan kısılmıştı. “Çok uzun zamandır kayıptım.”

“Seni buldum,” dedi Klaus, siyah saçlarını arkaya atıp alnına bir öpücük kondurdu. “Seni geri getirdim.” Ay giderek daha da parlıyordu sanki, bütün dünya Klaus’u etkisi altına alan sevinçle parıldamaya başlamıştı. Kırk dört yıl sonra tekrar, âşık olduğu kadına dokunmanın neredeyse acı verecek kadar yoğun olan heyecanını hissediyordu.

Vivianne başını onun omzuna, ait olduğu noktaya bıraktı. Saçında belli belirsiz bir leylak kokusu vardı. Klaus ikisinin birlikte geçirdikleri her saniyeyi bütün ayrıntılarıyla hatırlıyordu: Birbirlerini sınıadıkları ilk sohbeti, gizli buluşmaları, tutkulu yazışmaları, birkaç hafta sonra fırtınada yerle bir olan oteldeki o muhteşem ilk gecelerini... Onun gülümsemesini hatırlıyordu, tenini, kahkahasını her bir tırnağının dibindeki solgun yarım ayları... Onu yeniden kollarına aldığı anda, bütün bu ayrıntıları hatırlayıvermişti.

Vivianne başını kaldırıp onu öpünce Klaus’un aklındaki bütün düşünceler dağılıp gitti. Tek kolunu beline dolayıp onu kendine çekti, diğer elini de dağınık saçlarına doladı. Bu anı sonsuza dek dondurmak istiyordu. Böylece öpüşmeleri asla bitmeyecekti. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Vivianne nihayet geri çekildiğinde, “Evlen benimle, Viv,” dedi. İkisi de nefes nefeseydiler. Klaus tek dizi üzerine çöktü, bataklığın nemini hissedebiliyordu. “Evet de bana. Sensiz yaşayamıyorum ve aynı şeyi tekrar yaşamaya niyetim yok.”

Vivianne gülümsedi. Klaus onun yüzünde eski haline dair

bir işaret aradıysa da ölümden bir eser bulamadı. Onu hayatta döndürdüğünde, hassas olacağını, hatta travma geçireceğini düşünmüştü. Vivianne’e yeniden kavuşmak bile yeterince muhteşemken, böyle kusursuz, böyle canlı, böyle sağlıklı oluşu Klaus’un hayallerinin bile ötesindeydi.

“Neler yaptığımı merak etmiyor musun?” diye sordu Vivianne şakayla. Durumun garipliği Klaus’u bir an için serseme çevirdi. “Bir gün bile yaşlanmamışsın sevgilim, Öbür Taraf’ta bir günden fazla kaldığıma eminim oysa.”

Kızın bu dürüst tavrı karşısında, Klaus bir tereddüt yaşadı. Ölüm konusu onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Aynı rahatlıkla, bir partide gördüğü son moda kıyafetler hakkında da konuşabilirdi. Klaus onun korkmuş en azından sarsılmış olacağını düşünmüştü. Oysa Vivianne öyle doğal davranıyordu ki Klaus onun yeni geldiğini unutacaktı neredeyse. “Hatırlıyor musun?” diye sordu Klaus, merakla. “Bana anlatabilirsin. Ya da anlatma, nasıl istersen.”

Vivianne tekrar gülümsedi ve bu kez gülümsemesi gözlerine ulaştı. “Seninle evleneceğim, Niklaus, bu kadarını söyleyebilirim,” dedi ona, sitem edercesine. Klaus’un ellerini alıp onu tekrar ayağa kaldırdı, kalkık tek kaşı bu sorunun zaten gereksiz olduğunu anlatıyordu. “Elbette evlenirim. Ölümünden sonraki hayatımı sürekli seni düşünerek ve seninle olmayı hayal ederek geçirdim. Ve sen bu imkânsız düşü gerçek yaptın. Nerede, ne zaman istersen seninle evlenirim. Şu anda bile olur.”

Klaus onu tekrar göğsüne bastırdı, kalp atışlarının mucize-

sini hissetti. Çok uzun zamandır yoktu ve onu öyle çok özlemişti ki. Vivianne öldüğünde on dokuz yaşındaydı. Bir sürü hayali ve bir sürü planı vardı. Derken aniden her şey bitivermişti. Klaus kendine bir söz vermişti: Onu geri getirdiğinde, Vivianne kaybettiği, yaşama fırsatı bulamadığı her şeye kavuşacaktı. Vivianne bir kraliçeye yakışır bir düğünle evlenecekti. Hayatı boyunca bir daha pişmanlık duymayacak, bir daha böyle yitip gitmeyecekti.

“Düşlerini süsleyen düğünü yapacağız,” diye söz verdi Klaus ve parmak uçlarını kızın sırtında dolaştırdı. Vivianne ürpererek Klaus’un göğsüne iyice sokuldu. Uzaklarda bir kurt uluyunca Klaus irkildi ve onu kendinden bir parça uzaklaştırıp süzdü. “Kendi bedenindesin,” dedi hayretle, “dolunay hâlbuki.”

Vivianne başını eğip şaşırmış gibi kendi bedenine baktı. “Öbür Taraf beni yaptığım o korkunç hatadan kurtardı.” Gülmüsedti. “Doğduğum gibiyim, ilk hayatımda dönüştüğüm kişi değilim artık. Senin sayende, gerçekten yeni bir başlangıç yapacağız.”

Bunda Lily’nin de payı vardı ama Klaus bu düşünceyi zihninden hemen uzaklaştırdı.

Klaus’un sonsuz yaşamına duyduğu sevgiyi bozan iki şey –Vivianne’in dönüşüm ayini ve ölümü– artık yoktu. Karşılına çıkan her şeye birlikte göğüs gereceklerdi. Vivianne artık döndüğüne göre, dünyanın bütün zamanı onlarındı, karı koca olarak yaşayacaklardı. Klaus eğilip dudaklarına bir öpücük daha kondurdu ve “Vivianne,” diye fısıldadı. “Vivianne Mikaelson, karım benim.”

SEKİZ

Klaus içeri daldığında, Rebekah hizmetçiden oluşan hafif yemeği yeni bitirmişti. Koruma büyüsü ağabeyinin yalnız olmadığını haber vermişti gerçi ama Klaus’la birlikte eve giren kişiyi gördüğünde Rebekah hayal gördüğünü sandı.

“Elijah,” diye fısıldadı Rebekah, Vivianne Lescheres’e tıpatıp benzeyen kıza bakarken. Ağabeyinin adını çılgık çılgılığa tekrarlardı: “Elijah!”

Elijah göz açıp kapayana kadar yanlarına geldi ve Rebekah, ağabeyinin kendinden iki kat iri bir vampirin saldırısına uğramış gibi göründüğünü fark etti. Yüzünde derin çizikler vardı, yanağındaki morluk da siyaha yakın rengini gizleyecek kadar hızlı iyileşmemişti. Rebekah ona neler olduğunu sormak istedi ama Klaus’un koluna girmiş bela çok daha acil görünüyordu. “Bunun anlamı nedir?” diye sordu Elijah, alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla. “Klaus, ne yaptın sen?”

Yeşil gözleri hızla üç vampirde dolaşan Vivianne bir parça geride kaldı. Rebekah bir kez ölmenin, onun gözünde ölümü daha çok mu yoksa daha az mı korkunç kıldığını merak etti.

“Yeterince açık değil mi?” diye sordu Rebekah, tek elini Klaus’a doğru sallayarak. “Niklaus’un büyüye bulaşıp bizi tehlikeye attığına ve çoğunlukla da dikkatsiz bir moron gibi davrandığına inanmak çok mu zor?” Kanıt karşılarında duruyordu. Ağabeyinin suratındaki neşeli ifade karşısında, Rebekah onu tokatlamamak için kendini zor tuttu.

“Rebekah,” dedi Vivianne, gözleri müstakbel görümcesine sabitlenmişti. Rebekah ürperdiğini hissetti, ölüm arkadan sinsice yaklaşıp ensesine üflemişti sanki. “Seni böyle şaşırttığım için özür dilerim. Geri döndüğüme çok sevindim ama Klaus’un kendi kafasına göre hareket ettiğinden haberim yoktu. Sen de beni tekrar gördüğüne sevinebilseydin keşke.”

Yüzü kıpkırmızı olan Elijah, Klaus’un üzerine atılmak üzereymiş gibi duruyordu. “Çıldırдың mı sen?” diye sordu. “Klaus, açıklaması nedir bunun?”

“Beni tebrik edebilirsiniz, sevgili kardeşlerim,” dedi Klaus, sahip olduğu kibrin tamamıyla. “Matmazel Lescheres ile nişanlandık.”

Rebekah’nın kafasının içinde kopan beklenmedik hengâme, Elijah’nın verdiği sert karşılığı bile bastırmıştı. Klaus ölü birini diriltmekle kalmamış, ona bir de evlenme teklif etmişti. Bu, delilikti ve yine tam Klaus’a göre bir davranıştı. Rebekah iki ağabeyinden yükselen bağırlara aldırmamaya çalışarak Vivianne’i dikkatle inceledi. Kız iyi

görünüyordu, zayıflamamıştı ve mezarda geçirdiği dönemde korkmuşa benzemiyordu. Rebekah'yı şaşırtan belki de onu aniden görmektir. Klaus'un delice planı imkânsız da olsa, bir şekilde işe yarayabilir miydi? Şanslı serseri hayatının aşkını geri kazanmıştı.

Yine de büyüünün her zaman bir bedeli oluyordu. Klaus'un bunun karşılığında yüklü bir bedel ödediği kesindi. Ama kız kardeşine de borçluydu. Ona yaşattıkları için, saygısızlığı için, bencilliği için ve kendi kaybına kafayı takıp Rebekah'nın kaybını önemsemediği için...

Klaus'un gelinini mezarından kaldırmasına ne kadar şaşırsa şaşırsın, Rebekah, ağabeyinin kendisine alacağını tahsil etmesi için bir fırsat sunduğunu fark etti. "Tebrikler," dedi fazla düşünmeden ve bütün gözler üzerine çevrilirken koridora beklenti dolu bir sessizlik çöktü. Rebekah üstüne bir de, "Kardeşim," dedi ve uzun adımlarla yanına gidip Vivianne'e sımsıkı sarıldı. Birbirlerine değdikleri anda Rebekah'nın tüyleri diken diken olmuştu belki ama Vivianne gerçektir. Rebekah belli etmedi elbette. Doğa kanunlarına alenen aykırı bu şeyi kabul ediyor görünerek kârlı çıkabilirdi.

Elijah tereddüt edip Rebekah'nın açtığı yoldan gitmeye karar verdi. "Nişanlandınız demek," dedi, Klaus'un daha önce söylediğini tam duyamamış gibi. "Yöntemlerini onayladığımı söyleyemem kardeşim ama daha uygun bir gelin bulamayacağını da kabul etmek zorundayım." Vivianne'i başıyla selamladı, o da Elijah'yı başışlarcasına gülümsedi.

Elijah'nın suratındaki çizikler giderek kayboluyordu ama

sanki tutulmuş gibi hareket ettiği Rebekah'nın dikkatinden kaçmamıştı. Klaus bir puan daha kaybetmişti. Kendi sorunları her seferinde başkalarının sorunlarına baskın gelmek zorundaydı. Ağabeyinin yaralandığını bile fark etmemişti.

“İkinizi de şaşırttığım için gerçekten üzgünüm,” dedi Vivianne ve Rebekah onu tatlı tatlı susturdu.

“Senin suçun değil ki,” dedi. “Biraz çabuk tepki verdik, kusurumuza bakma lütfen. İkiniz ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz? Bu kısmı konuşmadınız mı yoksa?”

Elijah ona ters ters baktıysa da, Rebekah oralı olmadı. Elijah kardeşlerine sürekli diplomatik ve ihtiyatlı davranmalarını salık verirdi ve bu durumda, kardeşini kendisinden öğrendikleri için suçlamaya hakkı yoktu.

“Yakında,” diye cevap verdi Klaus, sesi samimi ve duyguluydu. Çenesindeki gergin kaslar sabırsızlığını ele veriyordu. Rebekah onun bu hevesini kendi lehine kullanabileceğini fark etti. İsteddiği şey parmaklarının ucunda olduğunda Klaus başka bir şey düşünemez hale geliyordu. Ölü geliniyle evlenmeye kafayı taktığına göre, Rebekah'nın küçük intikamının yaklaştığını fark edemeyecekti. Şimdi bile, Rebekah'nın evlilik planlarıyla aniden ilgilenmeye başlamasında şüpheli bir yan görememişti. “Bir an önce evlenelim diyoruz ama şöyle şölen havasında bir düğün olsun dedik.”

Göz göze geldiklerinde Rebekah, ağabeyinin, kendine özgü huysuz tarzıyla, yardım istediğini anladı. Rebekah'nın yardımını... Elbette, Rebekah olmadan düğün planlanamazdı. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. “Bu şehrin gördüğü en muhte-

şem düğünü planlayacağız,” dedi. “İkinizin bunu uzun süredir beklediğini biliyorum. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız.”

“Korkarım size yardım edemeyeceğim,” dedi Elijah, ses tonu nezaketin sınırlarındaydı. Klaus’un dudakları gerilirken Rebekah pis pis sırıtmamak için kendini zor tuttu. Elijah bile bilmeden ona yardım ediyordu; Rebekah’yı Klaus’un tek destekçisi, güvenilebileceği tek kardeşi konumuna getirmişti. “Bu gece bataklıkta daha önce görmediğim bir şeyle karşılaştım ve vaktimi ona ayırmayı...” Birden durup Vivianne’i ilk kez görüyormuş gibi ona dikkatle baktı. “Seninle birlikte başka cadılar da dirildi mi?” diye sordu alalecele. “Öbür Taraf’ta dirilen başkaları var mıydı?”

Vivianne kaşlarını çatı. “Gözlerimi açtığımda tabutta tek başımaydım,” dedi. “Beni diriltten cadıları gördüm. Onlar da beni diriltmekten başka bir şeyle ilgilenmiyorlardı. Başka cadılar mı vardı?” Vivianne kiraz rengi alt dudağını ısırды.

“Senin gibi değillerdi,” diye karşılık verdi Elijah. “Kafayı bir tek şeye takmışlardı ve doğru dürüst konuşamıyorlardı bile ama cadı olduklarını söylediler. Hepsi de çok güçlüydü. Bir tanesinin kafasını kırdım ama hiçbir şey olmamış gibi benimle dövüşmeye devam etti. Tanıdığım bir vampirin kalbini çıkarıp yediler.”

Rebekah kadar şaşırın Klaus nihayet Elijah’nın yaralarını ve çiziklerini fark ettiyse bile bir şey söylemedi.

Ama Rebekah daha çok Vivianne’in verdiği tepkiyle ilgiliniyordu. Genç kadının yüzünde, günlerdir hiçbir şey yememiş yabani bir hayvanın tuhaf, gergin ve aç ifadesi vardı. Öbür Taraf’ta neler görmüştü acaba?

“Bu tür bir cadıyı ilk defa duyuyorum,” dedi Vivianne,

özür dilercesine. Rebekah'nın gördüğü ifade, her neydiyse, kayboldu. Yüzü eski haline döndü. Söylediklerinde de samimi gibiydi. “Beni geri getiren cadılar her zaman bildiğim türden cadılardı.” Kaşlarını çattı, kara kaşları düşünceli düşünceli bir araya geldiler. “Bir tanesi akraba olduğumuzu söyledi fakat sonra cadılarla bir alakam olmadığını ve Klaus’u bulup ona dönmem gerektiğini söyledi. Anlattığın yaratıklar hakkında bilgi alabileceğim bir ailem kaldığını sanmıyorum.”

Klaus tek kolunu onun beline dolayıp alnına bir öpücük kondurdu. “Senin ailen bundan sonra benim,” deyince Vivianne başını onun omzuna dayadı.

Birbirlerine çok yakıştıklarını, Rebekah bile inkâr edemezdi. “Bu yeni tehdidi araştırman lazım, Elijah,” dedi “Diğer işlerle ben ilgilenirim. Bu yeni musibeti durdurabileceğimizi umalım. Bu ikisi yüzyıllarca unutulmayacak bir düğünü hak ediyorlar ve ben de bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım.”

Geçen her saniye daha da sabırsızlanan Rebekah, “Robert!” diye bağırdı. Delikanlı elinde şapkasıyla anında çıkıp geldiğinde Rebekah aslında istediği kişinin Rodger olduğunu anladı. “Sen değil, Robert. Git Rodger’ı bul.” Bu ikisinin kıyafetine etiket falan yapıştırması gerekecekti. Gerçi iki hayranı da yanlış adla çağrılmaya bozulmuyordu anlaşılan. “Arabamız hazır mı peki?” diye seslendi Robert’in peşinden.

Robert arkasını dönüp, “Evet, leydim. Atlar avluda bekliyor,” diye seslendi ve benzerini bulmak için uzaklaştı.

Biraz daha gecikirlerse Klaus Vivianne’i kasabaya inmeye ikna ederdi. Kız döndüğünden bu yana aşırı korumacı davranıyordu. Rebekah, Vivianne’le birkaç dakika bile yalnız kalamıyordu. Klaus’un kaygılanması normaldi, özellikle Elijah’nın bahsettiği cadı olmayan esrarengiz cadıların etrafta cirit attığı düşünülüğünde... Ama bu, Klaus’un can sıkıcı olduğu gerçeğini değıştirmiyordu tabii.

Rebekah rekor sürede, görülmemiş bir etkinlik düzenlemekle meşguldü ve arada sırada geline danışması gereken şeyler oluyordu. Daha da önemlisi, Klaus’u kandırıp kendisine güvenmesini sağlaması, Vivianne’i özlemini çektiği kız kardeşı olarak gördüğüne inandırması lazımdı. Rebekah, Klaus’u onun tarafında olduğuna inandırabilirse, düşününü unutulmaz kılacak bu küçük şakanın gerisinde kız kardeşinin olduğundan şüphelenmezdi.

Küçük bir şeydi, kesinlikle tehlikeli bir tarafı yoktu. Çiftin yanakları bir parça kızaracak, o kadar. Suç da kolayca ipsiz sapsız bir kurtadamın üzerine kalacaktı.

Rebekah’nın yapması gereken hazırlıkları tamamlamaktı. Vivianne’e bir gelinlik lazımdı, Rebekah’aya da küçük bir şişe kurtadam zehri. İki ailesi de Vivianne’e kucak açmamıştı. Bu yüzden konuklar sadece vampirlerden oluşacaktı. Yiyeceklerle karışacak küçük miktar zehir, doğru miktar kargaşa yaratmak için yeterliydi. Klaus da zehirden etkilenen vampirlere kanından vermek zorunda kalacaktı. Kurtadam zehrinden etkilenen vampiri iyileştirmek için bir melezin kanı gerekiyordu ama şaka bu aşamaya bile gelmeyebilirdi açıkçası.

Ara sıcakların tadına bakmakla oturma düzenini ayarlamak arasında kalan vakitte, Rebekah birilerini dönüştürmeye bile vakit bulmuştu. Böylece iyileştirilmesi gereken vampirlerin sayısı da artmış oluyordu. Klaus ne kadar çok kan kaybederse, Rebekah o kadar mutlu olacaktı. Eteğinin cebinde Eric'in gümüş zincirini bulup parmaklarına doladı. Beslediği kinin fiziksel bir hatırlatıcısı haline gelen kırık gümüş zinciri sürekli yanında taşımaya başlamıştı.

Atlı araba kapının önüne yanaştığında, “Viv, tatlım!” diye seslendi giriş holünden içeri. “Araba hazır!” Nihayet Vivianne de kıvrılarak inen merdivenlerde göründü.

“Şehir merkezini tekrar görmek güzel olacak,” dedi. Gerçi Rebekah, Vivianne'in kendisini herkesten uzak tuttuğu için Klaus'u asla suçlamayacağını biliyordu. Klaus onu Öbür Taraf'tan kurtarmadan önce bile, ona deli gibi âşıktı. Şimdiyse resmen ayrılmaz olmuşlardı. Rebekah, Vivianne'i her zaman zeki ve sezgileri kuvvetli bir kadın olarak görmüştü ama ne yazık ki iş erkeklere geldi mi epey zevksizdi. Eski nişanlısı çok sıkıcı bir tipti ama kalbini Klaus gibi hayatta kırmazdı.

Gerçi Rebekah da kalbinin sesini dinleyip defalarca felakete sürüklendiği için Vivianne'i yargılamak ona düşmezdi.

Rebekah atlı arabaya çıkmasına yardım eden Rodger'a başıyla belli belirsiz teşekkür etti. Rodger'ı gören, onun az önce ölüm cezasından kurtulduğunu sanırdı. Rebekah Rodger'ın, ilgisinden onu ufacık bir kabahat için öldürmeyecek kadar hoşlanıyordu. Yine de onun bunu bilmesine gerek yoktu. “Madam Pavin'in dükkânı,” diye talimat verdi. “Acele et.”

At, Rebekah'nın sesini duyunca hızla öne atıldı. Hayvan az kalsın, o sırada arabaya binen Vivianne'i ezecekti. Rodger olayı hemen kontrol altına aldıysa da at kişnemeye ve yeri dövmeye devam etti, gözleri yuvalarında dönüyordu. Atların kendisinden çok hazzetmedikleri doğrudu ama bu tepki Rebekah'ya bile çok görünmüştü. Vivianne arabaya yerleşirken at da biraz yatıştı ve Rodger arabaya atlayıp koşumları eline aldı.

Atlı araba parke taşlı sokaklardan uçarcasına geçti. Ortam sohbet için fazla gürültülüydü, özellikle de hızlı sürdüğü için yayalar ve sürücüler Rodger'a bağırдықlarında. Rebekah buna içten içe sevinmişti, Vivianne'le ne konuşacağını hiç bilemiyordu. Genç kız mutlu, sağlıklı ve gayet normal görünüyordu. Ama Rebekah'ya kalırsa, bu hiç normal değildi. Öbür Taraf'a gidip dönen birinin en ufak bir çizığının bile olmaması garipti. Gerçi bu Rebekah'nın değil, Klaus'un sorunuydu.

Dükkâna vardıklarında, Rodger bakışlarını ayaklarının dibindeki parke taşlarından ayırmadan arabadan inmelerine yardım etti. Vivianne, Madam Pavin'in dükkânına girdiğinde, Rebekah geride kalıp Rodger'ın koluna yapıştı. "En az bir saat buradayız," diye fısıldadı, açık dükkân kapısına doğru bir bakış atıp birilerinin duymadığından emin oldu. "Güney Gece Kulübü"nde beni bekleyen bir paket var ama oraya gidemem. Gidip Thomas'ı bul. Kimseye çaktırma." Rebekah'nın sesi zihin kontrolünün eşiğindeydi. "Kızlardan biriyle vakit geçirmek için para öde, böylece kimse seni fark etmez. Bu konudan kimseye bahsetme."

“Leydim,” diye mırıldandı Rodger, Rebekah’nın elini alıp dudaklarına götürerek. “İstedığınız şekilde halledeceğim.”

Terzi onları görünce sevinçten havalara uçmuş, hatta çırağını bir şişe şampanya almaya göndermişti. Kızlar içkilerini yudumlarken, kadın da ipek kumaşları top top çıkartıp gösterdi. Madam Pavin, Paris’ten diğer terzilerden önce kumaş getirtmesiyle tanınıyordu. Mallarının kalitesi de ayrıca nam salmıştı. Vivianne’in solgun yanakları, şampanyadan olduğu kadar heyecandan da kızarmıştı. İpek kumaş toplarını teker teker okşadı, böyle güzel şeyler giyeceğine inanamıyordu.

Sandalyesinde geriye yaslanıp kadehindeki baloncuklu içkiyi sallarken, “Beyaz sana yakışıyor,” dedi Rebekah. Bu düğün için çok emek harcamıştı ama hazırlık, başta düşündüğünden daha keyifli geçiyordu. Vivianne’le anlaşmak kolaydı. Klaus da ne zaman bir şeye karar veremeseler, “En iyisi olsun,” demekten başka bir şey yapmıyordu. Rebekah kadehini yeniden doldurdu.

“Klaus altın sarısı olsun diyecek,” diye mırıldandı Vivianne, tek elini karar vermeye çalıştığı ipeklerin üzerinde teker teker dolaştırarak. “Ama ben sarıyı yakıştıramıyorum açıkçası.”

“Çuval giysen, yine seninle evlenir,” dedi Rebekah, çok da ilgilenmemiş gibi. “Sen kendini ve seyircilerini düşün.”

“Misafirlerimi, demek istiyorsun herhalde,” diye düzeltti Vivianne, hafifçe kıkırdarak. “Yarısıyla bile tanışma fırsatı bulamayacağım büyük olasılıkla.”

Madam Pavin eli kolu şeftali rengi ipeklerle dolu vaziyette geldi, sonra tekrar depoya döndü.

“Dünya hiç tanımadığım insanlarla dolu artık,” diye devam etti Vivianne ve pembe bir kumaşı yüzüne yaklaştırıp aynaya baktı. “Bu beni kapattı biraz. Ölü gibi görünüyorum.”

Şampanya Rebekah’nın diğer hislerini bulanıklaştırıp sezgilerini güçlendirmişti sanki. İlk kez, bunun tam olarak bir zamanlar tanıdığı Vivianne olmadığının ayırdına vardı. Gördüğüyle ilgilenmekten, neyin eksik olduğunu fark etmemişti bile. Vivianne’in yaşam sevinci bir şekilde sönmüştü. Hâlâ zeki ve hazırcevaptı ama artık daha tatsız ve kendini yeren şakalar yapıyordu.

“Hatırlıyor musun?” diye soruverdi Rebekah. Aynada göz göze gelseler de Vivianne cevap vermedi. “Öbür Taraf’ta gördüklerini hatırlıyor musun?”

“Karanlıktı...” diye cevap verdi Vivianne sonunda ve ipek kumaşı bir kenara bırakıp dikkatini bir top çiçekli Hint kumaşına çevirdi. “Pek bir şey hatırlamıyorum aslında. Bir tek hiç bitmeyecekmiş gibi geldiğini ve orada kaldığım süre boyunca ağabeyini özlediğimi anımsıyorum. Her an, her saniye, onu yeniden görebilmeyi dilediğimi...”

Rebekah bir şey söylemedi. Eric Moquet’nin öbür dünyada nasıl bir hayatla karşılaştığını merak etti. Vivianne’in aksine Eric’in doğaüstü bir özelliği yoktu, o yüzden de Öbür Taraf’a gitmiş olamazdı. Rebekah onun ölen karısına kavuştuğunu ve onu bir saniye bile özlemediğini umut etti.

Eric’i ne kadar sevmiş olursa olsun, Klaus’un yaptığını yapmayı asla düşünemezdi. Rebekah, yaşadıklarının Vivianne üzerinde bıraktığı izi gördükten sonra bundan iyice emin olmuştu.

Uzun bir suskunluğun ardından, “Düğünü düşündükçe heyecanlanıyorum,” diye devam etti Vivianne, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. Rebekah yara izlerini, ruhuna dağlanan acıyı görmeye başlamıştı. Yaraları iyileşse bile Vivianne bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Yani, kız Öbür Taraf'ta kırk sene geçirdi, başka nasıl olacaktı? dedi içinden Rebekah. Zaman buna da çare olurdu belki, özellikle de Niklaus at gözlüklerini çıkartıp gelininin inanamak istediği kadar kusursuz olmadığını fark ederse.

Rebekah kadehini tekrar doldurdu. Şampanya şişesi boşalmaya başlamıştı. Madam Pavin bunu hissetmiş gibi yeni bir şişeyle içeri girdi. Rebekah pencereden Rodger'ın atlı arabaya döndüğünü ve ürkek atın burnunu okşadığını gördü. Rodger içeri bir bakış atıp bir baş hareketiyle iksir şişesini aldığını gösterdi. Vivianne kocasına kavuşacak, Rebekah da intikamını alacaktı. Her şey “kusursuz” değildi belki ama git-tikçe kusursuzlaşıyordu.

DOKUZ

Elijah bir kitabın daha kapağını sertçe kapattı. Koridorun ilerisinde bir yerlerden gelen çekiç sesleri rahatsızlık seviyesinden dayanılmaz seviyeye ulaşmıştı. Rebekah'nın bitmek tükenmek bilmeyen düğün hazırlıkları ona hem rahat vermiyor hem de sürekli, Klaus'un planlarını gerçekleştirmek için başvurduğu kara büyüü hatırlatıyorlardı.

Klaus her türlü büyüünün mutlaka bir bedeli olduğunu biliyordu. Diriliş büyüünün de bedeli çok ağırdı. Elijah bunun ne olduğundan henüz emin değildi ama son birkaç gündür yaşanan tüyler ürpertici cinayetlerin yalnızca bir başlangıç olduğundan emindi. Kalpleri sökülmiş insan cesetlerinin ardından, şehirde bir panik havası esiyordu. New Orleanslılar bu yaratıklardan korku dolu fısıltılarla *mort-vivant* diye söz ediyordu. Elijah bütün şehre sokağa çıkma yasağı koymuştu ve en gözü pek vatandaşlar arasında bile bu kuralı çiğnemek gibi bir aptallığa kalkışan olmamıştı.

Sandalyesini geriye itip evin içinde kararlı adımlarla dolaştı. Şu ya da bu şekilde cevaplara ulaşacağından emindi. Kitapların hiç birinde –annesinin büyü kitabında bile– kalple beslenen cadılara dair en ufak bir bilgi yoktu. Bu da, Klaus’un ketum inatçılığını her zamankinden daha katlanılmaz hale getiriyordu. Elijah şehirde ne olup bittiğini bilmek zorundaydı ve kardeşinin, söylediğinden daha fazlasını bildiğinden kesinlikle emindi.

Klaus ön salonda kafese kapatılmış bir kaplan gibi dolaşıyordu, Vivianne’in yokluğundan rahatsız olduğu belliydi. Ondan on dakika ayrı kalmaya bile dayanamıyordu. Elijah, Rebekah ondan nişanlısını bütün sabah dışarı çıkarmak için nasıl izin almıştı, bilemiyordu. Klaus kızların dönüşünü ilk gören kendisi olacak şekilde konuşlanmıştı.

Elijah, “Bana bu büyü hakkında bildiklerini hemen anlatıyorsun,” deyip kardeşiyle salondaki büyük camın önüne geçerek onun avluyu görmesine engel oldu.

“Oldu bitti ve işe yaradı,” diye çıkıştı Klaus. “Başka anlatacak bir şey yok.” Elijah bu konunun onu neden bu kadar aksileştirdiğinden emin değildi ama bu sorunun cevabını öğrenmesi gerektiği hissine kapılmaya başlamıştı.

“Büyü senin istediğini gerçekleştirdi,” diye onayladı Elijah, kollarını göğsünde bağlayarak. “Başka neler yapmış olabileceğini bilmem lazım.”

Klaus ağabeyinin omzunun üzerinden dışarıyı görmeye çalışmaktan vazgeçti ve tehlikeli şekilde kıpırtısız durdu. “Başka ne yapmış olabilir sence, sevgili ağabey?” diye sordu,

Elijah'nın çok iyi tanıdığı bir ses tonuyla. Bu şekilde sorguya çekilmek Klaus'un onu düşmanı gibi görmesine neden oluyordu ama bu konu öylece kapanamayacak kadar önemliydi.

Elijah bu yaşayan ölülerin hortladıklarından emindi. Başka bir açıklaması olamazdı. Elijah bataklıkta geçirdiği gece gördüğü açlığın yarattığı ıstırapı anlıyordu, kalbin kokusu ve görüntüsüyle kendilerinden geçmişlerdi sanki. Hayatta kalmak için o kalbe ihtiyaçları vardı ve Elijah açısından bunun anlamı, yaratıkların bir şekilde diriltilmiş olmalarıydı.

Üstelik nereye dönse, karşısına Vivianne çıkıyordu: O gece dirilen cadı. Bunun tesadüf olması imkânsızdı ama Vivianne, Elijah'ya o gece saldıran güruhla tamamen alakasızdı. Eski hayat dolu haline nazaran bir parça durgunlaştığı doğrudu belki ama hâlâ düşünceli ve kendini ifade edebilen biriydi. Yamyamlıkla da ilgilenmiyordu. Elijah'nm karşılaştığı vahşi yaratıklarla uzaktan yakından alakası yoktu.

Elijah, Klaus'un yaratıklarla Vivianne arasında bir tür bağlantı olabileceği fikrine neden karşı çıktığını anlayabiliyordu. Bütün kusurlarına rağmen, Elijah, Klaus'un Vivianne'e duyduğu sevgiden emindi. Bu da onu daha tehlikeli kılıyordu.

"Bunu niye bu kadar önemsediyini anlamıyorum, Elijah," Klaus pis pis sırtıp odadan çıkmak için arkasını döndü. Elijah tek hamlede Klaus'u salonun öbür ucundaki duvara yapıştırıp kolunu boğazına dayadı. Artık sabrı taşmıştı.

"Bu yaşayan ölüler Vivianne'e zarar verebilir, geri zekâlı!" diye çıkıştı. Klaus'un karşı koymasını bekledi ama kelimeler kardeşinin kalın kafasına nüfuz etmişti anlaşılan. "Vivianne'i

korumakla gerçekten bu kadar ilgileniyorsan, onu kimin dirilttiğine ve karşılığında ne istediklerine dair bildiğin her şeyi anlatırsın. Derdin kendini korumak değilse elbette.”

Klaus’un üst dudağı yabancı bir hırlamayla kıvrıldıysa da ellerini donuk bir teslimiyetle havaya kaldırdı. “Cadının biriyle konuştum,” diye itiraf edince, Elijah kolunun baskısını bir parça azalttı. “Kızı hastaymış ve benden yardım istedi. Ben de karşılığında Vivianne’i istedim. O da kabul etti.”

“Adını söyle,” diye hırladı Elijah. Klaus’un gerçeği tamamen anlatmadığını biliyordu.

“Önemli değil,” diye karşılık verdi Klaus. “Yavrusu için birkaç damla kan istedi, o kadar. Büyüyü yaptı ve birbirimizle işimiz kalmadı. Bataklıkta o yaratıkları cadılar yarattıysa bile, benimle bir alakası yok. Viv’le de yok.”

“Bundan emin olamayız!” diye çıkıştı Elijah, Klaus’u silkeleyerek. Klaus, Elijah’yı sertçe itip elinden kurtulduktan sonra abartılı hareketlerle, ceketini silkeledi. Elijah bir adım geri çekildiyse de gözlerini Klaus’tan ayırmadı.

“Demek emin olmadığın bir şeyler var, sevgili ağabey?” diye dalga geçti Klaus. “Bu şehirde senden habersiz kuş uçmuyor sanıyordum.”

Bu, bir zamanlar doğruydı. Klaus’un bu lafı üzerine, Elijah, Ysabelle Dalliencourt’un yokluğunu iyiden iyiye hissetti. Ysabelle kırk dört sene boyunca yalnızca Elijah’nın arkadaşı olmakla kalmamış aynı zamanda onun cadılar meclisine açılan gizli kapısı olmuştu. Ysabelle hayatta olsaydı yaşayan ölüler gibi beklenmedik bir sorunla karşılaşmayacaklardı. Ama

cadılar sonsuza dek yaşamıyorlardı. Gerçi yaşanan olaylara bakılırsa, sonsuza dek ölmüyorlardı da.

Kardeşinin hamlesinin dikkatini dağıtmasına izin vermeyen Elijah, “Kanını kime verdin?” diye sordu bir kez daha. “Kanı çocuğunu iyileştirmek için kullandığını gördün mü?”

Klaus emin değil gibiydi. Kanını böyle önemsiz bir şeymiş gibi dağıtmak son derece aptalca bir hareketti ve Klaus da bunun farkındaydı.

“Bu kadar merak ediyorsan, kızını kendi gözlerinle görmeyi isteyebilirsin.” diye önerdi Klaus, kabadayı tavırlarıyla Elijah’nın iddiasını kabul ettiğini hasıraltı etmeye çalışıyordu. “Kanı alan senin arkadaşının kızıydı. Lily bilmem ne...”

Lily Leroux.

Elijah malikânenen ayrılıp bataklık araziye doğru yola çıktı.

Kasırgadan beri New Orleanslı cadılar yaşadıkları yer konusunda oldukça ketum davranmışlardı. Kendilerine bataklıkta bir yer yaptıkları herkes tarafından bilinse de bu yerleşkeyi kendi gözleriyle gören yoktu. Ysabelle bile yerinden bahsetmemiş, yine de öldüğü seneye kadar Elijah’yı ziyaret etmeyi sürdürmüştü. Bu görüşmeler sayesinde, Elijah diğer cadıların nerede saklandıklarına dair iyi bir tahmin yürütebiliyordu.

Ysabelle’in genelde aniden ortaya çıktığı geniş açıklığa girdi. Ancak Elijah’nın alışılmadık derecede keskin algılarına rağmen, gözlerinin önünde uzanan boş bataklık arazisinden başka bir şey yoktu. Bir yerlerde bir kuş öttü, yusufçuk böcekleri sık çalıların arasında birbirini kovaladı. Elijah

gördüklerine değil mantığına güvenmesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Öne doğru tek bir adım atınca her şey birdenbire gözlerinin önüne serildi.

Evvelce boş olan alanda koskoca bir köy vardı. Ahşap evler, çakıl taşlı sokaklar ve New Orleans'ı terk eden cadılar... Köyün etrafı yüksek bir duvarla çevriliydi.

Elijah büyümlü engelin içinden geçip ortaya çıktığında birkaç cadı dönüp dik dik ona baktılar ama tavırlarında tehditkâr bir hava yoktu. Bir iki kişi kovayla su taşımakla meşguldü. Biri de sepetindeki somunları gelen geçene satmaya çalışıyordu. Elijah bir demircinin örsü döven çekiç seslerini duydu. Bir tavuk sürüsü çamurlu çakıl taşlarının üzerinden koşarak geçti. Burası, tesadüfen karşısına çıkabilecek sıradan köylerden birine benziyordu.

“Lily Leroux’yu görmem lazım,” dedi Elijah, belli bir kişiye hitap etmeksizin. Ysabelle’in kızı, son gördüğünde tombul bacaklı küçük bir bebektir ama artık onun da kendi çocuğu olmuştu. Bu cadı topluluğunun başını boş bırakmakla hata etmişti galiba.

Yaşlıca bir kadın bir somun ekmeğin parasını ödedikten sonra, Elijah’ya kendisini takip etmesini işaret etti. Kadının peşinden köyün ortasına giden Elijah, diğer binaların arasında yükselen saman çatılı genişçe bir toplantı binasıyla karşılaştı. Elijah’ya içeri girmesini işaret eden kır saçlı kadın, tek kelime etmeden oradan uzaklaştı.

Elijah, Lily’yi görür görmez tanıdı, saçlarının ve teninin tonu annesinininkinden koyu olmasına rağmen aristokrat

burnu ve kahverengi gözleri anında tanıdık gelmişti. Elijah onda babasından da parçalar buldu, Abelard'ın yumuşaklığı kadının hatlarının keskinliğini siliyordu. Ama bunun dışında Ysabelle'in yüzü biricik kızında yeniden hayat bulmuştu adeta.

Cadı, toplantı salonunun ucunda, etrafı genç cadılarla ve güçlü olduğu anlaşılan bir büyüden kalanlarla çevrili vaziyette oturmuştu. Elijah, salonun tamamını kaplayan muazzam boyutlarda bir beş köşeli yıldız fark etti. Toprak zemin erimiş gibiydi. Elijah bir kez daha, Vivianne'i mezarından çıkartan büyüün nasıl bir büyü olduğunu sordu kendine.

Lily onu karşılamak için ayağa kalkmadı. Bu durumu eğlenceli buluyormuş gibi, dudaklarında titreşen bir gülümsemeyle onun yaklaşmasını izledi.

“Bir açıklama talep ediyorum,” dedi Elijah, salonun ucuna ulaştığında. “Mezarın ötesinden gelen canavarlar şehirde dehşet saçıyor. Kardeşimin dediğine göre, ilk ortaya çıktıkları gece bir ölü diriltmişsin.”

Lily aralarında özel bir espri varmış gibi, etrafında oturan cadılara baktı. “Dehşet saçan birileri mi?” diye sordu, ilgilenmiş gibi. “Belki fark etmişsindir, bir süredir şehrin ileri gelenleri arasında değiliz. Söylentilerin kulağımıza ulaşması biraz zaman alıyor.”

“Söylenti değil,” diye itiraz etti. “Yaratıkları kendi gözlerimle gördüm ve neden bahsettiğimi bildiğinizden de eminim. İnsanların kalplerini söküp yiyorlar ve cadı olduklarını iddia ediyorlar.”

Lily yapmacık bir şaşkınlıkla, Elijah’dan tokat yemiş gibi sandalyesinde ileri geri sallandı. “Benim türümü birçoklarından daha iyi tanıyorsun, Elijah,” diye çıkıştı cadı. “Besin kaynağımızın insanlar olmadığını bilmen lazım.” *Sizden farklı olarak*, diye eklemese de hissedilmişti.

“Gördüğümden eminim,” dedi Elijah. “Bataklıkta dolaşan, sizin adınızı kullanarak cinayet işleyen bu yaratıklar seni hiç mi kaygılandırmıyor?”

“Benim adım, beni ilgilendirir,” dedi Lily. “Başkalarının benim adımla kullanarak yaptıkları da kendilerini ilgilendirir. Bu konuda bir şey bilmiyorum. Size de yardım edemem.” Öne eğilip ayağa kalkmaya hazırlandığı sırada, omuzlarındaki şal bir parça kaydı. Bu yeterliydi. “Gitseniz iyi olur. Başınızı kaşıyacak vaktiniz olmadığına eminim.”

“Öyle,” diye onayladı Elijah ama arkasını dönüp oradan ayrılmak yerine öne atılıp cadının şalının köşesini tutunca, gümüş bir zincirin ucunda asılı, annesine ait opal taş ortaya çıkmış oldu. Klaus bu ayrıntıdan bahsetmemişti. Elijah’ın aklına onun bu konuda yalan söylemesi için yüzlerce sebep geliyordu ve bunların hiçbirisi hayırlı sebepler değildi. “Yine de önce buradaki işimizi bitirelim.”

Lily irkilmemişti bile. “Kardeşinin büyüü yaptırmak için birilerini bulmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü şimdi anlıyorum,” dedi iç çekerek ve Elijah’ın elini itip yakasını kurtardı. “Siz vampirler başınızı durmadan belaya sokuyorsunuz.”

Kadının bu açık sözlülüğü karşısında afallayan Elijah geri

çekildi. Lily'nin güçlü bir cadı olduğuna şüphe yoktu ama nefretini açıkça göstermeye cesaret edebilmesi enteresandı.

“Niklaus’la nasıl bir anlaşma yaptınız? Sana kendi kanını ve annemizin opalini mi verdi?” diye sordu Elijah. “Kızının sözde hastalığını iyileştirmek yalnızca bir bahaneydi. Kalbinin sökülmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiyorsan, bana hemen gerçeği söyle.”

Lily bir kahkaha atıp ölümün yüzüne karşı kıkır kıkır gülmünce, Elijah onun kafayı üşütmüş olabileceğini düşündü. Alaycı bir tonla, “Bana zarar veremezsin, vampir,” diye uyardı Lily. “Bu yeni kolye ne işe yarıyor biliyor musun?”

Esther’e ait sayısız süs eşyası ve tılsım vardı ama sırlarının çoğu anneleriyle birlikte ölmüştü. Bu koca opal taşın ne işe yaradığına dair en ufak bir fikri bile yoktu Elijah’nın. Bir karşılık vermeyişinin anlamını çözen Lily tekrar sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini oymalı kolçaklara yerleştirdi. “Bu kolye beni kardeşine bağlıyor,” dedi. “Klaus gibi ben de ölümsüzüm. Bu arada, bana yaptığın her şeyin aynısını Klaus da hissedecektir. Bana dokunamazsın, Elijah. Ailesine senin kadar önem veren biri bunu yapamaz.”

Elijah bir an kardeşine işkence yapmanın avantajlarını zihninde tarttıysa da Lily’nin hakkı vardı. Cadı güvendedi, en azından şimdilik.

Klaus’tan da böyle sinsi ve güvenilmez bir cadıyla anlaşma yapması beklenirdi zaten. Elijah, Lily’nin büyüsünün bu ölmeyen cadılarla bir alakası olduğuna emindi ama Klaus sayesinde sorgulama daha en başında çıkmaza girmişti.

“Düğün hazırlıklarıyla meşgulsünüz bildiğim kadarıyla,” dedi Lily. “Korkarım düğüne katılamayacağım ama mutlu çiftte tebriklerimi iletirseniz sevinirim.”

“İletirim,” dedi Elijah, zehir damlayan bir sesle.

Yaşayan ölüler karanlık çökünce ortaya çıkıyordu. Elijah hâlâ onların ne olduğunu ve nasıl durdurulacaklarını öğrenememişti. Lily, yaşadığı bir dizi başarısızlıktaki çıkmazlardan biriydi.

Elijah’nın arkasını dönüp salondan çıkmaktan başka seçeneği yoktu. Kapının yanından geçerken ince uzun, kahverengi gözlü bir kız eşikten içeri kaçtı ve yüzünün güçlü hatlarında Elijah bir kez daha Ysabelle’in hatlarını buldu. Bir nesil daha yabancılaşmıştı. Elijah, Lily’den kurtulmayı başarsa bile, yerini almaya hazır bir Leroux daha vardı. Üstelik kızın gayet sağlıklı olduğu da Elijah’nın gözünden kaçmamıştı.

Cadıların biri gelip öbürü gidiyordu ama Elijah’nın başındaki asıl dert Klaus’tu. Parmaklıklı kapıya yaklaşırken çakıl taşları ayaklarının altında ezildi ve bu ses, karamsar ruh hali içerisindeki Elijah’ya öğütülen kemiklerin sesini anımsattı.

ON

*K*laus fırçasıyla kanvası incecik boyuyor, Vivianne’in boğaz kısmına minik gölgeler yayıyordu. Canlı modelden çalışmak, daha önce uğraştığı umutsuz işten çok farklıydı. Vivianne sanki görüntüye akıyor, tabloya Klaus’un onun yokluğunda bir kez olsun yakalamayı başaramadığı bir hareket katıyordu.

Aynı zamanda rahatlatıcıydı ki bu da Elijah ile olan görüşmesiyle karşılaştırıldığında güzel bir değişiklik sayılırdı. Klaus bütün o şüpheli, suçlayıcı bakışlardan bıkmış usanmışken, o öğleden sonra Elijah suçlamalarında iyice ileri gitmişti. Elija’nın imaları kırıcıydı, hatta hakaret niteliğindeki ve Klaus müstakbel eşiyle baş başa geçireceği akşamın tadını çıkarmak istiyordu artık.

“Artık göremez miyim?” diye yalvardı Vivianne, kahkahayla karışık. Siyah saçları omuzlarına dökülmüş, in-

cecik bacağı üzerindeki tüle benzer kumaştan hafifçe dışarı çıkmıştı. Klaus başını işinden her kaldırdığında onu arzuluyor, onu tatma, onunla sevişme ve ona sonsuza dek sahip olma özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

Bunların hepsinin zamanı gelecekti gerçi. Mümkün olan her şekilde birbirlerinin tadını tekrar tekrar çıkaracaklardı. Vivianne'in yaşadığı onca şeyden sonra, Klaus'un onun için en çok istediği şey kızın kendini güvende hissetmesi, Klaus'un yanında rahat etmesiydi. Gerisi, Vivianne kendini hazır hissedene kadar bekleyebilirdi.

Vivianne şarap kadehini, en az içkinin kendisi kadar kırmızı renkteki dudaklarına yaklaştırdı. Klaus, "Kıpırdanıp durmasana," diye fırçalayınca, Vivianne kıkırdaya kıkırdaya kollarını başının üstüne kaldırıp salladı. "Ciddiyim!" dedi Klaus. "Baştan başlarım. Bu sanat eserinin tamamlanması için ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyeceksin."

Vivianne yarı kapalı göz kapaklarının altından ona baktı. "Yeterince bekledim bence."

Klaus kelime seçiminden dolayı kendi kendine küfretti. Sürekli aynı şeyi yapıp duruyordu, mutlu bir ana kendini bırakıyor ve Vivianne'in yokluğunu hatırlatan bir pot kırarak o anı bitiriyordu. "Seni ezberden çizebilirim, sevgilim," diye karşılık verdi. "Hareketsiz durmana gerek yok."

Vivianne'in uzaklarda olduğu uzun, karanlık yıllarda yaşadıkları hakkında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Klaus onun ışığının böyle solmuş olmasına, keskin bakışlarının yumuşayıp uzaklara kaymasına katlanamıyordu. Çoğu zaman neredeyse

mezarda geçirdiği yılların Vivianne’e bir zararının dokunmadığına inanacaktı. Ancak arada sırada, o günlerin anısının onu bir fırtına bulutu gibi doldurduğunu görebiliyordu. Bunun Vivianne’i üzdüğü belliydi ve Klaus bu konuya hiç girmeyecek elinden geldiğince onu korumaya çalışıyordu fakat bunun o kadar da kolay olmadığı giderek netlik kazanıyordu.

Klaus tek kelime etmeden tuvali Vivianne’e çevirip üzerinde çalıştığı tabloyu görmesine izin verdi. Vivianne ağzı bir karış açık vaziyette, daha yakından bakabilmek için yerleştiği koltuktan fırladı. “Çok güzel,” diye fısıldarken, tek parmağının ucuyla, ıslak boyaya değmeden, hatların üzerinden geçti. “Beni böyle mi görüyorsun?”

“Öylesin zaten,” diyen Klaus, kızın yüzünün tabloyu sindirmesini izledi.

Vivianne gülümsedi, gülümsemesi bu kez neredeyse gözlerine ulaşmıştı. “Belki dışarıdan.”

“Yüzyıllardır bana asla güvenmeyen iki kardeşle yaşadım, iki tanesini de tabutlarında hançerli tutmak zorunda kaldım,” diyen Klaus, kızı kendine doğru çekti. “Sana özel biri olduğunu söylüyorsam, bana inanmalısın. Var olduğum bunca zaman içerisinde, senin gibi birine rastlamadım.”

Vivianne, “Herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum kendimi,” diye iç geçirip Klaus’u şaşırttı. “Her şeyi elime gözüme bulaştırdım. Aileme senden bahsetseydim keşke. Seninle tanıştıktan sonra, Armand’la asla evlenemeyeceğimi anlayacaklarına güvensedyim. Böyle yapsaydım, o korkunç gece asla yaşanmazdı belki. Yüreğim pişmanlıkla paramparça.”

“Vivianne, biz birbirimizle savaşmaya kafayı bu kadar takmışken, barışı koruyamadığın için kendini suçlayamazsın. lenlerden sen sorumlu değilsin.”

“Bir şekilde telafi edebilseydim keşke, annemin de babamın da ailesi beni reddetmiş olmasına rağmen...” Vivianne yavaşça susup başını onun omzuna yasladı.

Klaus, kendine özgü abartılı sorumluluk duygusunun Vivianne’in bir parçası olduğunu kabul ediyordu. Yine de onun savaşın kaçınılmazlığını görebilmesini dilerdi. Başını eğip ona baktığında, gözlerinin altındaki koyu halkaları gördü. “Yalnızca... Bir zamanlar benim onları barış içinde birleştirebileceğime inanmışlardı. şimdi onlara keyfini srecekləri her şeyi verebilseydim keşke.”

Klaus bunun ne kadar sevimsiz bir durum olacağını düşündü. New Orleans, Elijah tarafından çok daha iyi yönetiliyordu. Mikaelsonların da gten ufacık bir parça kopartabilmek için savaştıkları günlere zlem duyması manasızdı. şu anda işleri tıkırındaydı; uymaları gereken bir kural, hesap vermeleri gereken kimse yoktu.

“Benimle evlendiğinde, istersen cadılara ve kurtadamlara yardım edebilirsin,” diye duruma uygun bir cevap verdi. Kendisinin böyle bir şey yapması için bir sebep yoktu ama Vivianne için önemliyse görmezden gelebilirdi herhalde. “New Orleans’in kraliçesi olacaksın. Seni kısıkansalar da, saygı duyacaklar ve zamanla seni mutlaka sevecekler. Benim sevdiğim gibi.”

Klaus, Vivianne’i de kendisiyle birlikte kanepeye çekip

kucağına oturttu. Ellerini ellerinin arasına aldığı anda, teninin yumuşak fakat soğuk olduğunu fark etti. Klaus daha sıcak olmasını beklemişti. Ona dokununca, değiştiğinin iyiden iyiye farkına vardı.

“Sen her zaman benim kahramamydın,” dedi Vivianne, hülyalı hülyalı. “Başında seni dinleyip söylediğinde nişanı bozsaydım, bütün bu sefalet hiç yaşanmayacaktı.”

Klaus bunu ondan ilk istediğinde, Vivianne buna hazır değildi. O günden sonra birlikte sonsuza dek mutlu yaşayabilirlerdi belki ama şimdi daha güçlüydüler. Onu kaybedip tekrar bulmak, Klaus’un Vivianne’in değerini bilmesini sağlamıştı.

Şöminede çatırdayarak yanan kütük odayı ısıtıyordu. Klaus kızın çıplak kolunu okşadı ve soğuk teninde tüylerin diken diken olduğunu hissetti. “Artık yanımdasın,” dedi. “Başka hiç bir şeyin önemi yok. Geleceğe bakmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok ve çok yakında evleniyoruz.”

“O kadar beklemek istemiyorum,” diye fısıldadı Vivianne, başını onun yüzüne doğru kaldırarak. Klaus, kızın gözlerinde dökülmemiş yaşların pırıltısını gördü ve düşünmeksizin onları dudaklarıyla silmek için eğildi.

Vivianne geriye doğru eğilince Klaus’un dudakları gözyaşları yerine onun dudaklarıyla buluştu. Birdenbire, birlikte geçirdikleri her geceye ait bütün anılar, sanki birkaç saniye önce yaşanmışçasına zihninde canlandı. Klaus aceleye getirmek istemiyordu, ayrı geçirdikleri bunca yıldan sonra Vivianne’in nasıl hissedeceğinden emin değildi. Ama bu öpüş... Klaus’un hissettiği tutkuyu, bitmek bilme-

yen ayrılıkla geçen kırk yıl boyunca beslediği özlemi dile getiriyordu.

“Beklemek istemiyorum,” diye tekrarladı Vivianne ve ardından Klaus’u tekrar öptü. Klaus kaldırdığı eliyle kızın çenesini tuttu. Vivianne yer değiştirip bacaklarını Klaus’un beline doladı. “Seni çok özledim.”

Klaus kızı kolayca kaldırıp yanan şöminenin yanındaki sayvanlı yatağa taşıdı. Vivianne’in gözleri parlıyordu. Klaus bu gözlerin derinliklerinde kederden kalan izleri görmemiş gibi yaptı. Klaus onu bu kederden kurtarabilirdi, ona acısını unutturabilirdi.

Klaus onu ipek yatak örtüsünün üzerine yatırdı ve Vivianne onu kendisiyle birlikte yatağa çekti. Kızın tenine yayılmaya başlayan, davetkâr bir çift kol gibi Klaus’a dolanan ısıyı hissediyordu. Klaus buna kendini bırakabilir, bu histe seve seve boğulabilirdi. Vivianne farklıydı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Fakat aynı zamanda eski Vivianne’di. Klaus’un Vivianne’i, Klaus’un sevdiği.

Vivianne elini uzatıp onun yüzüne dokundu, yüzünde neredeyse hayret denebilecek bir ifadeyle, çene çizgisinde yeni yeni çıkan sakalları okşadı. Klaus kızın parmağını dudaklarıyla yakalayıp öptü, bırakmadı. Vivianne’in en küçük parçasına bile sahip olmak istiyordu. Vivianne gülümsemedi belki ama iç geçirdi.

Klaus onun nerelere yolculuk ettiğini unutmak istiyordu ama önce ona bunu unutturma sorumluluğu vardı. Klaus onu daha önce geri getirmeyi başaramadığı için Vivianne ka-

ranlıkta kırk sene geçirmişti. Ona çektiği ıstırabın her anını unutturmak Klaus'un boynunun borcuydu. Onu yeniden canlı ve neşeli görmek istiyordu ve Klaus yıllar içerisinde, bunu başarmanın farklı yollarını öğrenmişti.

Vivianne dudaklarıyla onun dudaklarını bulmaya çalıştı ama Klaus karşı koydu ve kızın elini çevirip dudaklarını avucunda gezdirdi. El bileğinin altındaki hassas tene ilerledi, ardından kolu boyunca devam etti. Dokunuşuyla da, resim fırçasıyla yapmaktan hoşlandığı gibi doğaçlama çalışıyordu.

Dudaklarını kızın köprücük kemiği boyunca tatlı tatlı do-laştırdı. Boğazından geçerken onun bir zamanlar Klaus'un, kanını içmesine asla izin vermeyeceğine dair ettiği yemini hatırladı. Bu ikinci yaşama şansı belki bu konudaki fikrini değiştirebilirdi ama kızın teninin tuzlu, tatlı tadı Klaus için şimdilik yeterliydi.

Klaus, ortaya çıkan tenin her santimini okşaya okşaya, kızın kombinezonunun askısını indirdi. Vivianne onun dokunuşları altında kıvrandı, göz pınarlarında biriken yaşlar ışıқта sarı yakutlar gibi parlıyordu. İç çamaşırını nihayet bacaklarının ayrıldığı noktayı açığa çıkarttığı anda, Klaus başını yeniden eğip dudaklarını onu inleteceğinden emin olduğu noktaya bastırdı.

Vivianne'in sırtı yay gibi gerildi, parmaklarını onun saçlarına doladı ama Klaus olduğu yerde kalıp eseriyle ilgilendi. Vivianne'in zevkten çıkarttığı sesler yükseldi ve nasıl olduğunu anlamadan kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Nihayet, Klaus doğaüstü hızını kullanıp yuvarlandı ve bir yandan soyunurken bir yandan da kızı üzerine çıkarttı.

Vivianne kendini onun çıplak bedenine ata binermiş gibi otururken bulunca kahkahayla güldü. Sonra bedeni ateşin ışıısıyla parlarken geriye eğildi ve ikisinin paylaşacağı bir ritim tutturdu.

Yatak örtüsünün üzerine çırılçıplak uzandıklarında şöminedeki ateşten geriye kordan başka bir şey kalmamıştı. Bedenleri birbirine öyle sıkı dolanmıştı ki Klaus kendi bedeninin nerede bitip onunkinin nerede başladığından emin olamadı.

ON BİR

Düğün töreni gece yarısında, bir günün bitip diğeri-
nin başladığı birleşme noktasında yapıldı. Davetliler
kendilerine oturacak yer seçerken müzisyenler zümrüt yeşili
çimlerin üzerindeki yerlerini alıp enstrümanlarının ses ayarını
yaptılar. Klaus, New Orleans havasını içine çeken ay sarma-
şığıyla neredeyse tamamen kaplanmış çeşmenin önünde bir
heykel gibi dikiliyordu.

Rebekah'nın bütün ayrıntılara gösterdiği sevgi dolu özen
belli oluyordu. Hava bile kızın iradesine boyun eğmişti adeta.
Gece havası sıcak ve nemliydi; Mikaelsonların malikânesinin
üzerindeki gökyüzü, yıldızlardan sonsuz bir kubbeyi andırı-
yordu. Binlerce kollu şamdanın yaydığı parlaklıktan oluşan
ışık çemberinin ötesinde, ağustos böcekleri ötüyor ve evin
içinden yankılanan kahkahalar dışarı taşıyordu. Davetlilerin
neşesi yerindeydi; şampanya, kan ve unutulmayacak bir dü-
ğün töreni beklentisiyle tatlı bir rehavet içerisindeydi hepsi.

Bir terslik çıkarsa, Rebekah planladığı için çıkacaktı.

Elijah üzerinde siyah renkli kusursuz ceketıyla yan taraftaki kapılardan birinden çıktı. Tek elinde, gevşekçe tuttuğu ağır, mücevher işlemeli bir kadeh vardı. Rebekah, yaşayan ölüleri bulmak için yaptığı bitmek tükenmek bilmeyen araştırmaları ve şehir dışına yaptığı baskınlar arasında onu doğru dürüst görememişti. Elijah bunu bir takıntı haline getirmişti ama Rebekah bu yaratıklara henüz rastlamamıştı. Gerçek olup olmadıklarını merak ediyordu.

Ağabeyi ön kapının yanında dikilmeye gidince Rebekah da Klaus'un yanında yerini aldı. Eski, bilindik melodi şekillenmeye ve sona kalan konuklar da telaşla yerlerine geçmeye çalışırken Klaus gözlerini kapıdan bir saniye olsun ayırmamıştı. Daha önceki kuşkucu tavrına rağmen, o anın etkisiyle Rebekah'nın boğazı düğümlendi. Birden, ağabeyinin evlendiğinin farkına vardı. Birlikte geçirdikleri onca yüzyılın ardından garip bir duyuydu bu.

Malikâneyi arkasına alan Vivianne, açık kapıdan yayılan ışığın yarattığı çemberin içinde sahneye çıktı. Beyaz ve kırmızı ipeğin sıra dışı bir karışımı olan elbisesi, incecik vücudunu sarıp dalgalanarak canlı bir heykel gibi hareket ediyordu. Siyah saçları başının tepesinde yüksek bir topuzla toplanmış ve çıplak sol omzuna kalın, parlak lüleler halinde dökülmüştü. Kollarının arasında kırmızı ve beyaz güllerden bir demet taşıyordu. Ay ışığında solgun teni ve heyecanla kızaran yanakları güllerin rengini adeta ayna gibi yansıtmıştı.

Klaus düşüp bayılacakmış gibi bakıyordu.

Rebekah dirseğinden tutup tek eliyle onu destekledi. Klaus'un kol kaslarının hafifçe gevşediğini hissedebiliyordu, kendisinin orada olduğuna sevindiğini anladı.

Vivianne verandanın basamaklarından çimlerin üzerine indi, elbisesi etrafında dalgalanıyordu. Çimlere adım attığında, Elijah başını hafifçe eğip kolunu ona uzattı ve birlikte çeşmenin yanında bekleyen Klaus ve Rebekah'ya doğru yürüdüler. Elijah geri çekildi ve Klaus iki eliyle, kızın ellerini tuttu.

Başka zaman olsa, böyle bir töreni yönetmesi için bir cadı çağrılırdı ama çift kendi yeminlerini yazmış, evlilik bağını kurmayı kendi otoritelerine bırakmışlardı. İlk söz Klaus'undu ama konuşmaya başlaması için Rebekah'nın onu dirseğiyle, önce yavaşça, sonra da nispeten sertçe dürtmesi gerekti.

“Vivianne,” dedi. Çeşmeden akan suyun sesi Klaus'un sesini yükseltip çimenliğe taşıyordu. Başta neredeyse çatallı çıkan sesi duyguyla yüklüydü. Ama konuşmaya devam ettikçe güçlenip netleşti, Rebekah onun duygularının berraklığını her kelimedede duyabiliyordu. “Uzun bir hayat yaşadım ve çoğu insanın hiçbir zaman gezemeyeceği kadar çok yer gezdim. Bütün bu zaman boyunca, senin gibi sıra dışı bir kadınla tanışacağım aklımın köşesinden bile geçmedi. Zekânla, şefkatinle, güzelliğinle ve onurunla, yüreğime, kimsenin hitap etmediği gibi hitap ediyor ve kimsenin dokunmadığı gibi dokunuyorsun. Bir keresinde sana, seninle tanışmanın beni mahvettiğini söylemiştim, doğrudu da. Yanımda sen olmadığın sürece, ben tamam olamam. Ama senin rızan, senin sevgin olmadan bu duyguların bir anlamı yok. Sana söz veriyorum Vivianne,

hayatımın sonuna kadar senin olacağım. Seni koruyacağım, üzerine titreyeceğim. Bütün isteklerin benim için bir emirdir. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa, bir yolunu bulup yapacağım. Bana güvendiğin için asla pişman olmayacaksın, bir an için bile olsa. Senin ailen, senin yuvan olacağım ve hayatımın geri kalanını, benim olmayı seçmenin benim için ne anlama geldiğini sana göstermeye çalışarak geçireceğim.”

Rebekah elbisesinin pembe katları arasına sakladığı mendille çaktırmadan gözyaşlarını sildi. Klaus ile Viv sevdiklerinin önünde birbirlerine bağlılık yemini eden insan bir çiftten farksızdı. Oysa ikisi bundan çok daha fazlasıydı ve birlikte çok daha fazla güçlüğe göğüs germişlerdi. Vivianne hakkındaki endişelerine, Klaus’un kibrine duyduğu öfkeye, bin seneden uzun süredir devam eden keder, aşağılanma ve bağışlanamaz kalp kırıklıklarına rağmen Rebekah onların aşkı karşısında duygulandığını fark etti.

Gözyaşlarıyla titreyen bir sesle, “Niklaus,” diye karşılık verdi Vivianne. “Seninle tanıştığım andan itibaren, aramızda ender rastlanan bir bağ kurulduğunu biliyordum. Başta bunu kabul etmek istemedim, kendimi sana kaptırmaktan ve kaybolmaktan korktum. Dünyayla her zaman kendi şartlarımda baş ettim ve senin gücün –yarattığın kaos, sahip olduğun kudret– başımı döndürdü. Kalkanımı indirip senin yüreğini, gerçek asaletini ve coşkulu, tutkulu karakterini tanımaya başladığımda, beni dünyaya geliş amacımdan uzaklaştırmak istemediğini anladım. Aksine sen bu kaderin aracısydın, kendi başıma hayalini bile kurmaya cesaret edemeyeceğim yepy-

ni bir yol gösterdin bana. Bütün sevgimi vereceğime ve sana yalnızca mutluluk getireceğime yemin ediyorum. Sonsuza dek senin olacağım, Klaus, söz veriyorum.”

Sonra öpüştüler, ikisi de öyle hevesliydi ki Rebekah ilk hamleyi hangisinin yaptığını ayırt edemedi. Vampirlerden yükselen tezahürat ve ısıklar gece havasının taşıdığı bütün diğer sesleri bastırdı. Öpüşme uzayınca Rebekah ile Elijah imalı imalı gülümsediler. İnatçı ve geçimsiz kardeşlerinin büyümesi ve gerçek aşkını bulması birkaç yüzyıl almıştı ve nihayet gelinini kollarına aldıktan sonra, evli hayatının her saniyesinin tadını çıkartmaya kararlı görünüyordu.

Elijah, Rebekah’nın elini tutup onu eve doğru götürdü. “İçeride, bu mutlu çiftin bir araya gelişini kutlamak için birlikte yemek yiyelim,” dedi Rebekah’yla konukların arasından yürürlerken. Rebekah, Klaus ile Vivianne hazır olduğunda kendilerine katılacaklarını tahmin etmişti ki bu, son halleri göz önüne alındığında birkaç dakikadan biraz uzun sürebilirdi.

Artık akşamın hareketli ve duygusal kısmı geride kaldığına göre, Rebekah’nın duygusallığı bir kenara bırakıp dikkatini, planının daha eğlenceli parçasına çevirme vakti gelmişti. Klaus bunu mahvetmek için bir yol bulmadığı sürece, sonsuzluğun kalanında Vivianne’le mutlu olabilirdi ama şimdi Rebekah’ya bir gecelik küçük, tatmin edici bir intikam borcu vardı. Rebekah eline geçen bu şansı, eğlence uğruna kaçıramazdı. Bir parça alçak gönüllülük Klaus’a iyi gelecekti ve bu zararsız eşek şakası da Klaus’un acayip davranışları karşısında Rebekah’ya dayanma gücü verecekti.

Rebekah mutfağa koşturdu, yemeklerin tadına bakıyormuş ve garnitürleri denetliyormuş gibi yaparken, tek eliyle eteğinin pembe renkli katmanları arasında sakladığı küçük mavi şişenin kapağını gevşetmeye çalışıyordu. Tezgâhın bir köşesinde geniş bir kazanda, koyu bir patates çorbası bırakılmıştı. Rebekah kıvrıla kıvrıla yükselen lezzetli buğuyu koklamak istiyormuşçasına eğildi. Ardından kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafa hızlıca bir göz atıp kurtadam zehrini solgun, kremalı sıvının içine boşalttı.

“Bir iki dakikaya hazır olur, matmazel,” dedi aşçılardan biri. Adam aniden dibinde bitince şaşırان Rebekah irkildi. İk-sir şişesini elinden düşürdü ama daha fazla dikkat çekmemek için onu yakalamaya çalışmadı. Şişe yuvarlanıp iki kazan arasındaki boşluğa düştü. Gözden kaybolmuştu belki ama can sı-kıcı bir kesinlikle var olmaya devam ediyordu. “Bunu açılıştא, Riesling şarabı ve Roman bakirelerin kanıyla birlikte servis edeceğiz. Tadına bakmak ister misiniz?”

Rebekah önce kazana baktı, sonra aşçıya. Zehir hızla çor-baya karışmıştı, aşçının da herhangi bir şeyden şüphelenmiş gibi bir hali yoktu. Rebekah çorbanın tadına bakacak olursa hastalanırdı. Sıradan bir vampir kadar etkilenmese de fark edilirdi. Birileri sorular sorar ve bütün plan suya düşerdi. Re-bekah bu riski göze alamazdı. Boş şişeyi almaya bile cesaret edemedi. “Güzel olduğuna eminim,” dedi adama. “Diğەر da-vetlilerle birlikte tadına bakmak için sabırsızlanıyorum.”

Adam başıyla onayladı. Çorbaya son bir bakış atan Rebekah’nın oradan ayrılmaktan başka şansı kalmamıştı. Arı

kovanı gibi işleyen mutfak kısmından sonra, ziyafet salonu bir rüya gibiydi. Rebekah duvarları hanımeli sarmaşıklarıyla süslemişti ve kollu şamdanların ısıısıyla hafif, tatlı kokuları bütün salona yayılıyordu. Şarap servisine başlayan garsonlar, hizmet ettikleri neşeli, coşkulu vampirlerin arasında gölge gibi dolaşıyorlardı.

Rebekah masada Elijah'nın yanındaki yerine oturup bir şey belli etmemeye çalıştı. Elijah'nın aklı başka yerdeydi, kahverengi gözleri malikânenin duvarlarının ötesinde bir yere odaklanmıştı. "New Orleans'ın güzel sakinleri eminim bir gece sensiz başlarının çaresine bakabilirler," dedi Rebekah, gergin sinirleri yüzünden niyetlendiğinden bir parça daha iğneleyici bir tavırla.

"Hepsi için geçerli değil," diye cevap verdi Elijah, karamsar bir edayla. "Yaşayan ölümler her gece birilerinin kalbini söküyor ve onları durdurmanın bir yolunu bulan yok henüz."

"New Orleans'a geldiğimizden beri kimsenin ölmediği bir gece geliyor mu aklına?" diye soran Rebekah, şarabından büyüğe bir yudum aldı. Bir garson sağ elinin yanına bir kadeh kan bırakırken Rebekah damağında birbirine karışan tatları hayal etmeye başladı. "Karanlık her zaman canavarlarla doluydu."

"Bu farklı," diye belirtti ağabeyi, servis yapılan kadehine dik dik bakarken. "Bu canavarların bir hedefi var. Bizimle bir şekilde bir bağları var."

"Onunla," demek istiyorsun dedi Rebekah. Vivianne'in zaman zaman girdiği karanlık hava hâlâ canını sıkıyordu.

Bazen, yeni geline baktığında, bambaşka birini gördüğüne yemin edebilirdi.

Yaşadığını hissetmek için bir krize ihtiyaç duyan tek kişi Elijah değildi belki de. Rebekah bela arıyor olabilirdi. Yıllardır Klaus'un yarattığı bitmek tükenmek bilmeyen dramlara alışmıştı ve davranışlarının altında kötü niyet aramamak Rebekah'ya garip geliyordu. Rebekah hazırladığı küçük şakanın etkisi geçtikten sonra Vivianne'i aileye kabul edebilecek bir ruh halinde olacağını umut ediyordu.

Çorba servis edilince Rebekah çekine çekine bir kaşık aldı. Herhangi bir terslik varsa yakalamak için az bir miktarı dilinin üzerinde dolaştırdı. Zehrin tadı yoktu ve Rebekah en ufak bir iz yakalayamamıştı. Kendini zorlayıp çorbadan bir kaşık daha aldı, nispeten büyükçe bir yudum. Şüpheleri üzerine çekmek için diğerleriyle birlikte hastalanması gerektiğinin farkındaydı. Sonuçta o diğer vampirler kadar kötü etkilenmeyecekti. Klaus'un yardımına ihtiyacı yoktu, kendi kendini iyileştirebilirdi. Yine de bile bile zehir içmek pek doğru gelmiyordu.

Elijah, Rebekah gibi ihtiyatlı davranması gerektiğini bilmediğinden tabağını boşalttı. "Büyüyü Klaus için Lily Leroux yaptı," dedi Elijah, iki kaşık arasında. "Üstelik ikisi de aralarındaki anlaşma hakkında bana yalan söylediler. Lily annemin opal mücevherini kullanarak kendini Klaus'a bağladı ve kardeşimiz bize bundan bahsetme gereği duymadı bile."

"Cadı bir şeyler saklıyor demek ki," diye sesli düşündü Rebekah. Salonun diğer ucundaki masalardan birinden bir inilti gelmişti sanki ama neler olup bittiğini göremiyordu.

“Bunun her gece bataklıkta kovaladığın yaratıklarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet,” diye onayladı Elijah. Ardından kaşlarını çattı ve başını çevirip bu kez daha uzaktan gelen bir iniltiyi dinledi.

Rebekah zehrin konukları etkilemeye başladığına emindi çünkü o da kendini kötü hissediyordu. Bütün salon giderek bulanıklaşıyordu. Binlerce çiçeğin kokusu bozulmanın eşliğindeki ağır bir parfüm kokusuna dönüşmüştü. Görüş alanının çevresinde, gerçekliklerinden emin olmadığı gölgeler dolaşıyordu. Sağda solda sohbetler kesilmeye ve neşeli müziğin arka planında giderek artan sayıda acı dolu inilti gelmeye başlamıştı.

Sohbeti bir ucundan sürdürmeye çalışan Rebekah, “Cadının insanları öldürmek için ne gibi bir sebebi olabilir?” diye sordu.

Elijah gözlerini kısıp bakışlarını boşluğa dikti. Sanki Rebekah’nın duymadığı bir müziği dinliyordu. “Bunu yapması için bir sebebi yok,” dedi.

Bir vampir koşarak salondan çıktı, bir diğeri ayağa kalktıysa da olduğu yere yığıldı. Konukların arasından ilk çılgılık yükseldi, tiz, boğulurmuşçasına bir sestti. “Sabotaj,” denildiğini duydu Rebekah ve ardından, “Kurtadamlar.”

Plan kusursuz işliyordu. Rebekah, Klaus’un yüzünde öfke maskesine dönüşen bir ifadeyle sandalyesini hızla geriye itip devirdiğini gördü. Klaus ilkin Vivianne’ın iyi olup olmadığına baktı. Zehir onu etkileyemezdi. Ardından en yakınındaki garsonun yakasına yapıştı. Rebekah onun sorduğu soruyu duya-

masa da gözlerinde mutlak zihin kontrolünün gücünü gördü. Garson kız tereddütsüz cevap verdi ama Rebekah onun dişe dokunur bir cevap veremeyeceğinden emindi. Klaus sinirle hırlayıp kızın boynunu kırıverdi. Zavalılık.

Rebekah bir kez daha, “Kurtadam zehri,” denildiğini duydu ve bunun üzerine Klaus nihayet harekete geçti. Klaus’un kanı, vampir ve uyuyan kurtadamin ender rastlanan karışımı, bilinen tek panzehirdi. Rebekah bunu, normalde yıkıcı olan birinin bedeninde böyle bir şifa taşımasını her zaman ilginç bulmuştu.

Klaus salonda dolaşmaya, kanla kaplı kolunu vampirlerle teker teker sunmaya başladı. Vivianne onu takip ediyor, herkesin iyileştiğinden emin olmaya çalışıyordu. Vivianne, Rebekah’nın duyduğu küçük pişmanlığın tek kaynağıydı. Hiçbir gelin, düğün yemeğine dair anılarının bu şekilde nahış bir olayla mahvolmasını istemezdi elbette. Kızın Klaus’un günahları yüzünden acı çekmesi kötü olmuştu.

Rebekah ile Elijah’yı iyileştirmekle uğraşmayan Klaus, onlara bakma gereği bile duymadan yanlarından geçip gitti. Böylece Rebekah da etrafı rahat rahat seyredip bu mutlu günde yaratmayı başardığı kargaşanın tadını çıkartmaya fırsat bulmuş oldu.

Rebekah bakışlarının dönüp dolaşıp Vivianne’e kaydığını fark etti. Kızın gelinliği kardaki kan izleri gibi göze batıyordu. Rebekah’yı şaşırtan bir şekilde, Vivianne’in kızmış ya da korkmuş bir hali yoktu. Solgun, hatta hasta görünüyordu. Genç kız bir ara durup bir sandalyeden destek aldı, sırtını

kamburlaştırmış, tutunmasa düşecekmış gibi belini tutuyordu.

Kurtadam zehrinden etkilenmemesi gerekiyordu, etkilene-
mezdi. Klaus gibi kurt meleziydi. Yine de Rebekah'nın bakış-
ları altında kızın durumu giderek kötüye gidiyordu. Rebekah
zehri ayarlarken bir hata mı yapmıştı? Eğer öyleyse Klaus onu
asla bağışlamazdı.

Birdenbire, Vivianne elini uzatıp masadan bir kadeh kaptı
ve uzun uzun kafaya dikti. O telaşla kadehteki yoğun, kötücül
sıvının bir kısmı çenesine döküldü, dudaklarının kenarından
aşağı aktı. Roman bakiresi kanından birkaç damla Vivianne'in
gelinliğinin korsajına damladı ve kumaşa öyle güzel uyum
sağladı ki Rebekah döküldüğünü görmese desenin bir parçası
olduğunu düşünebilirdi.

Vivianne doğrulup gören var mı diye sağı solu kolaçan ede-
rek dudaklarını sildi. İki yanında titreyen ellerinin titremesine
engel olmak için elbisesinin eteğini tuttu.

"Elijah! Elijah, gördün mü ne oldu?" Rebekah fısıldamaya
çalıştı ancak dudaklarına söz geçiremiyordu.

"Hım?" Ağabeyi başını çevirip Rebekah'ya bakamamıştı
bile. Bu arada olanları da kaçırmıştı. Elijah acıyla gözlerini
kapatıp alnında biriken teri sildi.

Vivianne'in kan içtiğini Rebekah'dan başka gören olmamış-
tı. Şimdi de aynı sahne gözlerinin önünde dönüp duruyordu.

Rebekah, Vivianne'in Öbür Taraf'ta değişmiş olabileceğini
tahmin ediyordu ama bu olay bambaşka boyutlardaydı. Trav-
mayla alakası yoktu. Rebekah'nın şahit olduğu sahne korkunç
bir lanetin bedeliydi: Kan içme ihtiyacı.

Elijah'nın ormanda bulduğu yaşayan ölüler gibi, diye düşündü Rebekah. Nasıl vampirler kan içiyorsa, onlar da hayatta kalabilmek için insan kalbi yiyorlardı. Artık Vivianne de aralarına katılmıştı, başkasının hayatını çalan ölü bir yaratıktı o da.

Vivianne ikinci şansı öyle kolayca, Klaus'un ısrar ettiği, kardeşlerinin de umut ettiği şekilde kazanmamıştı. Bir şekilde değişim geçirmişti ve bunun birtakım sonuçları olmak zorundaydı, her zaman olurdu. Rebekah, Vivianne'i ilk gördüğü anda bunu hissetmişti. İki ağabeyi bunu elbette gözden kaçırmışlardı. Onlar gerçeği her zaman başka yerde ararlardı.

Vivianne ile o iğrenç yaşayan ölüler arasında bir şekilde bir bağ olmak zorundaydı. Yürek sökmüyordu belki –en azından şimdilik– ama içinde baruta doğru yanarak ilerleyen fitili andıran bir karanlık taşıyordu. İnfilak ettiğinde olacakları tahmin etmek imkânsızdı.

Rebekah'nın yaptığı bu şaka çocukça, bir parça hainceydi belki ama bir gerçeğin ortaya çıkmasını sağlamıştı: Vivianne tehlikeli biriydi. Rebekah gördüklerini anlattığında Klaus bile bunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Klaus, Vivianne'i geri getirmek için bir kumar oynamış ve onun yerine bir canavar kazanmıştı.

Bu gerçeği hatırlatmak istercesine, evin koruma büyü-sünün korkunç iniltisi duyuldu. Davetsiz misafirleri vardı. Ses daha da yükseldi ve Rebekah “küçük şakasının” kötü zamanlamasına lanet okudu. Vampirler onun yüzünden güçsüz düşmüştü, tam da onlara en çok ihtiyaç duyacakları anda.

Rebekah düğün gecesinin olaysız geçeceğini ve kendi müdahalesine ihtiyaç kalacağını düşünmekle aptallık etmişti. Başını Elijah'ya doğru çevirdi, zehrin etkisiyle gözleri hâlâ mattı ama alarm sesini duyunca sandalyesinde doğrulup oturmuştu. Diğerlerine göre zehrin etkisinden hızla kurtulmasına rağmen kendine gelmiş gibi görünmüyordu. Rebekah, "Canlansan iyi edersin, ağabey," diyerek onu kendine getirmeye çalıştı. "Bu gecenin sürprizleri daha yeni başlıyor anlaşılan."

ON İKİ

Elijah kendini bulutların arasından çıkıyormuş gibi hissetti, bulanıklıktan bir çeşit cehenneme adım atıyordu sanki. Dört bir yanında bedenler acı içinde kıvranıyordu. Klaus'un iki kolu ve boynu kanamıştı. Rebekah da sağlam vampirleri kurtadam zehrinin etkisini hâlâ hissedenlerden ayırmakla meşguldü. Yaşadıkları kaos zaten yeterince kötüyken bir de koruma büyüünün tüyler ürpertici sesi duyulunca, Elijah da felaketlerin üst üste geldiği gerçeğini hatırlamış oldu.

Düşe kalka en yakın pencereye yöneldi. Büyüyü devreye sokan şeyin ne olduğu gayet açıktı: Etrafları sarılmıştı. Aralarında, ona bataklıkta saldıran güruhtan tanıdığı bir iki sima bile vardı. Yaşayan ölümler bütün güçleriyle saldırıya hazırlanıyordu.

“Kapıları kapatın!” dedi Elijah ulurcasına ve salondaki hengâmenin arasında, vampirlerden birkaçının sendeleyerek emrine uyduklarını gördü. Çoğu bağırdığını duymamış gibiydi.

Elijah'yı zehrin etkisiyle ortaya çıkan halüsinasyonlarla karıştırmış bile olabilirlerdi. "Saldırı var. Kapıları, pencereleri kilitleyin!"

Elijah, Klaus'a işaret edip zehirlenen son vampirleri de kanıyla beslemesini istedi ondan. Vampir ordularında kimse henüz tam gücüne kavuşmamıştı ve düşmanları da öldürülemeyen türden yaratıklardı. Ortalığın kan gölüne dönmesi an meselesiydi.

Elijah evin dört bir yanında çarpılarak kapanan kapı ve pencerelerin seslerini duyabiliyordu. Ama ölü yaratıkların tüyler ürpertici sesi kulaklarından bir türlü gitmiyordu. Ses kulağında dönen bir matkaptan farksızdı, yavaşça ama önlenemez bir şekilde beynine doğru ilerliyordu.

"Kabak gibi ortadayız," diye uyardı kızıl saçlı bir kız Elijah'yı ve ikili cam kapıların ahşap kepenklerini çarparak kapattı. "Onların hamlesini beklemeden saldırmamız lazım." Bu kız da diğerleriyle birlikte zehirlenmiş olmalıydı ama büyük ihtimalle Klaus'un kanını ilk içenler arasındaydı. Çilli yanakları heyecandan al al olmuştu, gri gözlerinde keskin bir bakış vardı.

Kız haksız sayılmazdı ve savaş güdüsü de keskindi. Ysabelle'in eve yaptığı koruma büyüü sayesinde yaşayan ölüler içeri giremezlerdi. Üzerinden kırk seneden fazla zaman geçmiş olmasına rağmen büyü hâlâ işe yarıyordu. Bu yaratıklar gerçekten cadıysa davet edilmeden eve girmeleri mümkün değildi. Yine de Elijah eli kolu bağlı durup bu vahşi yaratıkların onun şehrinde cirit atmalarına seyirci kalamazdı. Kapısına

dayanmış bir ordu varken büyümlü duvarların arkasında saklanmaya niyeti yoktu.

“Bu güzel tavsiyeyi veren kişinin adını sorabilir miyim?” diye sordu Elijah kızıl saçlıya.

“Ah, ben Lisette'im. Size hizmet etmekten onur duyarım.” Öpmesi için elini uzattı, sanki savaş hazırlığının ortasında değıllermiş gibi.

“Lisette,” diye karşılık veren Elijah, eğilip elinin üstüne belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Kızın ismi dilinde yuvarlanmıştı. “Hemen iyileştin mi, Lisette?” diye sordu Elijah. “Diğerlerinin iyileşmesi ne kadar zaman alır dersin?”

Kız salonu cin gibi bakışlarla taradı. Giderek daha çok vampir yalpalayarak ayağı kalkıyordu ama çoğunluk hâlâ hastaydı. “Kolay lokma değıliz,” diye hatırlattı Lisette. Alaycı bir gülümsemeyle, Elijah'nın sorularını cevaplamaktan bilerek kaçınımıştı. “Bizi düşmana ısındıran kurtadamlar bile olsa.”

Aradaki bağlantı o kadar açıktı ki Elijah bunu kendiliğinden görememiş olmasına şaşırdı. Yaşayan ölümlerin zehirlenmenin hemen arkasından ortaya çıkması bir tesadüf olamazdı.

Cadılarla kurtadamlar bir şekilde iş birliği yapmışlardı. Kurtadamlar böyle büyük bir riske girdiklerine göre, cadıların vampirlerin işini bitireceğine güvenmiş olmalıydılar.

Hugo Rey'in tünelleri kırk dört sene önceki patlamada çökmüştü belki ama Rebekah evi tadilattan geçirirken tünellerin ne kadar önemli olduğunu unutmamıştı. Orijinal toprak geçitlerin yerine, arazinin dört bir yanına uzanan ahşap destekli tüneller inşa edilmişti. Bu kapılar Mikaelsonların gizlemek ve

sağlamlaştırmak için büyük zahmetlere girdikleri zayıf noktalardı. Bu tünellere sahip olmanın avantajı, yani eve davetsiz yaklaşımaya kalkışan herkesi yandan kapana kısıtırma ihtimali, koruma büyüünde küçük bir açık nokta bırakmanın getirdiği riske fazlasıyla ağır basıyordu.

“Onlara arkadan saldırmanın bir yolu var,” dedi Elijah. Ava’nın, gözünün önünde tekrar tekrar canlanan cesedinin görüntüsüne aldırnamaya çalıştı. Kavgadan korkmayacak kadar uzun zamandır hayattaydı ama bu, kalple beslenen, vahşi ve ölümsüz yaratık sürüsüne karşı verilecek bir savaşı iple çektiği anlamına da gelmiyordu. Vampirler ölecekti, bundan kaçış yoktu.

Yüzünde vahşi bir gülümsemeyle Elijah’nın dibinde biten Klaus, “Ben bir grubu alıp doğuya giden tünele götürüyorum,” dedi. Felaketle sonuçlanan düğün şöleni yüzünden burnundan solurken, hemen arkasından ortaya çıkan düşmanlar resmen ilaç gibi gelmişti. Elijah, Klaus’un gömleğinin kanla kaplı olduğunu ve bilerek açtığı yaraların yeni yeni kapandıklarını fark etti.

“Sen bu seferlik kenardan izle,” diye itiraz etti Elijah. Klaus itiraz etmek için ağzını açıtıysa da Elijah elini kaldırıp sözünü kesti. “Gelinin yanında kal,” dedi emredercesine. “Onun bu kavgaya karışmaması lazım ve her ne kadar seni yanımızda istesem de kimse onu senin kadar iyi koruyamaz kardeşim.”

Elijah, Klaus’a Vivianne’in bu savaştan sağ çıkmasının ne kadar önemli olduğunu söylememeye karar verdi. Bu yalnızca bir iyi niyet gösterisi değildi. Lily Leroux önemli bir şey sak-

lıyordu ve Elijah bunun kapısına dayanan yaratıklarla ilgisi olduğuna adı gibi emindi. Lily'nin çevirdiği dolap her neyse Vivianne bunun anahtarını taşıyor olabilirdi. Elijah tam neler olup bittiğini çözecekken kızın ölmesine izin veremezdi.

Klaus bir tereddüt yaşadı, eşine ettiği yemin ile ömrü boyunca taşıdığı savaş tutkusu arasında kalmıştı. Sonra ağzının içinde sövüp Vivianne'in yanına koşturdu. Vivianne'e dönerek çıkan geniş merdivenleri işaret etti ve Elijah'nm duyamadığı bir açıklama yaptı. Klaus ile kız salondan birlikte çıktılar ve böylece Elijah da en azından onlar için endişelenmekten kurtulmuş oldu.

“Rebekah, yanına bir grup alıp güney tüneline git. Ben batıyı alıyorum ve...” Elijah'nın gözleri hâlâ yanlarında takılan vampire kaydı, “Lisette burada mısın, güzel. Sen de kuzeyi al.”

Kız başıyla onaylayıp emir bekleyen bir asker gibi hazır ola geçti. Elijah onun bu görevin altından kalkacağından emindi. “Doğuda Klaus'un yerini alması için bir vampir daha seç. Hasta durumda olanlar takip edebildikleri kadar etsin. Bu yaratıkların öldüğüne şahit olmadım ve ölüyorlar mı bilmiyorum. O yüzden ne yaparsanız yapın, devrildikleri yerde uzun süre kalmayacaklarını bilin.”

“Öldüremesek bile, en azından uzağa sürebiliriz,” diye karşılık verdi Lisette. Elijah onun üzerine düşeni en az Klaus kadar uygulamaya koyabileceğini görebiliyordu. Klaus gibi kafasına göre takılmayacağı düşünülünce, daha başarılı bile olabilirdi.

“Hadi,” diye emretti Elijah. Kız ona şaşırtıcı derecede çekici bir gülümsemeyle karşılık verip kalabalığın arasına karıştı. Elijah onun yürürken sağa sola emirler yağdırdığını duyabiliyordu. Düzensiz vampir kümeleri orduyu andıran bir oluşuma dönüşmeye başlamıştı bile.

Elijah salonda diğer tarafa yönelip işe koyuldu. Vampirlerden sağlam olanları seçip mahzendeki önüne barikat kurulmuş kapıya doğru yönlendirdi. Rebekah da kendi çetesiyle birlikte onunla orada buluştu.

Birlikte çalışıp kapının önündeki barikatı kaldırdılar, hızlı hareket edip ağır taş levhayı kenara çektiler. Lisette, Elijah’ının Rebekah’ya abayı yakan hayranlarından biri olarak tanıdığı bir vampirle birlikte yanlarına ulaştı. Her ikisinin de arkasında birkaç düzine daha başka vampir vardı.

Ayrıntıdan çok kısa konuşmayı tercih eden Elijah, “Ölseler bile tekrar dirilen canavarlar tarafından etrafımız sarıldı,” diye duyurdu. “Bir şekilde saflarını yarıp onları evden uzaklaştırsın. Onları öldürmenin yolunu ilk bulan, yüz tane daha öldürme onuruna erişecek.”

“Dokunaklı konuşma,” dedi Rebekah sırtarak. Elijah, Lisette’in yüzünde de bir tebessüm olduğunu fark etti. İki kadın zıt yönlerdeki tünellere döndüler ve Elijah ile diğer lider de –Efrain, Elijah sonunda adını hatırlamıştı– kendi tünellerine doğru koşturdular. Elijah’nın eş zamanlı olacağını umduğu bir saldırı başlatmaya hazırlanıyorlardı.

Elijah çimenlerin arasındaki gizli kapaktan dışarı fırladığı anda yaşayan ölülerden biri üzerine atıldı. Cadının yüzünde

açlık ve öfke dolu sabit bir ifade vardı ve Elijah daha gözünü kırpmadan diğerleri kavgaya dâhil oldular. En az Elijah'nın hatırladığı kadar güçlü ve daha hızlıydılar. Yaratık, kollarını Elijah'nın göğsüne doğru uzatıp bir kez daha saldırdı. Yana doğru kaçan Elijah üç tanesiyle daha burun buruna geldi.

Bir anlığına merak etti: Bir insan için vampirler tarafından avlanmak, üzerine atılan yaratık tarafından yalnızca yemek olarak görülmek böyle bir duygu muydu acaba? Neyse ki, Elijah bir insandan çok daha üstündü. Dişi canavarlardan birini kolundan yakaladığı gibi yere fırlattı. Bir başkasının boynunu sonuna kadar çevirirken yaratığın boynunun kırıldığını duydu. Üçüncüsü dişlerini Elijah'nın köprücük kemiğinin yakınına geçirecek kadar yaklaşmayı başarıp etini parçaladı ve başka bir vampir yardıma gelene kadar da bırakmadı. Yaşayan ölü, elini vampirin göğsüne daldırdı ve kalbini, parçalanan göğüs kafesinden söküp çıkarttı.

Daha önce olduğu gibi, diğer cadılar kalbin varlığını hissetmişlerdi sanki. Birkaç tanesi kalbi elinde tutana saldırdı ve hepsi aynı şey için mücadele ederken kavga giderek kızıştı. Elijah köşeye sıkışan vampirleri kurtardı, birlikleri toparlanıp tekrar kavgaya katılana dek saldırıganları oyaladı.

Elijah kaybettiklerinin farkındaydı. Vampirler teker teker yaşayan ölümlere av oluyorlardı. Tünellerden yavaş da olsa yeni asker akışı olmasına rağmen, destek güçleri tükenmek üzereydi. Çok yakında evde Klaus ve Vivianne'den başka kimse kalmayacaktı. Gerçekten şahane bir düğündü.

Elijah solunda boğuk bir çığlık duydu ve hızla dönünce,

sırıtan bir Yaşayan Ölünün yakaladığı vampiri gördü. Üzerlerine doğru atıldı ama Lisette ondan çabuk davranmıştı. Lisette hareket rahatlığı kazanmak için elbisesinin eteğini diz hizasında yırtmıştı ve kalan kumaş öyle bir kana bulanmıştı ki gecenin başındaki sarı rengi doğru dürüst seçilmiyordu bile. Yüzünde karamsar ve dikkatli bir ifadeyle kolunu ölü cadının göğüs kafesine tereddütsüz daldırdı. “Nasıl, hoşuna gitti mi?” diye bağırırken elini çevirdi ve kalbi söküp çıkarttı. Yaşayan ölünün cılız, kırmızı kalbini pençe yaptığı elinde tutarak, kinle yaratığın yüzüne yaklaştırdı.

Cadının sırtışı kayboldu. Bıraktığı vampir elinden geldiğince çabuk, yalpalayarak uzaklaştı. Vampir kötü yaralanmıştı ama iyileşecekti; saldırgansa onun kadar şanslı değildi. Titreye titreye çimene yığıldı ve bir daha da kalkmadı.

Lisette onu birkaç saniye gözlemleyip tekrar ayağa kalkmayacağından emin olunca, başını kaldırıp bağırdı. Bir av borusunu andıran sesi, savaşın gürültüsü ve kargaşasını kolayca delip geçti. “Kalplerini sökün!” diye bağırdı. “Kalpleri çıkınca ölüyorlar!”

Haykırış tekrar tekrar yankılanıp dört bir yana yayılırken Elijah kendi türünün hareketlendiğini hissetti. Duyan her vampir yeni bir güçle saldırmaya başlamıştı.

Vampirler çok kayıp vermişlerdi. Yaratıklar savaşın başında sayıca üstün değildilerse bile artık üstünlük sağlamışlardı. Yine de, canavarları öldüren zayıf noktayı biliyorlardı artık ve Elijah’nın ordusu için bu yeterliydi.

Birisi hemen yanı başında, “Geber, kan emici!” diye tısladı.

yınca Elijah bir an bile tereddüt etmedi. Kolunu uzattı, darbenin etkisiyle yırtılan deriyi ve kasları hissetti. Parmakları canavarın deli gibi atan kalbini sarmaladı. Elijah kalbi elinde ezerek söküp çıkarttı. Yaşayan ölünün dudaklarından kaçan son ses olan cılız şaşkınlık çığlığının tadını çıkartmayı da ihmal etmedi.

Sonunda, Ava'nın ölümünün intikamını almayı az da olsa başarmıştı. O geceden bu yana içinde tutmak zorunda kaldığı öfkeyi kusuyordu. Yaşayan ölülere acımasızca saldırdı.

Tekrar ölen cadılar üst üste yığılmaya başladı. Elijah artık ıstırap çığlıkları arasında yükselen tezahüratları da duyabiliyordu. Yaşayan ölümler iştahla karşı koydular ama savaşta rüzgârın yön değiştirdiğine şüphe yoktu.

Güneş doğup da iki tarafı da geri çekilmeye zorladığında, çimenlerin üzeri cesetlerle dolmuştu. Onlarca vampir kaybedilmişti ama Elijah'nın tahminine göre, en az yüz tane yaşayan ölüyü de beraberlerinde götürmüşlerdi. Kalan yaşayan ölümler –Elijah, üç yüz ya da daha az olduklarını tahmin etti– doğan güneşe doğru kaçıp ağaçların arasında gözden kayboldular.

Vampirler malikâneye geri döndüler; bazıları topallıyor, bazıları yaralı arkadaşlarını taşıyorlardı. Elijah, Lisette'i tekrar gördü, bacaklarından birini kaybeden arkadaşını taşıyor ve aksaya aksaya giderlerken fısıldayarak ona cesaret veriyordu. Elijah'nın bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi dönüp gülümse-di, bütün bu dökülen kanlar onun gözünde kırdan piknik yapmaktan farksızdı sanki.

Elijah onu normalden birkaç saniye daha uzun süre izledi,

ardından yakınlarda inilleyen bir vampiri kaldırıp kanlı çimenlerin üzerinde dönüş yoluna koyuldu. Geçirdiği uzun ve yorucu geceye rağmen, kendini canlanmış hissediyordu. Yaşayan ölüler başlarını çıkarttıkları anda Elijah ve vampirleri, hepsinin biletini kesecekti. Kanlı cesetlere son kez tatminkâr bir bakış atıp uzun adımlarla eve, ailesinin yanına doğru yürüdü.

ON ÜÇ

Savaşta durumları iyi değildi. Klaus, Vivianne’i götürdü-
ğü tavan arasındaki odanın korunaklı ortamından bile
bunu görebiliyordu. Bir camdan öbürüne yürüdü durdu, kavga
edenleri keskin gözleriyle birer birer ayırıp izledi. Kafaları da
kırılsa, yara da alsalar ya da kolları bacakları bile kopsa yaşa-
yan ölümler aralıksız saldırıyorlardı.

Klaus dışarıda olmasının büyük bir fark yaratmayacağını
ve yeni gelini korumasının daha önemli olduğunu farkınday-
dı. Yine de dövüşme, parçalayıp kopartma arzusuyla yanıp
tutuşuyordu.

Saldırganların oluşturduğu saflar her baktığında bir par-
ça daha sıklaşıyordu sanki, malikânenin duvarlarına giderek
yaklaşıyorlardı. Kendi kanıyla yarattığı vampirler düşerken
korkunç yaralar alan cadıların dövüşmeye devam ettiklerine
şahit oldu.

Vivianne’in peşindeydiler, başka açıklaması olamazdı. Bu

yaratıklar Vivianne döndükten sonra şehre musallat olmuşlardı. Anahtar Vivianne'di. Onun atan kalbini sökmeye ve onu kendileriyle birlikte, sürükleye sürükleye buz gibi mezarlarına döndürmeye gelmişlerdi.

“Burada kalamayız,” dedi Klaus, sesi tavan arasındaki odanın durgun, boş havasında sönüp gitti.

“Koruma büyüü dayanacaktır,” diye onu yatıştırmaya çalıştı Vivianne. “Kasırgaya dayandığına göre, buna da dayanır.”

Vivianne hayatı boyunca korkuya boyun eğmemiş olsa da başkalarının hayatı için korku duyabilirdi. Korkması gerekirdi. Uzun hayatı boyunca ilk kez, Klaus korkuyordu.

“Hayır, Vivianne... Bence ölü cadılar buraya seni almaya geldiler,” dedi, gözlerindeki endişesini gizlemeyerek. “Sen burada olduğun sürece saldıracaklardır.”

Büyünün gerçekten de bir bedeli vardı belki ama bu, Klaus'un bu bedeli ödeyeceği anlamına gelmiyordu. Karısını ondan tekrar çalmaya çalışan orduyu yenemese de onlardan kaçabilirdi. Yüzyıllardır Mikael'dan kaçmayı başarmıştı sonuçta, bu da ondan çok farklı olmayacaktı.

Vivianne ellerini ovuşturup Klaus'un söylediklerini kavramaya çalıştı. “Burada kalarak vampirleri tehlikeye mi atıyorum yani?” Siyah gözleriyle etrafı taradı. “Bana kucak açan, düğünümüzü kutlayan ve bizi kabul eden tek klan şimdi benim yüzümden ölecek mi yani?”

Bu şekilde dile getirince, Klaus'un kastettiğinden de kötü geliyordu kulağa. “Şöyle düşün, buradan gidersek, saldırmaları için bir sebep kalmaz. Dağılıp giderler. Güneş doğmak

üzere. Onlar peşimize düşmeyi akıl ettiklerinde biz dünyanın öbür ucuna varmış oluruz. Hemen kaçarsak bizi asla bulamazlar.”

Cadıların, Vivianne’i nasıl bulduklarına dair en ufak bir fikri yoktu aslında. Büyük olasılıkla kurtadamlardan yardım almışlar ve onlar da saldırıdan önce vampirleri güçsüz düşürmüşlerdi. Kurtlar gün ışığında peşlerine düşebilir, ava devam edebilirlerdi. Daha da kötüsü, Vivianne’in gittiği her yerde, yeni yeni yaşayan ölülerin mezardan çıkma ihtimali vardı.

Klaus onun peşine düşecek her şeyle baş edebilirdi. Zorunda kaldıkları sürece yer değiştirmeye devam ederlerdi. Artık birlikteydiler, önemli olan buydu. Vivianne ölmüştü ama bu bile aşklarını bitirememişti. Karşılarına çıkan bütün sorunları halledeceklerdi.

Bahçeden bir çığlık daha yükselince, Vivianne öne atıldı, neredeyse merdivenlere koşacaktı. “Eşyalarımız hazır zaten,” dedi.

Klaus, “Balayına bir parça erken çıkıyoruz o kadar,” diye onu yatıştırıp peşinden gitti. “Elijah onları ait oldukları yere nasıl göndereceğini öğrenene kadar uzak dururuz.” –*Onları* gönderecekti, *onu* değil– “Sonra da kardeşlerime yardım etmek için geri döneriz.”

Balayına götürmeyi planladıkları ağır bavulları yanlarında taşımaları anlamsızdı ama Klaus’un zorlanmadan taşıyabileceği birkaç küçük çanta hazırlamışlardı. Hepsi mutfak kapısının yanında, hizmetkârlardan biri tarafından Klaus’un araba-sına taşınmayı bekliyordu.

Vivianne yolluk hazırlayarak oyalandı, zehirli düğün yemeğinden kalanlarla ilgilenmedi bile. Vivianne soyulmuş bir tabak karidesi kenara iterken Klaus'un gözüne bir şey takıldı. Bu, kocaman bir çorba kazanın arkasında kalmış, mavi, cam bir şişeydi. Güney Gece Kulübü'nün patronluğunu yaptığı kısa dönemde bu iksir şişesini ya da birçok benzerini görmüştü.

Fahişelerin sürekli özel çaylara ve karışımlara ihtiyaçları oluyordu, müşterilerin çoğu da afyona ve diğer uyuşturuculara düşküncü. Viski, sabun ve meyve gibi daha sıradan malzemeleri tedarik edenlerin bu ihtiyaçları gizlice karşıladıkları ikinci işleri vardı. Klaus bunlardan hangisinin mavi iksir şişesi kullandığını gayet iyi biliyordu.

Şişeyi tezgâhın üstünden kapıp sakınarak şişenin kenarını dikkatlice yaladı. Yanma hissi ani ve tanıdıktı. Bu ilaç ya da bir tür uyuşturucu değildi. İksir şişesinde kurtadam zehri vardı. Bir kurtadamin kendi zehrini şişeyle satın almasına gerek yoktu ama bir vampir satın almak zorundaydı.

Klaus artık ihanete uğramaya alışmıştı ve ailesinin kendisine ihanet edebileceğinin farkındaydı. Yine de, bu seferki bir şekilde daha kötü hissettirmişti. Elijah ile Rebekah düşmanlarının kendi türlerini zehirleyerek kazanmasına göz yummak için komplo kurmuş olmalıydı. Sevgili kardeşlerinin niyeti bu korkunç yaratıkların Vivianne'i ele geçirmelerine izin vermektir ve suçu üzerlerinden atmak için günah keçisi olmaya uygun kurtadamları kullanmışlardı.

Böyle bir ihanetin olası tek bir açıklaması vardı. Elijah,

Rebekah'yla sırrını paylaşmış olmalıydı. Bitmek tükenmek bilmeyen araştırmaları sırasında, Elijah bu cadıların Vivianne'in peşinde olduklarını öğrenmişti.

Rebekah'nın yaptığı inanılır gibi değildi. Asıl niyeti düğüne yardım etmek değildi. Vivianne'i kardeş olarak görmeye de niyeti yoktu. Tek istediği, Vivianne'i alt etmek için Elijah'ya yardım etmekti demek. Ağabeyi ile kız kardeşi kendi paçalarını kurtarabilmek için Klaus'un karısını öldürmeyi planlamışlardı. Klaus onları asla bağışlamayacaktı.

Balayına çıkacaklar ve bir daha geri dönmeyeceklerdi. Bütün şehir ihanet çukuruna düşse bile Klaus'un umurunda değildi. Yaşayan ölüler, Vivianne'i bulmak için bu iğrenç bataklıkta yaşayan herkesin kalbini teker teker sökseler bile, ona bir daha bu kadar yaklaşamayacaklardı. Klaus'un, Vivianne'i güvende tutmak adına kendinden başka güveneceği kimsesi yoktu.

Vivianne'e, "Hadi," derken kendi sesindeki kaba, öfkeli tondan nefret etti. Bin yıldır ailesinin ihanetine uğramaya alışmışken hâlâ bunlardan etkileniyor olması komikti.

"Sorun nedir?" diyen Vivianne, soğuk elini Klaus'un koluna koydu.

Klaus bu sorunun anlamsızlığı karşısında neredeyse bir kahkaha atacaktı. Her şey sorundu.

"Sen yanımda olduğun sürece hiçbir sorun olamaz, sevgilim," diyen Klaus, kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Yine de daha fazla oyalanmayalım."

"Gidelim o zaman," diyen Vivianne, nispeten hafif çanta-

lardan birini omzuna attı. Üzerinden çıkartmadığı ipek gelinlikle garip bir ikili oluşturmuştu ama cüretkâr çene hatları ona cesur, hatta bir parça kaygısız bir hava veriyordu.

Vivianne, Klaus'un elini tutan parmaklarını sıkı ve Klaus başını eğip ona gülümsedi. Sonsuza dek birbirlerinin kollarında yaşayacakları, koca bir dünya önlerinde uzanıyordu. Uzun zamandır hissettikleri hayal kırıklığının ardından, nihayet özgürdüler.

ON DÖRT

Yaralıların eve taşınmasını izleyen Rebekah için zaman geçmek bilmiyordu. Sesi kendi kulağına bile uyuşuk geliyor, odasına çekilip kafasını dinlemeye can atıyordu ama böyle bir lükse sahip değildi. “Onu, güney kanadındaki yeşil yatak odasına taşıyın,” diye emretti, soğuk eliyle yaralı vampire dokunarak. “İyileşene kadar onunla konuşmaya devam edin. Adı Amelie.” Adları, anıları ve korkunç yaraları olan onlarca vampir vardı.

Rebekah çelişkili duygular içerisindeydi ve nefret ettiği bir şey varsa, o da kendinden şüphe etmektir.

Düğünde böyle aptalca bir şaka yapması hataydı. Vampirlerin birbirlerine en çok destek duydukları anda, Rebekah onları bölmüş ve Klaus’a karşı kininin sağduyuya üstün gelmesine izin vermişti. Güçleri zarar görmemiş olsaydı, kendi türünden kaçının bu savaştan sağ çıkacağını bilmesine imkân yoktu. Eline vampir kanı bulaşmıştı.

Yine de, Rebekah'nın kendi elindeki kan, Vivianne'in elindeki kan kadar canını sıkmıyordu. Yeni gelinin korkunç bir tarafı vardı ve bunu ondan başka bilen yoktu. Klaus bunu görmeyecek, görmek istemeyecekti. Elijah'ysa yaşayan ölülerin nereden geldiklerini bulmakla öyle meşguldü ki burunlarının dibindeki ipucunu kaçırmıştı.

Vivianne'in düğünde yaptığı garip şeyi araştırması lazımdı. Ayrıca Klaus'tan da özür dilemesi gerekiyordu. Tam olarak neden özür dilediğini açıklamamayı tercih ederdi elbette.

Ama yer yarılmış da yeni evliler içine düşmüştü sanki. Rebekah onları bulmak için tavan arasındaki odadan alt kattaki mutfığa kadar her yere bakmış ve hizmetli girişinin yanındaki bavulların bir kısmının eksik olduğunu fark etmişti.

Klaus gelinini de alıp kaçmış, bu pisliği temizleme işini de kardeşlerinin başına yıkmıştı. Tipik Klaus'tu işte. Suçun büyük kısmı kendi omuzlarında olmasa, Rebekah epey sinirlenirdi.

En azından, Klaus'un ani gidişi Rebekah'ya kabahatinin kanıtını saklaması için fırsat vermişti. Patates çorbasının durduğu tezgâha koşturdu ama kazan yerinde durmasına rağmen, küçük iksir şişesinden iz yoktu. Rebekah karo zemine baktı, sonra içinde giderek büyüyen bir endişeyle tezgâhların üzerini aradı.

Şişenin başına herhangi bir şey gelmiş olabilirdi. Aşçılardan biri aptallık edip bir başka yemekte kullanmıştı belki ya da şişe kırılmış ve kırıkları çoktan temizlenmişti. Ama Rebekah içten içe bunun böyle olmadığını biliyordu. Klaus buraya eş-

yalarını toplamaya gelmiş, şışeyi bulmuş ve hainin içlerinden biri olduğunu anlamıştı. Rebekah yüzünden, Vivianne’le birlikte güvenli bir yere kaçmıştı. Daha tekinsiz birini seçemezdi üstelik.

Elijah’ı bulmak için üst kata koşturan Rebekah onu Lisette ile derin bir sohbete dalmış halde buldu. Lisette’in ilk yaşayan ölüyü öldürdüğü anı konuşuyorlardı. Elijah’nın yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

“Seninle konuşmam lazım,” diye araya giren Rebekah, başını Lisette’ten özür dilercesine salladı. Lisette çekilip iki kardeşi baş başa bıraktı.

“Neler oluyor?” diye sordu Elijah, Rebekah savaşın yarattığı coşkuyu ağabeyinin yüzünde hâlâ görebiliyordu.

“Niklaus gitmiş,” dedi Rebekah ve alelacele ekledi: “Özür dilerim Elijah ama kendimi duygularıma kaptırdım. Klaus’un burnunu sürtecek zararsız bir şaka yapmaktı niyetim.”

“O...” Elijah kaşlarını çatı, ardından kahverengi gözleri Rebekah’nın gözlerine sabitlendi ve Rebekah onun neler olup bittiğini çözdüğünü anladı. “Zehir.” Lisette ile konuşurken taşıdığı keyifli heyecan uçup gitmişti. Sinirliydi. “Nasıl böyle bir aptallık yapabildin? Böyle bir şeyi Klaus’tan beklerdim ama senin bu kadar alçaldığını göreceğimi hiç sanmazdım.”

Rebekah daha önce utandıysa şimdi yerin dibine geçmişti. “Biliyorum,” diye çıkıştı. “Niklaus’u bulup ondan özür dilemem lazım ama önce sana itiraf etmek istedim. Yaşayan ölüler konusunda başından beri haklıydın ama ben kafayı Niklaus’a taktığım için bunu göremedim. Fakat tek tehlike onlar değil

ve Niklaus'u bulmak için özür dilemek dışında bir sebebim daha var.”

Ardından son birkaç haftadır şahit olduğu her şeyi birer birer anlattı Rebekah. Vivianne'in kan kadehini kafaya dikene kadar yakaladığı her falsosunu aktardı. Sözlerini nefes nefese bitirene kadar kendisine inanıp inanmadığını görmek için Elijah'nın yüzüne bakmaya cesaret edememişti.

“Lily Leroux, Niklaus'u kullandı bence,” dedi Elijah. “Vivianne'i geri getirdi getirmesine ama yaşayan ölüleri de büyüyle canlandırdı galiba ya da onlarla iletişim kurmanın bir yolunu buldu. Gerçek amacına ulaşmak için Klaus ile yaptığı anlaşmaya *ihtiyacı vardı* bence.”

“Yeni evlileri neden bulmam gerektiğini anlıyorsun yani,” dedi Rebekah. “Hemen yola çıkmayı planlıyorum.”

Elijah, Rebekah'nın evvelce yaptığı hataları gözden geçiriyormuş gibi, tereddüt etti. Fakat sonra itiraz etmek yerine, kardeşini iki yanağından öptü. “Git bakalım,” dedi. “İkimizin de yapacak işleri var.”

Tünellerin toprak zemini vampir ordusu tarafından çiğnenmişti ama çıkışlardan yalnızca birinde evden uzaklaşan ayak izleri vardı. Rebekah onların doğuya, okyanusa giden izlerini takip ederken yolu bildiğini ve buradan kırk dört sene önce geçtiğini hatırladı. Rebekah, Vivianne'e Eric Moquet ile unutulmaz birkaç gün geçirdiği deniz kenarındaki kulübeden bahsetmişti. Genç kadın Rebekah'nın anlattıklarından çok etkilenmiş ve Klaus'u balayı için oraya çekilmeye ikna etmiş olmalıydı.

Rebekah kulübeye ulaştığında güneş daha batmamıştı. Aniden kapıya dayanması mümkün değildi. Öncelikle Vivianne'e neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Rebekah ölümden dönen bir iki insan ve cadı tanıyordu ve hiçbirisi, kan arzusuyla kendilerinden geçmemişti. Bu durumda bir anormallik, bir yanlışlık vardı. Bu tür bir açlık vampirlere özgüydü ve Vivianne'in vampir olmadığı kesindi.

O yüzden Rebekah kapıya dayanıp ağabeyiyle arasını düzeltmeyi denemek yerine, bir köşeye saklandı. Balayında bile olsalar, Klaus'un her anını yeni eşiyle geçirmesi imkânsızdı. Er ya da geç, ikisinden birisi kulübeden tek başına çıkacaktı.

Rebekah da bekledi, sahile vuran dalgaların aralıksız ninnisini dinledi. İçeride olduklarını bilse de, günün geri kalanında, mutlu çift ortalıkta görünmedi. Gece çökerken yanan mumların ışıkları kulübenin küçük pencerelerinde parlamaya başladı ve bir müddet sonra tekrar söndü. Suyun yüzeyinde esen soğuk bir meltem, Rebekah'ya aşına olduğu tuz tadını taşıdı. Fena halde sıkılan Rebekah aralarda uyuyakaldı ve irkilerek uyandığı her sefer, şakaklarındaki kır saçlarda ışıldayan ay ışığıyla Eric Moquet'yi kumsalda yürürken göreceğini sandı. Kefaret ödemenin kolay olduğunu kimse iddia edemezdi.

Bir çılgılla aniden uykusundan uyanınca derhal alarma geçerek ayağa fırladı. Kulübenin ardına kadar açık kapısının ardındaki karanlık, eksik bir dişi andırıyordu. Ses kumsaldan gelmişti ve Rebekah can havliyle koşan bir karaltı dışında bir şey seçemiyordu. Fakat karaltıyı kovalayan biri yoktu.

Vivianne bir çılgılık daha attı ve sesi duyan Rebekah hare-

kete geçti. Klaus'un uykusu ağır olsa da, sevgilisinin yanında uyumadığını fark etmesi an meselesiydi.

Rebekah kumsalda koşup birkaç saniye içerisinde Vivianne'e yetişti. Kızı kolundan yakaladıysa da Vivianne bir çığlık daha atıp Rebekah'nın suratına bir tokat indirdi. "Benim, Rebekah," diye fısıldadı Rebekah yalvarırcasına ama Vivianne elinden kurtulmak için bu kez daha büyük bir gayretle mücadele etti.

"Bırak beni!" diye ciyak ciyak bağırdı. Keskin tırnaklarıyla Rebekah'nın yanağını çizdi ve tırnaklarında biriken kan karşısında donup kaldı. Dudakları yabani bir hırlamayla gerilmişti. İleri atıldı. Rebekah, Vivianne'in dişlerinin, az önce tırnaklarıyla çizdiği deriye geçtiğini hissetti. Vivianne kan içiyordu, bir yandan elleriyle Rebekah'yı daha iyi kavramaya çalışırken bir yandan da damarlarını boşaltmaya kararlıydı.

Rebekah onu dehşetle iterek uzaklaştırdı ve Vivianne delirmiş gibi kıyıya birbiri ardına vuran sığ dalgaların arasına koşturdu. Nezaketle kaybedecek vakti olmadığına karar veren Rebekah kızı ince belinden kavradığı gibi ıslak kumlara devirdi. İkisi birlikte şok etkisi yaratan soğuk tuzlu suya yuvarlandılar.

Vivianne görülmemiş bir güçle yuvarlanıp bir anlığına üstünlük sağladıysa da, Rebekah kızı omuzlarından yakalamayı ve gelen dalganın altında tutmayı başardı. Vivianne tükürükler saçarak öksürdü, kıyıya doğru hamle yaptı ama Rebekah artık üstünlük sağlamıştı ve bundan vazgeçmeyecekti. Vivianne'in kafasını tekrar suyun altına ittirdi, kendi kendine bunu kızın iyiliği için yaptığını hatırlatıyordu.

Rebekah, “Direnme,” diye uyardıysa da Vivianne dövüşmeye devam etti. Ciğerlerini gece havasıyla doldurup inledi. “Öldür beni.” İkisi de deniz suyuyla sıırsıklam olsalar da Rebekah ay ışığında kızın gözlerinden akan yaşları gördü. “Lütfen,” diye fısıldadı Vivianne. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki sesi kırılan dalgaların arasında kaybolup gitmişti. “Geri dönmeme izin vermek zorundasın.”

“Yeniden... ölmek mi istiyorsun?” Rebekah dalgalara aldırmadan kumsalda oturdu.

“Bende bir sorun var,” dedi Vivianne boğulacakmış gibi. Islak siyah saç tutamlarını yüzünden geriye ittirdi. “İçimde hissediyorum, dışarı çıkmaya çalışıyor.”

Rebekah da aynı şeyden şüpheleniyordu ama bunun sesli dile getirildiğini duymak farklıydı. Fark ettiği bir sürü tuhafliğe karşın, Vivianne’in tamamen normal olduğu zamanlar da çoktu.

“Ölüp tekrar hayata dönmek kolay değil,” dedi Rebekah tatlılıkla. Ayağa kalkmasına yardım etti ve kıyıya doğru yürümeye çalışırken Vivianne’i dalgalardan korudu. Kız kollarının arasında uslu uslu duruyordu, bütün gücünü aniden kaybetmiş gibi Rebekah’nın gücünden destek alıyordu. “Biliyorum, Viv. Bu demek değil ki...”

“Klaus!” Vivianne’in ciğerlerini patlatırcasına attığı çığlık Rebekah’i şaşırtıp susturdu. Aynı anda dizlerine vuran bir dalga yüzünden, Rebekah kızın kolunu elinden kaçırdı. “Klaus, yardım et! Kardeşin beni öldürmeye çalışıyor!”

Rebekah kendi aptallığına yanarken, Vivianne de kıyıya

doğru bir koşu tutturmuştu. Vivianne kendisinde ne sorun olduğunu söylemiş ama Rebekah onu duymak istememişti. Bin seneden fazla bir süredir bildiği gerçeği unutmuştu: Kimse bir kez ölmüş birinden daha büyük bir yaşama arzusuna sahip olamazdı.

Vivianne’in çektiği acı gerçektir ve Rebekah bir yanının ona sessizce yaklaşan karanlıktan çok korktuğundan da emindi. Ama o daha ne olduğunu anlamadan yüzeyin altında gördüğü şey kaybolup gitmişti.

Vivianne kumsalda koşarken beyaz kombinezonu ay ışığında parlıyordu. Rebekah onu kulübe yolunu yarılacağı sırada yakaladı. İki kadın birlikte yere yuvarlandılar, kuma çarptıkları anda ciğerlerindeki hava darbenin etkisiyle boşaldı.

Vivianne, “Klaus, yardım et!” diye bir çığlık daha atınca, Rebekah eliyle kızın ağzını kapattı.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum,” dedi Rebekah tıslar gibi. “Bir saniye çeneni kapat da beni dinle!”

Vivianne dinlemek yerine onu ısırды, dişlerini var gücüyle Rebekah’nın sol koluna geçirdi. Rebekah teninde sıcak sıcak akan kanı hissetti. Kanın bir kısmı Vivianne’in ağzına ulaştı.

Rebekah tiksindi, gerçek Vivianne’in aynı koşullarda korkacağı gibi korktu. Karşısındaki gerçek Vivianne değildi, artık bundan emindi. Vivianne gibi hareket ediyor, Vivianne gibi konuşuyordu ama onun tenini, hatta kişiliğini bir maske gibi taşıyan başka bir yaratıktı. Üstelik maskeyi içeriden aşındırmaya, gerçek doğasını yansıtacak kadar inceltmeye başlamıştı.

Rebekah kolunu çekip kurtardı ve Vivianne'e sağlam bir şamar atınca kızın kafası yana savruldu.

O sırada Rebekah büyük bir güç tarafından yukarı çekildiğini hissetti. Vakit dolmuştu. O gece, belki de hiç bir zaman, Vivianne'de ne sorun olduğunu öğrenemeyecekti.

Klaus sonunda uyanmıştı ve anlaşılan canı konuşmak istemiyordu.

ON BEŞ

Elijah'nın ekibi sıkı çalışmıştı, çöken karanlığa karşı hazırlık olarak New Orleans'taki bütün kapılar sımsıkı kapanmış, bütün kepenkler indirilmişti. Parke taşlı sokaklar yaz yağmuruyla parlıyordu. Vampirlerin taş duvarlarda yankılanan ayak sesleri dışında ses de yoktu.

Vampir sayısı önceki gece düğünde olandan azdı ama iyi-
leşiyorlardı ve en önemlisi de düşmanlarını öldürmenin bir
yolunu bulmuşlardı.

Bu gece onların gecesi olacaktı.

Klaus kaçmış, Rebekah da yaptığı korkunç aptallığı telafi etmek için onun peşinden gitmişti. İki kardeşinin duygularını kontrol altına almaktan aciz oluşları yüzünden Elijah en güçlü savaşçılarından ikisini kaybetmişti. Üstelik ailesinin mutluluğuna kendini cidden adayan tek Mikaelson olmak da bir parça gücüne gidiyordu. Buna rağmen ordunun kalanı Elijah'nın arkasındaydı ve hepsi de kavgaya hazırды.

Vampir ordusu şehir meydanına girene kadar yaratıklar ortaya çıkmadı. Derken meydana farklı yönlerden onlarca –belki de yüzlerce– meşalenin yaklaştığını gördüler.

İnsanlar toplu halde bile olsa, bu saatte dışarıda gezmeye cesaret edemezlerdi. Bu bambaşka bir ayaklanmaydı. Elijah vampirlerine dağılmalarını ve keskin gözlerinden yararlanıp meşale kullanmamalarını işaret etti. Vampirler cadıların yaklaştığını görebileceklerdi ama meşalelerinin alevi cadıların gözlerini alacaktı. Kapana kendi ayaklarıyla düşmeleri an meselesiydi.

Vampirler küçük gruplar halinde binaların, çeşmelerin arkasına saklandılar. Cadılar, King Carlos’un epey kötü bir heykelinin yer aldığı meydanın ortasına doğru uygun adım ilerlerken, vampirler bekledi.

Meşale ışıkları arasında, Elijah cadıların liderini görmeye çalıştı. Düzgün burnunu ve çıkık elmacık kemiklerini annesinden almıştı, kahverengi saçları meşalelerin ışığında neredeyse aynı koyu kestaneye dönmüştü. Lily Leroux ölü ve yaşayan cadılardan oluşan ordunun başında ilerliyordu ve kahverengi gözlerinden yansıyan ışıktaki yalnızca delilik vardı.

“Emir kullarının arkasına saklanmaktan vazgeçmişsin bakiyorum!” diye seslendi Elijah. İki taraf da düşmanını alıcı gözle inceledi. Yaşayan ölümlere kanlı canlı cadılar da katılınca saflar epey sıklaşmıştı ve Elijah sayıca üstün olduklarını görebiliyordu. Önceki gece yüzlerce cadı vardysa şimdi sayıları bine yaklaşmış olabilirdi.

“Vaktiniz doldu,” diye cevap verdi cadı, tüyler ürpertecek

kadar kısılan tiz bir sesle. “Her zaman en güçlü orduya sahip grup, New Orleans’a sahip olmuştur ve üstünlük artık sizde değil.”

Elijah, cadının sözlerinde, kendi halkının küçük düşmüş olmasından kaynaklanan ıstırabı fark etti. Cadılar hiç bir zaman kurtadamlar kadar güçlü olmamışlardı belki ama bataklığın kıyısına kısılmış sefil bir balıkçı köyünden New Orleans ortaya çıktığından beri, bu şehrin cadıları saygın bir konuma sahip olmuştur.

Bunu tamamen yitirmeleri kendi hatalarıydı ama Lily olaylara bu açıdan bakmıyordu anlaşılan. Ölülerini diriltten kendisiydi. İnsan ve vampir ölümlerinden o sorumluydu. Ava’nın ölümünden o sorumluydu. Klaus’u ve Vivianne’i kendi iktidar hırsı için kullanmıştı ve bunu yaparken Mikaelson ailesini can evinden vurmuştu.

Kimse Elijah’nın vampirlerine saldırıp bundan ceza almadan kurtulamazdı. Elijah, askerlerine, “Saldırın!” diye seslendi.

“Bir tanesi bile bu meydandan çıkmasın!”

Vampirler hamle yapınca, cadılar onları karşılamak için ileri atıldı. Durgun gece havasında homurtular ve çığlıklar yükseldi. Elijah eline gelen bir yaşayan ölünün sıcak, iğrenç kalbini söküp havaya kaldırıncaya kadar etrafındaki vampirlerden tezahürat sesleri yükseldi.

Derken aniden çakan bir ışıkla, bir şey Elijah’yı yana savurdu. Çabucak toparlanıp ayağa kalkan Elijah ayaklarının dibindeki büyükçe yanık izini fark etti. Olduğu yerde dönünce,

Lisette'in de düştüğü yerden kalktığını ve yara aldığına dair bir işaret olmasa da kıyafetlerindeki tozu silkelediğini gördü.

Lily bir yandan fısır fısır büyü mırıldanırken, ellerinin arasından bir ateş topu daha çıkarttı. İkinci top bu kez uzun boylu, kızıl saçlı kızı hedef almıştı. Üç tane cadıyla boğuşan kız topun geldiğini fark etmedi.

Elijah atılıp Lisette'i yere çekince başlarının üzerinden geçip giden büyülü top bir grup cadıya isabet etti. Cadıların üçü birden tutuştu. Yanıp kavrulma şekillerinden bu alevlerin sıradan alevler olmadığı anlaşıyordu. Lily son derece güçlü ve tehlikeli bir büyü yapmıştı.

Lisette yuvarlanıp çökerken, "Onu indirmemiz lazım," diye homurdandı.

Bir başka vampir –Elijah yanlış hatırlamıyorsa bu mavi gözlü çocuk da kız kardeşine vurgundu– göğsüne alev topu yiyince, çığlıkları, etraflarında devam eden kavganın gürültüsünü delip geçti. Doğal olmayan bu alevlerle önce eti, hatta kemikleri yanıp kül olurken, çığlıkları dakikalarca sürmüştü sanki. Dakikalar içerisinde vampirden geriye hiç bir şey kalmamıştı. Lily ellerinin arasında büyülü bir top daha hazırlamaya başlamıştı bile.

Elijah öne atılıp bir sonraki saldırıyı başlatmadan Lily'ye yetişmeye çalıştı ama dövüşenler cadının çevresinde kümelendi sanki. Attığı her adımda karşısına, yeni yeni yaşayan ölümler, kazık ve büyü kullanan cadılar çıkıyordu. Elijah vuruyor, tekmeliyor ama bir adım bile ilerleyemiyordu sanki.

Ölümcül büyüler tıslayarak havada uçuşuyordu. Elijah,

Lily'nin büyülerinin çılgın ve kontrolsüz olduğunu görebiliyordu. Lily'nin fırlattığı ateş topları iki tarafın da savaşçılarını yakmış; cadıları, vampirleri ve bol miktarda budanmış çalıyı yok etmişti.

Özellikle uzağa giden bir alev topu meydanın köşesindeki bir ahıra isabet etti ve ahır, karanlıkta bir meşale gibi tutuştu. Alevlenen keresteler parçalanıp devrildiler. Elijah göz ucuyla onun yanındaki belediye binasından dumanlar çıktığını fark etti. Lily, dikkatli olmazsa şehri kül edecekti. Ve dikkatli olacağına dair en ufak bir belirti yoktu.

Yolun karşısındaki meyhane de tutuşunca meydan alevlerle çevrelenmeye başladı.

Elijah, "Annen görse senden utanırdı!" diye kükreyince Lily nihayet ondan tarafa döndü. Cadı bundan zevk alıyordu, şehre yağdırdığı ölüm ve yıkım karşısında adeta mest olmuştu. Çabucak, neredeyse arsız denebilecek bir tavırla, bir büyü fırlatıp iki vampirle birlikte bir de yaşayan ölüyü yakarak öldürdü.

"Annem bataklıkta öldü," diye karşılık verdi Lily tükürürcesine. Elijah etraflarında süren savaşın arasında onun sesini sanki ikisi, boş şehir meydanında tek başlarına duruyormuş gibi duyabiliyordu. "Ondan bildiği her şeyi, hatta fazlasını öğrendim. Onun yolundan gitmeye niyetim yok."

Elijah, Lily'nin üzerine doğru fırlattığı alev topundan kaçtı. Cadı dağılan dikkatinden yararlanıp bir büyü daha fırlattı. Aralarında Elijah'yı koruyacak en fazla bir iki savaşçı kalmıştı.

Bir yaşayan ölü, Elijah'nın sırtına yapıştı, tişörtünü kavrayıp kolunu boğazına dolamaya çalıştı. Aynı anda kıvranmaya ve seğirmeye başladı, Elijah'yı ona yapıştığı hızla bıraktı. "Hadi," dedi Lisette, kolu ölü yarattığın kanıyla kaplı olan elinde kıpkırmızı bir kalp tutuyordu. "Arkam biz kollarız."

Bol keseden atıp "biz" diye konuşsa da, görünürde Lisette'ten başka vampir kalmamıştı. Gerçi Lisette her yere yetişiyordu. Elijah, Lily ile arasında dikilen cadılardan ikisini daha yere serdi.

"Sana son bir şans veriyorum!" diye kükredi, cadının yanına ulaştığında. Lily'yi, Klaus'a bağlayan büyü devam ettiği sürece, onu öldüremezdi. Fakat dikkatini dağıtıp cadıyı bayıltmak için bir fırsat yakalayabilirdi. Klaus büyük ihtimalle deliye dönecekti ama anlamak zorundaydı. "Onurunu düşün, Lily, kendi türünün onurunu. Annenin anısı bu kötülükle lekelenmeyi hak etmiyor." Elijah cadının ellerinden yayılan ısı dalgalarını hissetti ama cadı ellerini birleştirmede. Lily etrafındaki ordusu katledilse de güvende olduğunun farkındaydı.

"Onurdan bana ne," dedi tıslarcasına. "Bu şehri geri almak istiyorum ve alacağım. Bunun için ne gerekirse yaparım."

"Yeni şehrinin yarısı kül oldu bile," dedi Elijah. "Biz bir-birimizle savaştığımızda New Orleans hiçbirimize yetmiyor, bunu göremiyor musun?"

Lily acı bir kahkaha attı. "Sizin ya da kurtadamların çizmesi altında ezilmekten şikâyet etmediğimiz sürece her yer güllük gülistanlık diyorsun. Hiç sanmıyorum."

"İktidarı ele geçirmeye her teşebbüs edişinde bak neler

oluyor,” diye hatırlattı Elijah. Lily’yi alt etmesi gerekiyordu ama Elijah aslında onunla anlaşmak istiyordu. Yüzüne her baktığında, cadının annesini görüyordu ve annesi de Elijah’ın arkadaşıydı. “Bu şehri yerle bir etmeden iktidarı ele geçiremeyeceksin.”

“Sizin olacağına yerle bir olsun,” dedi cadı omuz silkip gülümseyerek. Elijah öne atıldıysa da geç kalmıştı. Aniden artan basınçla birlikte, Lily gözden kayboldu.

Sanki aralarında bir işaret dolaşmış gibi, yaşayan ölüler parke taşlı sokaklara dalarak dağılmaya ve alevler çıkan binaların arasında gözden kaybolmaya başladılar. Alevlerin kükre-meleri arasında Elijah toynak takırtıları ve bağrıışmalar duydu. İnsanlar yangını söndürmeye gelmişlerdi.

Elijah vampir ordusunun ardından malikâneye dönmeye hazırlanırken gözü çeşmenin havuzunda yatan birine takılınca az kalsın düşüyordu. Saçları alevlerin ışığında kızıl-sarı parlarken Elijah kendi kafasızlığına küfretti.

Lisette canı pahasına savaşmış hatta bu uğurda canından bile olmuştu. Yine de görünüşe bakılırsa Elijah, Lily Leroux ile anlaşmaya çalışırken bir düzineden fazla cadıyı yere sermişti. Onu yerden kaldırırken kıpırdandı, kalp atışları Elijah’ın bile zar zor duyabildiği kadar zayıf olmasına rağmen, körleme yumruk savurdu.

“Kavga şimdilik bitti,” dedi Elijah ve kızın gri gözleri kendi yüzüne odaklanana dek ellerini nazikçe tuttu. Lily’yi elinden kaçırdığı haberini şimdi vermese daha iyiydi. Lisette, gözünü iktidar hırsı bürümüş bu cadıyı alt etmesi için elinden gelenin

fazlasını yapmıştı. Bunu başaramadığını duyunca kızın neler söyleyebileceğini aşağı yukarı tahmin ediyordu. Eline yüzüne bulaştırdığı için kendisini fırçalayacak kadar iyileşeceği anı görmek için sabırsızlanıyordu.

Ayrılma vaktiydi. Meydan cesetle doluydu ve bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Elijah yakınlardaki vampirlere çekilmelerini işaret etti. Yeni bir plana ihtiyacı vardı ve seçenekleri giderek azalıyordu. Kendi ordusu zayıflarken, cadılar her çatışmada daha da güçleniyordu sanki. Elijah'nın desteğe ihtiyacı vardı ve bunu bulabileceği bir tek yer kalmıştı.

Köken Vampirler ile kurtadamların arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Yine de kurtadam sürüsünün cadılardan hazettiği söylenemezdi. Klanlar arasındaki her an bozulabilecek ateşkes, cadılar yarattıkları kasırgayla kurtadamların evlerini başlarına yıkıp sürgünlerini kesinleştirmeden önce de aksaklıklar ve ihanetler yüzünden sekteye uğramıştı.

Rebekah zehirleme olayının arkasında kendisinin olduğunu itiraf ettiğine göre, kurtadamların Lily'nin savaşında henüz taraf seçmedikleri anlaşılıyordu. Yine de herkes bir şeyler peşindeydi ve Elijah'nın elinde yeni müttefiklerine sunabileceği pek çok şey vardı.

Döndü, kollarında taşıdığı Lisette'in başı göğüs kafesine doğru düşmüştü. Göz açıp kapayana kadar kendine gelecekti, Elijah bundan emindi ama onu taşıırken dikkatli adımlarla yürüyordu.

Elijah'nın kurtadamlara bir daha iyilik yapmak gibi bir niyeti yoktu ve Klaus'un da bu fikre sıcak bakmayacağına emindi. Yine de Lily ile cadıları kontrol altında tutmak hayati önem taşıyordu. Şehri Lily'nin deliliğinden kurtarmak için eski düşmanlarla dost olmak gerekiyorsa, olurdu.

ON ALTI

Klaus'un kırk dört senedir tekrarlayan bir kâbusu vardı. Yataкта Vivianne'e doğru yuvarlanıp ona uzanıyor fakat arkasında buruşmuş, soğuk çarşaflardan başka bir şey bulamıyordu. Sürekli Vivianne'i arıyor ama o her seferinde parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Bir an için yine rüya gördüğünü sandı. Boş yatak, onu aramaya devam ederse uyanacağı bir başka kâbustu yalnızca Elleri soğuk çarşafta kayarak kızın kıvrımlı, sıcak bedenini aradı. Çığlık kısmı yeniydi gerçi ve uzadıkça Klaus'un uykusu açıldı. Sesin gerçek olduğunu fark etti, Vivianne de ortalıkta yoktu. O yanında olmayınca sadece yatak değil, bütün ev boş ve soğuktu sanki. Üstüne bir de çığlık çığlığa bağırان biri vardı.

Klaus evden karanlık kumsala doğru fırlar fırlamaz ikisini gördü. Kumların üzerinde boğuşan iki kadını o kadar iyi tanıyordu ki Klaus bir an için belki de gerçekten rüya gördüğünü sandı. Kız kardeşi ilk kez rüyasına giriyordu ama

gördüğü bütün kâbuslarda, Vivianne ile arasına akla hayale gelebilecek her şey girmişti. Rebekah'nın indirdiği sert tokatla Vivianne'in kafası geriye savruldu ve Klaus eşinin narin teninde kan gördü. Dövüşteki adaletsizlik Klaus'un yüreğini sızlatmıştı. Rebekah'nın her türlü darbeye dayanıklı ölümsüzlüğünün karşısında yaşadığı süreden fazla ölü kalan bir kadın vardı. Bu haksızlıktı, daha da beteri gaddarlıktı. Kardeşleriyle arasında her zaman bir nefret sevgi ilişkisi olmuştu ama Klaus kız kardeşinden ilk kez bu derece nefret ediyordu.

Aradaki ıslak kumları göz açıp kapayana kadar aşırarak Rebekah'yı geri savurarak onu Vivianne'den mümkün olduğunca uzaklaştırdı. Vivianne'in görünürde bir yarası yoktu ama hiçkırı hiçkırı ağlayıp Klaus'a tutunmaya çalışıyordu.

Rebekah'nın üzerine yürürken, “Ne yaptın sen?” diye sordu.

Rebekah yarı çömelmiş vaziyette donup kalmış olsa da Klaus'un üzerine atlamaya hazırды. Elijah'yla birlik olup düğününü mahvetmesi yetmezmiş gibi şimdi de balayını bozmak için peşine mi düşmüştü? Bu Rebekah'dan bile beklenmeyecek kadar alçakça bir hareketti.

Rebekah, “Bu Vivianne değil,” diye çıkıştıysa da olduğu yerden kalkmadı. “Başka bir şey. Anormal bir şey.”

Klaus, “Hangimiz ‘anormal’ değiliz?” diye homurdandı. İki kadının arasına girip Vivianne'i arkasına aldı. Ensesindeki tüyler diken dikendi. Kafasına şüphe tohumu ektiği için için Rebekah'ya küfretti. “Elijah ile ikinizin ne haltlar karıştırdığınızı biliyorum sevgili kardeşim ve ‘anormal’ gelinimle

beni bir süre şehirde görmeyeceğinize emin olabilirsiniz. Hanerle işim olmaz.”

“Elijah mı?” Rebekah eteğindeki ıslak kumları silkelerken hafifçe doğruldu. “Elijah’ın bu işle bir ilgisi yok. Paranoyak mısın nesin, Klaus? Şaka yapmıştım sadece. Kontrolden çıkan aptalca bir şakaydı. Çoktan pişman oldum zaten. Ama bitince anladım ki...”

“Şaka mı?” Klaus, Rebekah’nın mantıksızlığının sınırına şahit olduğunu sanıyordu ama anlaşılan kardeşi onu şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti. “Düğün gününde bizi zehirlemenin komik olduğunu mu düşündün yani?”

“Sizi zehirlemedim,” dedi Rebekah. Altın sarısı saçlarını ensesinde ıslak bir topuz yaptı. Klaus, Vivianne’in kıpırdadığını duydu. Gözlerini aynı anda hem Vivianne’in hem de Rebekah’nın üzerinde tutup eşine bir zarar gelmeyeceğinden emin olabilseydi keşke. Vivianne kulübeden niye çıkmıştı sanki ve Klaus’un içinde neden bu rahatsız edici his vardı? “Buraya en azından özür dilemek için geldim ama...”

“Aması yok,” diye araya girdi Klaus.

“Bana saldırırken özür diler gibi bir hali yoktu,” diye mırıldandı Vivianne ve onun yumuşak, kırgın sesini duyunca Klaus’un siniri iyice tepesine çıktı. Vivianne, Rebekah’ya güvenmişti. Kendisine sırt çeviren ailesinin yerine yeni bir aile bulduğunu sanmıştı. Fakat Rebekah onu kandırmış, Klaus’a karşı hayalinde beslediği zavallı kinin intikamını almak için kullanmıştı. Burada asıl ihanete uğrayan Vivianne’di, çünkü Klaus en azından başına bunun geleceğini bilecek kadar Rebekah’yı tanıyordu.

Rebekah rüzgârın aleyhine döndüğünü hissetmiş gibi, “Kulübeden çılgınlık atarak kaçtı,” dedi kısık ve yalvaran bir sesle. “Düğünde kimse bakmadığı sırada kan içti ve bana kendisini öldürmem için yalvardı.”

Rebekah cidden Vivianne’in tekrar ölmek istediğine inanıyor muydu? Dövüşmeye kumsalda devam etmeden önce bir nedenle suya girmişlerdi. Kendisi birkaç yüz metre ötede uyurken, kız kardeşi hayatının aşkını boğmaya mı çalışmıştı?

“Aynı şeyleri söyleyip duruyor,” diye fısıldadı Vivianne. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Rebekah öfkeden kendini kaybetmek üzereydi. Yay gibi fırladı, Klaus’u kenara itip Vivianne’i ince, titreyen omuzlarından yakaladı. “Söylesene!” diye bağırınca Vivianne olduğu yerde iyice küçüldü. “Ne yaptığını anlat, ne söylediğini anlat!”

Vivianne, “Lütfen,” diye fısıldadığında Klaus, Rebekah’nın şakağına bir tane indirdi. Rebekah darbenin etkisiyle sarsıldı ama geri adım atmadı.

“Beni ne kadar zamandır tanıyorsun, Niklaus?” Rebekah’nın güzel yüzü hayal kırıklığı ve umutsuzluk taşıyan trajik bir maskeye dönmüştü. Uzun geçmişlerini, sanki mutlu aile anılarıyla doluymuş gibi kullanmaya çalışarak iyiden iyiye yüzszürlük ediyordu. “Sana asla bu şekilde ihanet etmem. Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Vivianne solgun kollarını vücuduna dolamış, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Ama onun kendini korumasına gerek yoktu, Klaus bunun için vardı. “Eşimin sandığım kişi olmadığına beni ikna etmek için asla paylaşmadığımız bir bağı mı kullanmaya

çalışıyorsun? En son ihanet gördüğüm kişi sensin Rebekah, unuttuysan diye söylüyorum.”

“Aptalca bir şaka yaptım,” diye karşılık verdi Rebekah, çenesini yukarı kaldırarak. “Ve bu yüzden özür dilerim ama tamamen pişman değilim, Niklaus. Herkes zehrin etkisi altında dayken, Vivianne’in gerçek yüzünü görebildim.”

“Kes artık!” diye parladı Klaus. Bu kadarı da fazlaydı. Yok kan içiyormuş, yok ölmek için yalvarıyormuş... Nedense hepsi de Rebekah’nın korkunç davranışlarını haklı çıkaran kanıtlardı. Yaptığı çocukça şakayla ciddi ciddi herkesi kurtardığını falan düşünüyordu.

Açıkçası, Klaus’un da zaman zaman şüpheye düştüğü oluyordu. Vivianne’in, inanmak istediği kadar güçlü ve sağlıklı olduğundan emin değildi. Ama bu da doğaldı. Rebekah’nın zannettiği kadar korkunç bir felaket değildi.

Vivianne dalgaları coşturan soğuk meltemle ürperdi. Deniz yükseliyor ve kulübe gözüne kilometrelerce uzaktaymış gibi gözüküyordu.

Klaus ne olduğunu anlamadan Rebekah, Vivianne’in yanına ulaşmıştı. Onu yakalamasına fırsat bırakmadan karısını alıp kıyıya vuran dalgalara sürüklemişti. Vivianne çığlıklar atıyor ama Rebekah onu duymuyordu.

“Konuşsana!” diye bağıırıp Vivianne’in kafasını suya soktu. Vivianne kafasını nefes nefese dışarı çıkardı ama Rebekah onu bir kez daha suya soktu. “Hatırladığınızı biliyorum. Bana söylediğin şeyi ona da söyle!”

Klaus suları yararak denize koşarken içinde cinnet geçirmek üzereydi.

“Bilmiyorum,” dedi Vivianne, bir yandan tuzlu su tükürürken bir yandan da elleriyle suyu itmeye çalışıyordu. “Bilmiyorum!”

Rebekah hâlâ tatmin olmamıştı ama gördükleri Klaus’a yeter de artardı. En sonunda yanlarına ulaştı ve Rebekah’yı tuzlu suyla katılaşmış topuzundan yakalayıp geri çekti. Açığa çıkan gırtlığını ısırınca vampir dişleri derisini deşip soluk borusunun ortasında kanlı birer delik bıraktı.

Ölmeyecekti ama şimdilik dalgaların arasında batıp çıkıyordu. Klaus’un Vivianne’i oradan kaçırıp kafayı yemiş kız kardeşinin onları aramayı akıl edemeyeceği bir yer bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Bu kulübeye gelmekle aptallık etmişlerdi ama aynı hatayı tekrarlamaya niyeti yoktu.

Vivianne’i kucağına alıp büyük bir özenle taşıdı. Kız başını kaldırıp, deniz kadar kara gözleriyle uzun uzun ona baktı.

Kulübenin yolunu yarılamışlardı ki kıyıya vuran dalgaların sesinde bir değişiklik oldu, ritimdeki bir bozukluk Klaus’u alarma geçirdi. Vivianne’i özenle ayaklarının üzerine bıraktı ve dönüp kız kardeşinin yeni saldırısını karşılamaya hazırlandı. Boğazı hâlâ kan revan içindeydi ve konuşamıyordu. Hayattaki tek amacı Klaus’un en çok sevdiği insanı mahvetmekmiş gibi, koyu mavi gözleri Vivianne’e dikilmişti.

Klaus, eşinin saçının teline dokunmasına izin vermeyecekti.

ON YEDİ

Rebekah öksüre öksüre yuttuğu tuzlu suları çıkarttı. Suda sırtüstü yatmış, vuran her dalgayla birlikte sarsılıyordu. Tuzlu suyla karışan kanının tadını aldı. Klaus çoktan harekete geçmiş, Vivianne’i saklayabileceği bir yer bulmak için kaçıyordu büyük ihtimalle. Rebekah kaçmalarına izin veremezdi.

Debelenerek ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Rebekah’nın, Vivianne’e yetişmesine birkaç adım kala Klaus arkasını döndü. Vampir dişlerinin parıltısını gördükten birkaç saniye sonra, tenine saplandıklarını hissetti. Klaus kapanan yarayı tekrar açmak için boğazına saldırmıştı. Rebekah eğilince Klaus’un vampir dişleri fazla zarar vermeden üst koluna saplandı. Rebekah dönüp, insan olsaydı Klaus’un iç organlarını paramparça edecek bir tekme savurdu.

Klaus dişiyle Rebekah’nın kolundan koparttığı parçayla birlikte geri geri yalpaladı. Vivianne savunmasız genç kadın numarasına devam edip bir çığlık attı. Rebekah boğazının ko-

nuşacak kadar iyileşmeye başladığını hissetti. “Nasıl olur da... numara yaptığını anlayamazsın?” diye sorarken, Klaus’un yeni saldırısından kaçmak için eğildi ve rakibinin ivmesini onu yere sermek için kullandı. “Bu... âşık olduğun... narin çiçek Viv mi sence? Seni kullanıyor... gerizekalı.”

Klaus, “Onun adını ağzına alayım deme,” diye hırlayıp hızla ayağa fırladı. “Onu öldürmeye çalıştın.”

“Konuşturmaya çalışıyordum,” diye itiraz etti Rebekah, boğazı neredeyse tamamen iyileşmişti. “Burada ne işi olduğunu öğrenmeden onu öldürmeye niyetim yok.”

“Benim için burada!” diye bağırdı Klaus ve kafasına vura-cakmış gibi yapıp bir tekmeyle Rebekah’nın ayaklarını yerden kesti.

Rebekah kuma devrildi, vampir dişlerini tekrar çıkartan Klaus’a yakalanmadan sendeleyerek ayağa kalktı. Rebekah bir an için evdeki kavgalarını hatırladı. Rebekah çok öfkeliydi. Klaus da çok mantıksız. Üzerinden yıllar geçmişti sanki. O günkü kardeş kavgasıydı ama bu sefer iki düşman gibi dövüşüyorlardı.

Rebekah, ağabeyinin gözlerini oymak için atıldı. Klaus baş-parmaklarından birini kırınca, Rebekah bağırmmamak için dilini ısırıldı. Sakat eliyle Klaus’un suratına kum fırlattı. Çocukça bir numaraydı ama işe yaramıştı. Ağabeyinin omzunu gayet tatmin edici bir kütürtüyle yerinden çıkartıp onu var gücüyle uzağa fırlattı. Klaus’tan kurtulur kurtulmaz Vivianne’in üzerine atladı. Vivianne kendini korumak için nafîle bir çabayla iki elini kaldırdı. “Ona gerçeği söyle!” diye bağırdı Rebekah.

zihin kontrolüyle cınlayan bir sesle. “Klaus’a kim olduğunu söyle.”

Vivianne sanki Rebekah onu tekrar suyun altında tutuyormuş gibi boğulurcasına nefes aldı. “Vivianne Lescheres Mikaelson’ım ben,” diye cevap verdi çaresizce. “Tek bildiğim bu.”

Klaus uçup sırtına binince Rebekah darbenin etkisiyle nefessiz kaldı ve ikisi birden yere savruldular. Rebekah yuvarlandığında Klaus’un elindeki gümüşün parıltısını gördü ve yaptığı hatayı anladı. Ağabeyi hançerlerini yanma almadan balayına çıkar mıydı hiç?

Klaus’un sol göğsüne sapladığı hançerle eti dağlanan Rebekah’nın gözleri yaşla doldu. Tek düşünebildiği yenilgiye uğradığıydı. Vivianne’in bedeninde saklanan yaratık canının istediğini yapabilecekti artık. “Hata yapıyorsun,” diye tıslayınca Klaus hançeri çevirip daha da derine sapladı.

Karanlık tam da Rebekah’nın hatırladığı gibi bastırmaya başlamıştı.

“Körelmişsin, sevgili kardeşim,” dedi Klaus. “Biraz yalnız kalırsan aklın başına gelir belki.”

Vivianne’in yüzü bir netleşip bir kayboluyordu. “Başına gelecekleri fazlasıyla hak ediyorsun,” diye fısıldadı Rebekah son nefesiyle.

Yüzler solup yok oldu. Kumsal yanma kulübeyi ve okyanus seslerini alıp gitti. Geriye yalnızca Rebekah kaldı. Derken, bir saniye sonra o da kayboldu.

ON SEKİZ

“Ben yine de yanma savaşçı alman gerektiğini düşünüyorum,” dedi Lisette ve tek ayağını Elijah’nın çalışma masasının yanına dayadı. Lisette’in savaşta aldığı yaralar, Elijah’nın sandığından ağır çıkmıştı. Bütün vampirler gibi o da hızla iyileşiyordu. Elijah yine de onu izleyip kontrol ediyordu. Aynı doğaüstü iyileşme süreciyle binlerce kez karşılaşmamışçasına kızın gücüne hayranlık duyuyordu.

“Bir kurtadam ordusunun karşısına bir vampir ordusu çıkartırsak, anlaşmadan çok savaşla sonuçlanma ihtimali var,” diye itiraz etti Elijah.

Lisette kahkaha atıp kızıl-sarı saçlarını omzundan geriye savurdu. Elijah kendini bir kez daha ona boş boş bakarken yakaladı. Kollarında ölü gibi yatışı hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu. O anının her bir parçasını onun bu, coşkulu, canlı ve enerji dolu haliyle değiştirmek istiyordu. “Buradaki bütün vampirler senin emirlerine itaat eder,” dedi Elijah’ya. “Kimse

haddini aşmaz. Orada öylece dururlar. Ne bileyim... etkileyici falan görünürler.”

“Tehditkâr görünürler,” dedi Elijah. “Kurtadamlar daha büyük bir güç tarafından yutulmak istemez. Seslerini duyurabileceklerini bilmek isteyeceklerdir.”

“Peki, madem bu kadar kararlısın orduyu yanına alma. Yine de arkanı kollaması için yanında en azından bir kişi olsun. Mesela ben.” Lisette gülümseyip yüzüne özellikle masum bir hava vermek için sarı kaşlarını kaldırdı.

Elijah elinde olmadan gülümsedi. Kurtadamlara yapacağı bu ziyarette Lisette’i yanında götürmeyi çok isterdi ama o varken kafasını işe veremeyebilirdi. O tehlikedeyken başka bir şey düşünemezdi.

Elijah birdenbire ayağa kalkıp eğildi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. Doğrulduğunda Lisette başını kaldırmış, hayretten kocaman açılmış gri gözlerle ona bakıyordu.

“Seni bu görevde tehlikeye atamam,” dedi Elijah kararlı bir tavırla. “Yokluğumda burada sorun çıkmaması için bana lazımsın.” Klaus ile Rebekah’nın yakında eve dönmelerini beklemese de, Rebekah’dan hiç haber alamamış olması Elijah’nın canını sıkıyordu.

Lisette geriye kaykılıp sandalyesinin ayaklarını yere indirdikten sonra ayağa kalktı. “Bana güvenebilirsin,” diye cevap verdi, aslında başka bir şey söylemek ister gibi bir tonla.

Elijah bir adımla kıza yaklaştı. “Sana güveniyorum zaten,” diyerek çenesine hafifçe dokunup dudakları kendi dudaklarına hafifçe değecek şekilde kaldırdı. Elijah’nın dudaklarına kar-

şılık veren Lisette, elleriyle yüzünün iki yanından tutup onu kendine çekti.

Elijah birini öpmenin en son ne zaman bu kadar doğal ve aynı zamanda da heyecan verici hissettirdiğini hatırlamıyordu. Aralarındaki temas açıklayamayacağı kadar rahatlatıcıydı. Kızın dudaklarının kendi dudaklarında bıraktığı his öyle tanıdıktı ki.

Elijah alnını kızın alnına dayadı, yaşayan ölülerin bataklığa dadanmasından çok önce unuttuğu bir huzur hissetti. “Burada kal,” diye tekrar etti. Bu kez rica etmiyor, emrediyordu.

“Çabuk dön,” diye karşılık verdi Lisette ve Elijah bunu bir emir olarak algıladı.

“Emredersiniz, hanımefendi,” diye karşılık verdi. Verdiği sözü tutmaya kararlıydı.

Elijah, ayaklarını sessizce orman zeminine indirdi. İzlendiğini, onlarca sarı göz tarafından takip edildiğini hissederek ilerledi. Bütün algıları tetikteydi. Arkasında bir dal kırılınca olduğu yerde hızla döndü. İzlendiğine iyice ikna olup adımlarını daha büyük bir dikkatle atmaya başladı.

Kurtadamlar ormanın korunaklı ortamında küçük bir koloni kurmuşlardı, hem cadıların kurduğu yerleşkenin tam aksi istikametine hem de New Orleans’a bir adım mesafedeydiler. Navaro kurtlarının iktidarı son bulmuştu, yeni liderleri William Collado’ydu. Rebekah’nın, babasının ölümünden sorumlu olduğu düşünülürse bu, Mikaelsonlar

açısından uzlaşmayı zorlaştıran bir durumdu. Baba William, Vivianne’ın nişanında Elijah’yla kavga etmişti. Sonrasında da Rebekah’nın alakasız bir cinayetle suçlamak için bir günah keçisi aradığı sırada yakınlarda olma bahtsızlığına uğramıştı. Rebekah, Collado’yu Fransız ordusunun komutanına ihbar etmiş, komutan da kurtadamı işkence ederek öldürmüştü. Böylece kurtadamin gerçek kimliği öğrenilememişti.

Oğlunun aile tarihindeki bu küçük olayı unutmaya ihtimali yoktu belki ama Elijah aralarındaki yanlış anlamayı düzeltileceği konusunda iyimserdi. Ne kadar önemli olursa olsun kişisel intikam, William’m sürüsünün elinden alınanları kısmen de olsa tekrar kazanma şansını gölgede bırakamazdı.

Elijah yine de gafil avlandı. Daha gelenin ayak seslerini duymadan sırtına inen darbeye yere serildi. Adam yumruk yaptığı koca elini suratına gömdüğünde, Elijah dolunaya bir gece daha oluşuna şükretti. Elleri halatla bağlanıp yere mihlanırken gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Elijah sığırayıp tekrar ayağa kalktı ve halatı kurtadamin kalın boynuna dolayıp sıktı. İri kıyım kurtadamin gözleri korkuyla kocaman açıldı. Elijah onun sıra dışı bir av yakaladığını anlamaya başladığını tahmin ediyordu. Kurtadam tombul elleriyle Elijah’mn koluna yapıştı ama Köken Vampir bir kez üstünlük sağladıktan sonra kavganın sonucu belli olmuştu.

Kurtadam güçlkle bir iki soluk alırken, Elijah onu halatla bağladı. Kendi dudağının kenarındaki kanı silmek için bir an durdu. Elijah böyle gafil avlanmaktan nefret ediyordu. Yaratık, cüssesine rağmen, inanılmaz bir hızla saldırmıştı.

“Ormanın bu bölgesinde ne işin var?” diye hırladı kurtadam. Dünyadaki en güçlü vampirlerden biri tarafından bağlanmış olmayı kafasına takmıyordu anlaşılan. Elijah kurtadamların vahşi bataklık arazisinde ne işler çevirdiklerini merak etti. Sürgünde daha bir cüretkâr olmuşlardı sanki.

“İşim var,” dedi Elijah, “ama seninle değil. Beni William Collado’ya götür,” diye emretti. Kurdun sürpriz saldırıdan şüphelenmesini istemiyordu. Diğerlerinin yardımını istemeden önce, aralarından birini öldürmesi iyi sonuç vermeyebilirdi.

Neyse ki kurtadam, Elijah ile boğuşmaya doymuştu anlaşılan, en azından bir süreliğine. Sinirli sinirli homurdandıysa da başıyla onayladı. “Nasıl istiyorsan öyle olsun, vampir. Bana bir şey olursa, bütün sürüyü kendine düşman edersin.” Elijah kozun kimin elinde olduğunu hatırlatmak için biraz bekleyip kurtadamin elini çözdü. Dolgun dudakları düşmanlıkla gerilse de, adam yolu gösterecek kadar itaat etti. Sırtını tamamen döndüğünde, Elijah onun ağzının içinde bir şey gevelediğini duydu.

“Ne dedin?” diye sordu, sakın ses tonunu vurgulayan bir sertlikle.

Kurtadam çalıların üzerinden ilerlemeye devam ederken arkasına doğru kin dolu bir bakış attı. “Ne dilediğine dikkat et, gerçek olabilir, dedim,” diye tekrarladı.

Elijah yuvalarına yaklaştıkça ağaçların arasından süzülen yeni kurtadamlar ortaya çıktı. Çalıların ve ağaç köklerinin arasında öyle sessiz ilerliyorlardı ki Elijah kaç kişi olduklarından bir türlü emin olamadı. Asık suratlı rehberi de yolu göstermekle yetinmek niyetinde değildi.

“Yolun kalanında gözlerini bağlamam gerekecek,” diye açıklama yapıp önünde kararlı bir şekilde dikilerek kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. Elijah bundan hiç hazzetmese de kurdun onun dengiymiş gibi davranmasına izin vermek zorundaydı. Egolarının bu şekilde okşanması gerekiyorsa, o da huylarına gidecekti. Yine de William Collado emrindekilerden daha mantıklı davransa iyi ederdi çünkü Elijah’nın sabrı taşmak üzereydi.

Gözleri bir bez parçasıyla bağlanırken kıpırdamadan durdu ve ölümle sonuçlanabilecek bir yanlış anlama yaratacak hareketlerden kaçındı. Kaba saba ellerin kendisini öne doğru ittiğini ve göremediği bir patika boyunca yönünü düzelttiğini hissetti. Göremese de gittiği yeri duyabiliyordu, ilerideki kurtadamların sesi yanında yürüyenlerden kat kat fazlaydı.

İki kurtadam Elijah’yı omzundan tutup durdurdu. Bir tanesi Elijah’yı itecek kadar ileri gitti. Bu saçmalıktan bıkan Elijah gözlerindeki bağı çekip çıkarttı. Ellerindeki meşalelerin sayısı yıldızları bastıracak kadar çok sayıda olan kurtadamin oluştuğu bir çemberin ortasında duruyordu.

Beklediğinden fazla kurtadam vardı, çok daha fazla. Şehir hudutlarını terk ettiklerinden bu yana, aralarına yeni sürüler katılmış olmalıydı. Çemberin ortasında dikilen adam Elijah’nın tahmin ettiğinden daha gençti ve gergin çenesinden anladığı kadarıyla, ailesine karşı kin gütmeyi bırakmamıştı.

Genç lider, “Bizi buldun, vampir,” dedi. Ay ışığı, mavi gözlerindeki delici bakışlardan yansıyor. “Söyle bakalım, ne istiyorsun?”

ON DOKUZ

Klaus muhafızlardan birinin boynunu kırıp vampir dişlerini diğerinin boğazına geçirdi. Hem aç hem de öfkeliydi. Avluda koşturan bir iki hizmetkârla karşılaşınca, onları da tereddüt etmeden öldürdü.

Rebekah'yı hançerlemek, içindeki yok etme arzusu-
nu tatmin etmemişti. Zaten Vivianne de ona Rebekah'yı
bıraktırmıştı. Klaus'un niyeti onu kalbine saplı hançerle kum-
salda bırakmaktı. Rebekah'nın bedeni gelgitle açığa sürükle-
necek, orada dalgalarla sonsuza dek dolaşıp duracaktı. Ona
çarpmamak için dümen kırmak zorunda kalacak gemiler di-
şında kimseye sorun çıkartamayacaktı.

Gel gelelim merhamet duygusu ağır basan Vivianne
Klaus'a kararını gözden geçirmesi için yalvarmıştı. Onun bu
kadar merhametli oluşu Klaus'un canını sıkıyordu ama onun
da karakteri böyleydi işte. Vivianne saray yavrusunu andı-
ran malikânenin demir kapısının dışında bekledi, üzerinden

düşecek gibi duran elbisesi dolunaya yaklaşan ayın ışığıyla parlıyordu. Klaus'un gözüne hatırladığından çok daha zayıf göründü, narin bedeni bir deri bir kemik kalmıştı.

Avluda bir muhafız elindeki kılıcı sallayarak üzerine doğru koşturdu. Adamın elinden kılıcını kapam Klaus onu kendi kılıcıyla öldürdü. Bu adam da diğerleri gibi yok yere canından olmuştu. Muhafızlar yere düşerken, Klaus hizmetkârlardan birinin açık giriş kapısına doğru düşme kalka koştuğunu gördü. Adam büyük ihtimalle yalnızca kaçmaya çalışıyordu ama malikânenin tek çıkış kapısı Vivianne'e doğru açıldığından, o da ölmek zorundaydı. Klaus'un savurduğu kılıç bir saniye sonra hizmetkârın sırtına saplanmıştı.

Malikânenin sahibi yaşlı Baron Bilmem Kim, Baton Rouge'daki ikametgâhındaydı. O yüzden de malikâne boş sayılırdı ve çok da iyi korunmuyordu. Klaus'un Vivianne'e bir balayı borcu vardı ve bu borcunu ödemeye kararlıydı. İlk balayıları Rebekah'nın çılgın saldırısıyla dramatik bir şekilde son bulmuş olsa da bütün bunlar artık geçmişte kalmıştı. İkinci balayı daha güzel olacaktı: Louisiana kırsalının derinliklerindeki bir saray yavrusunda.

Klaus adamlardan birinin iki kolunu koparttı, gözü dönmüştü adeta. Derken etrafta öldürebileceği kimse kalmadı. Malikânede saklanan, ödleri kopmuş birkaç hizmetkâr daha vardı büyük olasılıkla ama onları kontrol altına alabilirdi. Kendini *bir parça* kontrol etme zamanı gelmişti belki de.

Klaus balayının başından sonuna kadar öfke kusarsa, Rebekah kazanmış olacaktı.

Rahat adımlarla cesetlerin üzerinden atlayıp Vivianne'in yanına gitti ve onu kucağına aldı. "Leydim," dedi, abartılı bir kibarlıkla, "villamız hazır." Vivianne, Klaus'un kucağında eşikten geçerken, cesetleri görmemek için burnunu Klaus'un göğsüne gömdü. Vivianne kesinlikle hatırladığından hafifti ve Klaus hayatta kalanlar arasında bir iki aşçı olmasını diledi. Kızın güvenli ve sevgi dolu bir ortamda dinlenmeye ve yemek yemeye ihtiyacı vardı. Klaus da bunları ona bol bol sağlamaya niyetliydi. Vivianne'i altın yaldızlarla süslenmiş giriş salonunda yere indirdi.

"Nihayet baş başa kaldık," diyen Vivianne gözlerine ulaşmayan bir ifadeyle gülümsedi. "Şimdilik, en azından. Nereye gidersek gidelim peşimizden gelecekler."

Klaus yaşayan ölülerin onun peşinde olduklarını Vivianne'e hiç söylememeliydi. Bu durum içine dert olmuştu. Hastalıklı düşüncelere kapılmayı reddederek, "Burayı hep beğenmişimdir," dedi. "Daha önce el koymak için sebebim yoktu ama buranın seni getirmek isteyeceğim türden bir yer olduğunu düşündüm hep."

Vivianne nihayet etrafına bakınıp güzel mozaikleri ve zarif kemerleri inceledi. Malikânenin her köşesi mekânı daha da güzelleştirmek için kullanılmıştı. Baronun bitmek tükenmek bilmeyen bir serveti vardı ve tutumlu olduğu da söylenemezdi. Taşra köşkü hedonistik bir şıklıktaydı. Klaus freskli tavanların altında geçirecekleri zevk dolu günler ve geceler için sabırsızlanıyordu.

"Daha önce böyle bir yer görmemiştim," diye karşılık verdi

Vivianne. “Evlenince seyahat etmeyi hayal ediyordum ama...” Sesi alçaldı ve kafası karışmış gibi sustu, yeni hayatıyla eski hayatı, ayırt edemeyeceği şekilde karışıyordu sanki.

Barut fıçıları havaya uçup Armand Navarro’yu da beraberlerinde götürdüklerinden beri Klaus, kızın eski nişanlısını aklına getirmemişti. Vivianne’in onu hâlâ evlenmeyi planladığı erkek olarak hatırlaması bir parça canını yakmıştı. Armand kaba saba bir tipti, Vivianne gibi bir kadını tatmin etmesi mümkün değildi. Tam bir muhallebi çocuğuydu ve ailesinin acınası itibarıyla evliydi.

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi Klaus ve kızın elini tutup onu sütunlu koridora doğru götürdü, “artık evlisin ve canının istediği her yere gidebilirsin. Bu malikâne Mallarco’nın güneyindeki göz alıcı bir saray yavrusu örnek alınarak inşa edilmiş. Buradan sonra oraya gidip ikisini karşılaştırabiliriz.”

Vivianne kahkahayla gülünce, ses koridor boyunca müzikal bir tınıyla yankılandı. “Orada bırakmayız,” diye takıldı. “Az önce olanlara bakılırsa, bütün dünyayı ele geçirebiliriz bence.”

Klaus kolunu Vivianne’in incecik omuzlarına dolayıp ona sımsıkı sarıldı, yüzündeki endişeyi gizleme amacı taşıyan sevgi dolu bir hareketti bu. Vivianne hayatı boyunca kan görmekten hazzetmemişti. Şiddet karşısında hissedebileceği tek şey tiksintiydi. Klaus bile az evvel avluda ileri gittiğini kabul ederken, Vivianne hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bir köşede durup izlemişti ve şimdi de aynı şeyleri tekrar yaşamaya istekliymiş gibi konuşuyordu.

Kan içti, demişti Rebekah ve onu öldürmem için bana yalvardı. Vivianne dışarıdaki cesetleri görmemek için başını çevirmişti ama eskiden olsa cesetler her aklına geldiğinde fenalaşırdı. Cenaze töreni yapılması, en azından cesetlerin yakılması için ısrar ederdi. Bir sonraki ikametgâhlarının bedelini geleneksel şekilde parayla ödeyeceklerine dair Klaus'a yemin ettirirdi. Ya Vivianne az önce gözlerini cesetlerden kaçırmaya çalışmadıysa? Klaus'tan bir şey saklamaya çalışıyorduyorsa?

Daha neler! Klaus kafasına bu kuşkuları soktuğu için kız kardeşine sövdü. “İstedğin dünya olsun, Viv, tek lafınla ayaklarının önüne sererim,” dedi gelinine ve eski Vivianne'in asla kabul etmeyeceği bu öneriyi, bu bir parça yabancı Vivianne'in kabul edip etmeyeceğini merak etti.

“Yanımda sen olduktan sonra, dünyayı ne yapayım?” diye karşılık verdi Vivianne. Klaus gerildiklerinden haberi olmadığı kaslarının gevşediğini hissetti. Vivianne, Öbür Taraf'ta kırk yıldan fazla kalmış ve döneli daha bir ay bile olmamıştı. Ondan daha fazlasını nasıl bekleyebilirdi? Vivianne ölümle değiştiyse, bu yüzden onu kim suçlayabilirdi? Bu onda bir sorun olduğu anlamına gelmezdi ki.

Klaus koridorun bir yerinde bir kapının, yumuşak bir tık sesiyle kapandığını duydu. Anlaşılan hizmetkârlar malikânenin yeni sahibini merak etmeye başlamışlardı. Baştan birilerinin kaçmasına ya da kardeşlerine haber uçurmalarına engel olmak için teker teker peşlerine düşmesi ve hepsini etki altına alması gerekirdi. Ama o sırada Vivianne'i yalnız bırakmayı doğru bulmamıştı.

“Çıkın dışarı,” dedi. “Yaşamak istiyorsanız, ortaya çıkın.” Bir dakika sonra, kapalı kapının ardından perişan halde bir avuç insan çıktı.

Bir tanesi yaralıydı, ön kolundaki kirli sargıdan kan sızıyordu. Bunun nedeni Klaus’un avludaki saldırısı olamazdı çünkü o insanların hepsi ölmüştü. Tesadüfen günün önceki saatlerinde kendini yaralamıştı belki de. Klaus göz ucuyla Vivianne’in, dünya üzerinde başka her şey silinmiş gibi, kan kırmızısı noktaya baktığını gördü. Solgun ve yorgun bir hali vardı, bayılacak gibiydi.

Klaus bakışlarını ondan uzaklaştırıp kafasındaki bu düşüncüyü savuşturdu. Vivianne’in dinlenip kendine gelmeye ihtiyacı vardı, o kadar. Üstelik bu adamlar ellerini çabuk tutup iyileşmesine yardım etmedikleri takdirde, avludaki arkadaşlarının yanma gideceklerdi. Klaus cesetleri o gece için oldukları yerde bırakmanın daha akıllıca olduğuna karar verdi. Onların görevi diğer hizmetkârlara, kendisinin ve Vivianne Mikaelson’ın arzu ettiği şeyle aralarına girmenin sonuçlarını hatırlatmaktı.

YİRMİ

Rebekah ilk iş olarak, el yordamıyla elbisesinin korsajında kendisini karanlığa gönderen hançeri bulmaya çalıştı. Ama karanlık giderek azalıyordu, hançer de ortada yoktu. Rebekah hançeri kimin çıkarttığını ya da aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Saniyeler ya da yüzyıllar geçmiş olabilirdi.

Aynı kumsaldaıydı gerçi ve ay da dolunay olmak üzereydi. Rebekah doğrulup oturdu ama başı dönünce yüzünü buruşturdu. Bir an kusacağıını sandı. Kanının tekrar damarlarında doluşmaya başladığını hissediyordu; kanı başta durgundu, sonra buz gibi olmuş el ve ayaklarını ısıtmaya yetecek kadar hızlandı. Çıplak kollarını ovuşturup ısıtmaya, etrafını saran havanın sıcaklığını anlamaya çalıştı. Her şey hâlâ soğuk geliyordu ama Rebekah bunun kendisinden kaynaklandığından neredeyse emindi. Yeni yeni duyumlar hissettikçe üzerinde yattığı çakıllı kumu ve denizi yalayan dalgaların sesini algılamaya başladı.

Su, hançerlendiği geceye göre sıcaktı ve gelgit de dalgalar neredeyse ayakkabılarına vuracak kadar yükselmişti. Rebekah kırk dört yıl önce bu mekânı boş ve ıssız olduğu için seçmişti. Geçen bunca zaman içerisinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. Birinin göğsünde hançerle yatan kızı fark etmesi için ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Ayrıca bu kişi şimdi neredeydi... Hançer neredeydi? Klaus canavar geliniyle kaçmadan önce hançeri çıkartmış olamazdı. Rebekah'yı devre dışı bırakma konusunda çok ciddi görünüyordu ve vicdan azabı da Klaus'un tarzı değildi.

Rebekah ne kadar baygın kalmış olursa olsun, büyük olasılıkla artık iyice uzaklaşmışlardı. Klaus'un önceliği, kendisini ve Vivianne'i korumaktı. Bu yüzden kendi kız kardeşini bile hançerlemekte sakınca görmemişti. Vivianne'in içindeki yaratık Klaus yanında olduğu sürece başka birinin desteğine ihtiyaç duymayacaktı... Belki de olay bundan ibaretti.

Rebekah'nın başı zonkluyor, karnı açlıktan zil çalıyordu. Yakınlarda bir balıkçı köyü olduğunu biliyordu ama kendini zorlayıp oraya ulaşmanın düşüncesi bile yorucuydu. Ayağa kalkmaya bile hazır değildi. Yine de oturduğu yerde beklerken açlığı geçecek değildi. İnsan olmanın böyle bir şey olduğunu hayal meyal hatırladı, zayıf ve yavaş...

Kendini zorlayıp ayağa kalktı, ellerini temizledi, sonra elbisesini silkeledi. İşe yaramadı elbette. Kumaş, kum ve tuzla lekelenmişti ama çürüme ya da güneş lekesi yoktu. Birkaç seneden fazla zaman geçtiğini gösteren herhangi bir işaret yoktu.

Rebekah iç geçirdi ve yorgun adımlarla kulübeye yönel-

di. Kulübenin terk edilmiş bir havası olsa da bakımsızlık ve çürüme henüz etkisini göstermemişti. Rebekah ayıldıkça, en fazla birkaç gün geçtiğine ikna olmaya başlıyordu. Her şey neredeyse aynı görünüyordu, hatta aynı *hissettiyordu*. Klaus ile Vivianne giderken arkalarında eşya bırakmamışlardı belki ama Rebekah onlardan geriye kalan, kurumuş yağlı boya ya da solmuş leylak kokusunu alabiliyordu.

Ayrıca kaybolmasının üzerinden uzun zaman geçmiş olsaydı Elijah onu aramaya gelirdi. Kol ile Finn'in yanında uyuyabilmesi için ona bir tabut ayarlardı. Elijah sadık, sevgi dolu bir ağabeydi; ismi lazım olmayan başkaları gibi değildi.

Rebekah aradan yalnızca birkaç gün geçmiş bile olsa Klaus ile Vivianne'in izlerinin silineceğini biliyordu. Ayrıca ikinci karşılaşmanın birincisine göre iyi gideceğini düşünmesi için bir neden de yoktu. Özellikle de kendisini haklayan gümüş hançerin ortalarda olmadığı düşünülürse.

Rebekah o sırada, Klaus dışında birinin daha kendisine yardım edebileceğini fark etti. Vivianne'de ne terslik olduğunu ve bunu nasıl düzeltebileceğini bilen biri daha vardı. Vivianne'i diriltten cadıların –daha doğrusu cadının– hesap vermesi gerekiyordu. Lily Leroux'yu ziyaret etme vakti gelmişti.

Yüreğine su serpen bir güm sesiyle kapıyı çarparak kulübeyi terk etti. Başka bir istikamete doğru, yeni bir başlangıç yapma zamanıydı.

Rebekah New Orleans'a doğru yola koyuldu. Ana yolu takip etmekle birlikte yoğun yerleşim olan alanlardan uzak durmak için bir parça dolanarak ilerliyordu. Güçsüz bir hal-

deyken kalabalık gruplarla karşılaşmak istemiyordu. Ama bir iki yalnız gezginle karşılaşsa fena olmazdı.

Bir kavşakta karşısına biri çıktı. Adam küçük bir ateşin başında oturmuş, ellerini ısıtıyordu. Rebekah'yı görünce bir kötülük sezip olduğu yere büzüldü. Oysa çoğu insan bu kadar temkinli davranmazdı. Sonsuza dek genç ve güzel kalmanın da kendine göre avantajları vardı. Rebekah aşağı yukarı gittiği her yerde hoş karşılanmaya alışmıştı. Adam ayağa fırlayıp titreyen eliyle, tahtadan yaptığı kaba saba haçı gösterdi. Yaşayan ölüler taşraya korku ve güvensizlik salmıştı anlaşılan. Adam, “Geri çekil, iblis!” diye bağırınca Rebekah gülümsedi.

“Elinizdekini kaldırabilirsiniz, iyi yürekli beyefendi,” dedi tatlı tatlı. “Ben bu tür şeylerden çekinen yaratıklardan değilim.”

Adam rahatlayınca Rebekah göz açıp kapayana kadar üzerine atlayıp vampir dişlerini adamın güneşten koyulaşmış boynuna geçirdi. Kanının tadı gökyüzünü andırıyordu, açık bir tarlanın üzerinde esen meltem gibiydi. Kanın sıcaklığı Rebekah'nın içini ısıttı ve adamın gücü tükenirken kendi gücünün bedenine döndüğünü hissetti.

YİRMİ BİR

Elijah, “William Collado,” diye selamladı, kurtadamların liderini. Ses tonunu kibar tutmaya özen göstermişti. “Bugüne kadar tanışmadığımız için özür dilerim.”

Kalabalığın arasından bir kurt, “Bizden uzak durun!” diye hırladı ama William ters bir bakışla onu susturdu.

“Sizin türünüzün ilgisini özlediğimizi söyleyemem,” diye cevap verdi William, ortam tekrar sessizleştikten sonra. “Uzak kalmaya devam edebilirdiniz ama artık öylesi eskisi gibi işinize gelmiyor anlaşılan.

“Hiçbirimizin gelmiyor,” dedi Elijah. “Benim türümü olduğu kadar sizin türünüzü de tehdit eden bir tehlike baş gösterdi. Onu durdurmak için güçlerimizi birleştirmezsek, bütün şehir yok olacak.”

William kıkır kıkır gülünce, Elijah sırtından aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti. “Gururun mu incindi, Mikaelson? Bu ormanda sizden başka yaşayan ölünün dolaştığını öğrenmek hoşuna gitmedi mi yoksa?”

*Mort-vivan*lardan haberleri vardı demek? Fakat William arazilerinde dolaşan tehlikeyi fazla dert ediyormuş gibi görünmüyordu. Pis pis sırtıp gözlerini deviren diğer kurtadamlar da ondan farklı değildi.

“Cadılar bu sefer çok ileri gittiler,” dedi Elijah, sesini bir parça yükselterek kalabalıkta dalga dalga dolaşan fısıltı ve kahkahaları bastırmaya çalıştı. “Sapıttılar ve bu şehirde yaşayan herkesi seve seve öldürebilecek deli bir kadının peşine takıldılar.”

“Bildiğim kadarıyla, yaratıklar yalnızca insanları avlıyorlar. Gerçi sizin türünüzü de kendilerine düşman etmeyi başarmışlar anlaşılan. Lily Leroux’nun planının benimle ya da benim türümle bir alakası yok. O yüzden bu ziyaretin nedenini tam çözemedim.”

İmayı anlamazdan gelen Elijah, William’a ters ters baktı. “Lily, New Orleans’ın kontrolünü ele geçirmek için hazırlık yapıyor. Ölülerini diriltti, şehri ateşe verdi ve şehir meydanında vampirlere alenen saldırdı. Tamamen kontrolden çıkmış durumda ve onu durdurmak için el ele vermemiz gerekecek.”

William mavi gözlerine kadar çıkan sinsi bir ifadeyle gülümsedi. Bu, Klaus’un, özellikle tehlikeli bir ruh halinde olduğunda takındığı gülümsemesini hatırlatmıştı Elijah’ya.

“Size neden saldırdıklarını düşünmek aklına geldi mi vampir?” diye sordu William. “Neden bize değil de size saldırdılar?”

“Size şimdilik saldırmadılar,” diye düzeltilti Elijah. “Saldırı-maları an meselesi.” Yine de William’ın lafı nereye getirmeye

çalıştığını görebiliyordu. Kurtadamın tamamen haksız olmadığını kabul etmek zorundaydı.

“İşin oraya varmasına daha çok var,” diye itiraz etti William. Gülümsemesi geldiği hızla kaybolmuştu. “Kendin de söyledin, Lily güç peşinde. Bu da sizin yüzünüzden, kurtadamların elinde cadının peşine düştüğü şeyden kalmadığı anlamına geliyor.”

Elijah yavaş bir soluk alıp soluğunu bırakırken kendine kelimelerini dikkatli seçmesi gerektiğini hatırlattı. New Orleans’ta yaşayan hemen herkes 1722 yılında yaşadıkları felaketten cadıları sorumlu tutuyordu ama kurtadamların kaybı daha büyük olmuştu. Cadılar, kurtadamların evlerini yok etmiş olabilirdi ama Elijah ve Klaus onların sürüsünü yok etmişti.

Kurtadamlar açısından Mikaelsonlar ile Lily arasında seçim yapmak Elijah’nın tahmin ettiğinden daha zor olacaktı anlaşılan. Kurtların iki gruba da güvenmeleri için bir nedenleri yoktu. Geçmiş karanlık ve karmaşıktı. Elijah, onun bir lafıyla, William Collado’nun, bütün bunları bir kenara kaldıracağını düşünmekle saflık etmişti.

Gözüne kurtadamların arkasındaki toprak damlı, alçak külübeler ilişti. Rebekah’nın inşa ettiği malikâneyle aralarındaki fark dikkatlerden kaçabilecek gibi değildi. Vampirler zenginleşirken kurtadamlar geceleri birbirlerine sokulmuşlar, büyük bir kısmı yok olan sürülerini tekrar kurmaya çalışırlarken ormanın derinliklerine sığınmışlardı. Şu anda olaylara Elijah’yla aynı açıdan bakmamalarına şaşmamak lazımdı.

Sürünün ne tepki vereceğini kollayarak, “Sizi hiçbir zaman

rahat bırakmayacaklar,” diye uyardı William’ı. Cadıların işe tepeden başlamış olmaları, zamanı gelince geri plandakilere saldırmayacakları anlamına gelmiyordu. “Kurtadamlar her zaman bu şehrin cadılarına karşı bir tehdit oluşturdu,” diye devam etti, “bunu unutacaklarını hiç sanmıyorum.”

Elijah konuşmasını kimsenin ciddiye almadığını görebiliyordu. Kurtadamlar gururlarına düşkün bir türdü. Elijah’nın teklifini kabul etmektense cadı ordusu karşısında şanslarını denemeyi tercih ederlerdi.

William yapmacık bir çaresizlikle ellerini iki yana açtı. “İstedığınız bu değil miydi? Kral olmak, New Orleans’ı yönetmek? Bizi yabani bataklıkta kurduğumuz şehirden sürmenizden sonra size sunabileceğimiz bir şey yok. Anlaşmaya olduğu haliyle sadık kalmamız en iyisi olacak bence.”

“Hata yapıyorsunuz,” dedi Elijah, diplomasiyle kaybedecek vakti yoktu. “Biz yolundan çekildikten sonra, Lily sizi de katledecektir. O zaman onu durdurmak için çok geç kalınmış olacak.

“Göreceğiz,” dedi oval yüzlü, genç ve güzel bir kurtkadın. Suratında sinsi bir gülümsemeyle Elijah’nın hemen arkasında bitivermişti. Elijah’yı dirseğinden yakaladı. Elijah diğer kolunun da başka bir kurtadam tarafından yakalandığını hissetti. İki siyle kolayca baş edebilirdi ama arkalarında yüzlerce kurt vardı.

“Onu çukura götürün,” diye emretti, William başından savarcasına. “Bu geceyi gücünün sınırlarını düşünerek geçirmek, New Orleans’ın kralına iyi gelecektir.” Mavi gözlerini Elijah’ya çevirdi. “Yarın gece, dolunay olduğunda görüşürüz, vampir.”

YİRMİ İKİ

Klaus yine aynı rüyayı görüyordu ama bu kez Vivianne'in ait olduğu yerde olduğundan emindi. Tek başına uykudan uyandığı geceler onu daha ne kadar rahatsız edecekti? Elini bir parça daha uzatsa, onun ipeksi tenine değse...

Klaus en sonunda tamamen uyandı. Doğrulup otururken battaniyeleri kenara itti. Odaya sessizlik hâkimdi. Klaus sessizliği dinledikçe, bütün malikânenin sessizliğe gömüldüğü giderek belirginleşti. Vivianne gitmişti. Bir kez daha...

Klaus kayarak yataktan kalktı ve oda oda gezip onu bulmaya çalıştı. Malikânede in cin top oynuyordu. Klaus, içinde giderek şiddetlenen korkuyu hissedebiliyordu. Zihninden binlerce tekinsiz senaryo geçti. Gözünün önünde, intikam ateşiyle yanıp tutuşmuş Rebekah'nın malikânede dolandığı canlandı. Vivianne'i bulmak için telaşlanan Klaus adımlarını hızlandırdı.

Malikânenin ortasında açık bir bahçe vardı ve düz, parlak yaprakları ve narin çiçekleri tepedeki yıldızları yansıtan nilüfer dolu bir havuz, bahçenin neredeyse tamamını kaplamıştı. Burası Vivianne’ın seveceği türden, çiçek açmış sarmaşıkla ve beklenmedik gölgelerle dolu bir yerdi. Klaus onu orada bulacağından o kadar emindi ki, bahçeye iki kez baktı. Vivianne’ın geceliğinin, bir köşede kaybolan ucunu ya da saçının bir tutamını görmeyi bekledi. Ancak bahçe de malikânenin geri kalanı gibi, kuşku bir sessizliğe gömülmüştü. Klaus nedenini bilmeden, giriştiği katliamın kanıtlarının yattığı ön avluya yöneldi.

Vivianne kendisini fark etmeden, Klaus onu görmüştü. Vivianne yassı taşların ortasında duruyordu, siyah saçları omuzlarını kefen gibi örtmüştü. Büyüyen ayın parlak ışığında Klaus kızın ellerinin kanla kaplı olduğunu ve kollarından aşağı çizgiler halinde aktığını seçebiliyordu. Geceliğinin önü de kanla kaplıydı.

Kanın kaynağını bulmak zor olmadı. Vivianne, kekten ısırmalar alan çocuk gibi kalbi dudaklarına götürüp beyaz dişlerini tekrar tekrar kanlı et parçasına geçirdi. Bitirince dikkatli adımlarla diğer cesede yöneldi ve yumruğunu adamın göğüs kafesine daldırıp kalbini çıkarttı.

Etrafındaki cesetlerin durumuna bakılırsa, Vivianne bir süredir aynı işle meşguldü. Klaus başını nereye çevirse Vivianne’ın göğüs kafeslerinde açtığı delikler tarafından kısmen yutulan, parçalanmış kaburga kemiklerini görüyordu.

Vivianne nihayet onu fark ettiğinde, Klaus kızın yüzündeki

ıslaklığın yalnızca kan olmadığını anladı. Vivianne bir yandan bu iğrenç yemekle karnını doyururken bir yandan da ağlıyor; ağzına doğru akan gözyaşları, elmastan yakuta dönüşüyordu.

Klaus onu tutmak, sımsıkı sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Fakat onun yerine yanma koştı ve eline vurup kalbi savurdu. Uzun süre ölü adamın göğüs kafesinde bekleyen kalp soğuk ve sertti. Bırakın yemeyi, dokunmak bile insanın midesini ağzına getirmek için yeterliydi.

Bu lime lime olmuş ölü et parçasının Vivianne'in iştahını açtığını, sıcak yatağından kalkıp gece dışarı çıkmasına sebep olduğunu gören Klaus'un midesi ağzına geldi. Vivianne kalbi kapmak için hamle yaptı, dizlerinin üzerine çöküp onu yerden almaya çalıştı.

"Kes şunu," dedi Klaus, boğuk ve üzgün de olsa, sesine tekrar kavuşmuştu. Vivianne'i omuzlarından kavrayıp ayağa kaldırdı ve ona sarıldı. Bunu onu rahatlatmaktan çok zapt etmek için yapmıştı ama kız kıvranmaya başladı. "Viv, lütfen! Aşkım, kes şunu."

Vivianne, Klaus'un kollarını inanılmaz bir güçle ittirdi. Vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. Klaus dehşet içerisinde, kendi vampir dişlerinin tepki olarak uzadığını hissetti. Vivianne dönüp kirlere açılan dökme demir kapıya yöneldi, bu şekilde serbest kalıp Klaus'un hayal bile etmeye çekindiği şeyler yapabiliirdi.

Ceset parçalamak yeterince kötüyken, içindeki yaratık her ne olursa olsun, Vivianne hâlâ yarı kurttu. Böyle yarı çıldırılmış vaziyetteyken bile, birini öldürdüğü takdirde sonraki dolunay-

da dönüşüm geçirecek ve şu halinden binlerce kez tehlikeli hale gelecekti.

Klaus koşmaya başladı, bir yandan da içinden kendine sövüyordu. Vivianne’e tekrar kavuşmayı delice istemiş ve bu dönüşün kıza neler yapabileceği aklının köşesinden bile geçirmemişti. Asla güvenilmeyecek bir cadıyla şeytani bir anlaşma yapmıştı. Vivianne’in dönüştüğü yaratıktan kendisi sorumluydu. İşleri bir şekilde yoluna koymak zorundaydı ama öncelikle Vivianne’i durdurması gerekiyordu.

Vivianne normal olmayan bir hızda koşsa da Klaus daha hızlıydı. Kapıda yakalanınca, kızıdan öfke ve hayal kırıklığıyla karışık hayvani bir uluma yükseldi. “Konuş benimle,” diye yalvardı Klaus, kızı kolundan çekip kendine doğru çevirirken. “Viv, bu her neyse, birlikte halledebiliriz. Tek gereken...”

Vivianne suratına bir şamar indirince Klaus’un kafası darbenin etkisiyle geriye savruldu. Bunun açıklaması sıradan bir deliliğin kazandırdığı güç olamazdı. Vivianne dönüşüm geçirmiş bir kadındı. Bir cadıdan hatta kurtadamdan daha fazlasıydı ve gücü, neredeyse bir Köken Vampir’inkine denkti. Klaus onun o sırada, cevap vermek bir yana, kendisini duyabildiğinden bile emin değildi.

Bu yüzden kendinden nefret etse de Klaus aynı şekilde karşılık verdi. Darbenin etkisiyle kızın bayılmasını umuyordu. Bu arada o da ne yapacağına karar verecekti. Fakat Vivianne yere serilmediği gibi, öfkelendiği için daha da tehlikeli hale gelmişti. Çılgınlık attı, vahşi bir yaratık gibi debelendi ve

birkaç korkunç saniye boyunca, Klaus onu zapt edemeyeceğini düşündü.

“Bu sen değilsin,” diye fısıldadı, bir eliyle kızın kollarını yukarıda sabitlerken diğer eliyle de saçlarını okşuyordu. “Bunu sana birileri yaptı. Bununla birlikte mücadele edebiliriz.”

“Edemem,” diye inleyen Vivianne, yüzünü onun göğsüne gömdü. “Denedim, Klaus ama bu şey içimde ve dışarı çıkmaya uğraşıyor. Sesi sürekli kulaklarımda ve geceleri... Geceleri...”

“Her şey yoluna girecek,” diyen Klaus, kızın yüzünü nazikçe kendine doğru çevirdi.

Klaus onun dipsiz, siyah gözlerinin merkezindeki delilik parıltısını bir saniye geç gördü ve daha tepki verme fırsatı bulamadan Vivianne suratını tırnaklarıyla çizdi. Tükürürcesine, “Kendini ne sanıyorsun,” dedi ve midesine sert bir dirsek indirip Klaus’un gevşeyen kısılcısından bir kez daha kurtuldu.

Klaus bundan nefret de etse kızı yakalayıp yere serdi, bir kelebek gibi kol ve bacaklarından yere mıhladı. Âşık olduğu kadın hâlâ orada bir yerdeydi. Büyük olasılıkla dehşet içerisinde dışarı çıkmaya çalışıyordu ve Klaus’un elinden onun canını yakmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Vivianne’in kendisi için de tehlike oluşturduğuna emin olmasına rağmen, onun narin el bileklerini, kendi ağırlığının altında ezilen ince bedenini hissettiğinde, Klaus yine kötü oldu. Onun tereddüdünü hisseden Vivianne dişlerini koluna geçirince Klaus dişlerini kemiğinde hissetti. Kolunun parçalanmasına aldırnamaya çalışarak dişlerini sıkıp diğer eliyle Vivianne’in yanağına sıkı bir yumruk indirdi.

Vivianne'in uzun kirpikleri birkaç kez titreşip kapandı. Klaus kızın ne kadar süre baygın kalacağından emin değildi. Tek istediği onu bir bebek gibi kollarının arasında tutmaktı ama bir an önce harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı. Kızı kaldırırken bedeninin hafifliği karşısında bir kez daha hayrete düştü. Vivianne bu uğursuz açlıkla mücadele etmekten, yemek yiyememişti demek ki.

Klaus durumu düzeltmenin bir yolunu bulacaktı ama öncelikle Vivianne'i kendinden korumak zorundaydı. Dolaşip bir şarap mahzeni buldu. Burası sağlam bir kapısı olan, uzun, tozlu ve kemerli bir odaydı. Vivianne'i evin içine taşıdı, geniş taş basamaklardan indirdi. Kulakları, birileri tarafından izlenme ihtimaline karşı dikilmişti.

Hizmetkârların yüreğine saldıgı korku da amacına hizmet edince mahzene inene kadar kimse tarafından rahatsız edilmediler. Basamakları yarıladağında kıpırdanmaya başlayan Vivianne'in yakut dudaklarından cılız bir inilti çıktı. Klaus kızını arttırdı ancak ağır kapıya ulaştığında, Vivianne kendine gelmişti.

Etraflarını saran taşlarda yankılanan öfkeli bir çığlıkla, tekrar debelenmeye başladı. Dizini Klaus'un çenesine geçirince, Klaus onu merdivenlerin dibine düşürdü. Vivianne yuvarlanıp çömeldi. Çakmak çakmak gözleri ve gösterdiği dişleriyle oradan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Klaus bu kez tereddüt etmedi. Yapmak zorunda olduğu şey ne kadar korkunç olsa da, bunu Vivianne'in iyiliği için yapıyordu. Kızın güvenliğiyle ilgili hassasiyetini bir kenara

bırakamadığı sürece onu sevdiğini iddia edemezdi. Var gücüyle üzerine atlayıp onu şarap mahzeninin gölgeleri arasına devirdi.

Vivianne göz açıp kapatana kadar tekrar ayağa kalkmıştı. Kanlı ellerini uzatarak Klaus'a doğru atıldı fakat kapıyı suratına kapatan Klaus sürgüleri yerlerine oturttu. Vivianne kapıya darbeler indirirken, Klaus ahşabın sarsıldığını hissetti ve kısa bir aradan sonra, tekrar aynı şey oldu. Vivianne'in ısırdığı yer zonkluyordu. Eti kendi kendine iyileşmeye başlamıştı ama bu sırada canı çok yanıyordu.

Vivianne kapıyı açma gayretiyle tekrar tekrar kendini kapıya savurdu. Başta öfkeyle haykırırken ardından ürkütücü, kararlı bir sessizliğe gömülmüştü. Klaus sırtını kalın ahşap kapının kendi tarafına dayadı, ardından sırtını kapıdan çekmeden bütün ağırlığıyla aşağı doğru kayıp zemine oturdu.

Daha sabaha çok vardı. Geceyi Vivianne'in yanında geçirmesine imkân yoktu belki ama ikisi birbirlerine aittiler ve aralarındaki her türlü engele rağmen Klaus'un Vivianne'i bırakmaya niyeti yoktu.

YİRMİ ÜÇ

Bataklıktaki açıklıkta yürüyen cadıyı fark eden Rebekah onu daha iyi görebilmek için sazları araladı. Elijah yeterince ayrıntılı anlatmıştı gerçi ama cadı birden gözden kaybolduğunda Rebekah yine de derin bir nefes aldı. O noktanın burası olduğuna şüphe yoktu ve Rebekah'nın aradığı cevaplar tam olarak cadının ortadan yok olduğu yerde başlıyordu.

Rebekah başını eğip çalıların arkasına saklanarak adamın son adımını attığı noktaya ihtiyatlı adımlarla yaklaştı. Ancak son yüz metrede arkasına saklanabileceği pek bir şey yoktu ve Rebekah da tedbiri bırakıp koşmaya başladı. Hızı sayesinde kalan mesafeyi göz açıp kapatana kadar aşmıştı.

Kazık çitli duvar ve gerisindeki kasaba birden karşısına çıktığında Rebekah şaşkınlıktan bir an soluksuz kaldı. Yine de gerginliğini atmaya ve oraya aitmiş gibi görünmeye zorladı kendini. Yüne sinmiş yoğun insan kokusuna aldırmamaya ça-

lışarak ölü gezginin pelerinine iyice sarındı. Kendisini görenlerin dönüp bir daha bakmayacağı umuduyla hızlı olmayan, sakın adımlarla yürüyordu.

Rebekah içeri giremeyeceğini bilse de, toplantı binasının sazdan çatısına yöneldi. Pencerelerden dışarı mum ışığı yansıyordu. Rebekah içeriden gelen yumuşak mırıltıları duydu. Camlardan birinin altında duraksadı ama Lily ile cadılar yalnızca erzak ve strateji hakkında konuşuyorlardı. Dişer dokunur bir konuya girmeleri saatler alabilirdi, Rebekah'nın Lily Leroux'yu yalnız yakalaması için daha da uzun süre bekleme-si gerekebilirdi.

Sessizce, toplantı binasından uzaklaşıp karanlık, ahşap kulübelerin arasında dolanırken kafasında bir plan şekillenmeye başladı. Bu evlerden birinin Lily'ye ait olduğundan emindi ve ev de, onun açısından potansiyel rehineler demekti. Lily'nin bir kızı vardı sonuçta. Başlarındaki bu belâ “çaresiz bir anne” numarasıyla başlamıştı ve belki bu sayede son bulurdu. Rebekah, Lily'nin içinde normal insani duygular kaldığına emindi.

Hangi evin Leroux ailesine ait olduğu belliydi. Bataklık araziye ve bulabildikleri üstünkörü malzemeye rağmen, cadıların kraliçesi kulübesini bir saraya çevirmek için elinden geleni yapmıştı. Ysabelle Dalliencourt yaşı ilerledikçe rahatlayıp kendini güvende hissetmeye başlamıştı. Bir zamanlar fırsatçı ve hırslı biriyken, olgun ve alçakgönüllü bir lidere dönüşmüş; halkın arasında basit bir hayat sürerken konumunu insanların gözüne sokmaktan kaçınmıştı. Ancak Ysabelle'in tek kızı he-

nüz bu bakış açısına ulaşamamıştı ve çamurun içinde yükselen zevksizlik abidesine bakan Rebekah, Lily'nin bir gün aynı şekilde olgunlaşacağından ciddi ciddi şüphe ediyordu.

Bina, etrafındaki yapıların iki katıydı ve iribaşların arasındayken oturan, zarafet yoksunu bir kurbağayı andırıyordu. Ahşap üstüne, altın varakla fantastik semboller işlenmişti.

Rebekah mistik anlam taşıyan sembollerden bazılarını tanıdı ama bunlar pasif büyülerdi: Koruyucu büyüden eser taşımayan, zenginlik ve güç için yapılmış oymalardı. Rebekah pencerelerden birini çekip açarken nefesini tutup bekledi.

Hiç bir şey olmadı ama Rebekah beklerken aradan ne kadar zaman geçtiğine şaşırdı. Saldırı olmamış ya da herhangi bir alarm çalmamıştı, yalnızca bir vampirin bir eve davetsiz girmesini engelleyen sıradan kurallar işliyordu ki bu da zor bir şey değildi. Lily'nin ailesi içeride bir yerlerde uyuyor olmalıydı. Rebekah, kendini Lily kadar önemseyen birinin evde en az bir tane de hizmetkâr tuttuğunu tahmin etti. Hizmetkârlar çeşitli şekillerde işe yarayabilirdi.

Rebekah'nın açtığı pencere evin mutfak penceresiydi ve gecenin o saatinde in cin top oynuyordu, doğal olarak. Rebekah evin etrafında yavaş adımlarla dolaşmaya başladı. Karanlık odaları teker teker inceliyor ve yumuşak, umut vadeden bir nabız sesi duymaya çalışıyordu.

“Kimsin sen?”

Yakalandığı için tedirgin olan Rebekah olduğu yerde sıçrayıp döndü. Yumuşak bir kadın sesiydi bu ve konuşan kişinin genç olduğunu tahmin etti. Rebekah dar yatağında doğrulmuş

oturan genç kızı gördü. Kocaman kahverengi gözleri ve yumuşak, tatlı suratıyla en fazla on sekiz yaşında bir kızdı bu.

Kuşkucu bir tavırla onu inceleyen kız, “Boş ver,” dedi. “Kim olduğunu biliyorum, içeri giremeyeceğini de.”

“Doğru,” dedi Rebekah, bir parça gıcık olsa da kıza kanı kaynamıştı. Gafil avlanmaktan hoşlanmıyordu ama saygılı bir ergenin güçlü bir rakip olduğu da söylenemezdi. Sandığı kişiyle akraba bile olsa. “Lily’nin kızı mısın sen?”

“Marguerite Leroux,” diye onaylayan kız, hemen ardından gergin bir edayla dudağını ısırdı. İsimlerin kendine özgü gücü vardı ve bir cadının daha dikkatli olması gerekirdi. Anlaşılan, Marguerite şüpheli bir tip değildi.

Rebekah zor aile ilişkileri konusunda yeterince tecrübeliydi, bu yüzden kıza acıdı. Lily Leroux tarafından yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordu.

Dirseklerini pencere pervazına dayayıp, “Ben Rebekah,” diye kendini sakınmadan tanıttı. “Annenle aramız pek iyi değil.”

Marguerite’in dudakları gerildi, içinden gülümsemek gelse de Rebekah’ya bu hazzı tattırmak istemiyor gibi bir hali vardı. Ezberletilmiş bir şeyi tekrarlarcasına, “Annem bizleri vampirlerden korumak için ne gerekiyorsa onu yapıyor yalnızca,” dedi. “Arkadaş olacağınızı sanmıyorum.”

“Böyle bile olsa,” dedi Rebekah, “cadıları *ondan* kim koruyacak peki?”

Rebekah, kızı hassas bir noktadan vurduğunu ve Marguerite’in bilinçli bir şekilde etkilenmemeye karar ver-

diğini gördü. Kalbiyle olmasa da, zihniyle annesinin sapkın davranışlarını onayladığı belliydi. “O yalnızca yapmak zorunda olduğu şeyi yapıyor,” diyen Marguerite, omuzlarını inatçı bir tavırla dikleştirdi. “Kurtadamlarla işbirliği yapıp bizi evimizden sürdürünüz. Annem öyle bir kasırganın tekrar çıkmaması için karanlık büyüye başvurmak zorundaysa, bedelini seve seve öderiz.”

Rebekah gözlerini kırpıştıtırırken bu tuhaf sözlerin parçalarını yerine oturtmaya çalıştı. “Aynı şey bir daha olmasın istiyorsa, kasırga çıkartmasın yeter,” diye çıkıştı, niyet ettiğinden bir parça daha sert bir tonla. Marguerite savunmaya geçerce-sine kollarını kavuşturdu ama Rebekah bu hareketin altında yatan korkuyu görebiliyordu.

“Kasırgayı cadıların çıkarttığı doğru değil,” diye karşılık verdi genç kız. “Büyükannem cadılar kasırgayı durduramadığı için kendimizi suçlu hissetmemiz gerektiğini düşündü ama şu anda bu şekilde yaşamamızdan vampirler sorumlu.”

Rebekah bir kahkaha attı. “Daha neler. Cadılar, kurtadamları alt etmek için kasırgayı çıkardı ama sonra kontrolünü kaybettiler. İki taraftan da çok sayıda kişi ve bir sürü insan öldü. New Orleans yerle bir oldu ve bunun tek sorumlusu sinirlerine hâkim olamayan cadılar.” O fırtınada Eric Moquet de ölmüştü. Bir an onun, ikisini yeni bir hayata taşıyacak geminin gövdesi altında parçalanan, cansız bedeni Rebekah’nın gözleri önünde canlandı. “Büyükannen yüzünden, şu anda size acımasız gibi gelen bir cezaya çarptırıldınız ama o dönem için cezayı kesinlikle hak etmiştiniz.” Hatta daha fazlasını hak etmişlerdi

ama bu konuda önyargılı olduğunun farkında olan Rebekah bu fikrini dile getirmede. İlişkiler düzelse bile, Rebekah'nın bir zamanlar bütün geleceğini kaybettiği gerçeği değişmeyecekti.

“Bana böyle...” Marguerite çok konuştuğunu fark edip şaşkınlıkla sustu. Kız düşünmeye başlamıştı ki bu da iyi bir başlangıçtı.

“Ağabeyime senin hasta olduğunu söylemiş,” dedi Rebekah. “Annen, Klaus’a seni iyileştirebilmek için kanına ihtiyacı olduğunu anlatmış. Senin ölmek üzere olduğunu yalanıyla, Klaus’un zaten az olan merhamet duygularını kullanmış. O kanı başka bir şey için istiyordu, değil mi? Yaptığı kara büyüünün bir parçasıydı. Annen gerçekleri işine gelecek şekilde değiştirebiliyor.”

“Ne?” dedi Marguerite, sanki böyle bir şeye inanması mümkün değilmiş gibi. Bu kızın anneler hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Rebekah genç kızın bu dersi hızlı ve ağır bir şekilde alacağını tahmin ediyordu.

“Büyükannenle yakın değildiniz sanırım,” dedi Rebekah. “Annen böyle bir şeye izin vermezdi. Onun kafasındaki, cadıların burada yaşamaya başlama hikâyesi farklıydı. Seni ona göstermedi herhalde.”

“Büyükannem hep hastaydı,” diye fısıldadı Marguerite. “Yaşlı ve güçsüzdü. Ayağına dolaşan bir çocuğa ihtiyacı yoktu.”

Lily gerçekleri kendi duygularına uyacak şekilde değiştirip Ysabelle’in torununu kendi kin ve öfke duygularıyla zehirlemişti. Marguerite her çocuğun yapacağı gibi ona inanmıştı belki ama aptal bir kıza benzemiyordu. Rebekah onun eski

anların parçalarını, yarım yamalak kulak misafiri olduğu konuşmaları tekrar bir araya getirdiğini ve yaşadığı hayata dair yeni ve daha karanlık bir tablo çizdiğini görebiliyordu.

“Senden daha uzun süredir yaşıyorum, Marguerite,” diye hatırlattı Rebekah ve ses tonunu yumuşatıp elinden geldiğince anne şefkatini yakalamaya çalıştı. “Ama kendi anneme bir zamanlar duyduğum güveni hâlâ hatırlıyorum. Onun olağanüstü bir kadın olduğunu sanmıştım, gerçi birçok açıdan öyleydi de. Ama aynı zamanda, ustası olduğu insanüstü güçlere rağmen çatlak ve kırılgan bir kadındı. Kusursuz değildi, bana olan sevgisi de öyle. Çok gençsin ama bunu anlayacak kadar büyüdüğünü düşünüyorum.”

Marguerite yorganını kenara itip ayaklarını cilalı ahşap zemine indirdi. Boyu ergenlere özgü biçimsiz bir uzunlukta, kalçaları dar, dirsekleri kemikliydi. Rebekah onun kahverengi gözlerinde parlayan dökülmemiş yaşları gördü ve sözlerinin onu can evinden vurduğunu anladı. Marguerite çocukluktan yeni çıkmış olabilirdi ama omuzlarında taşıdığı sorumluluğu bütün ağırlığıyla hissetmeye başlamıştı. Genç kız, Rebekah’nın yüzünü inceledi. “İçeri girebilirsin,” dedi sonunda ve Rebekah anında yatak odasına daldı.

“Teşekkür ederim,” dedi eteğini düzeltirken.

Marguerite derin derin iç geçirirken ince omuzları inip kalktı. “Niyetin beni öldürmek olsaydı çoktan öldürürdün, o yüzden yalan söylemediğini tahmin ediyorum.”

Marguerite pencerenin önündeki vampirin yalan söyleyip söylemediğini anlamak için kellesini riske atarak –kelimenin

tam anlamıyla– gençlere özgü ihtiyatsızlığın güzel bir örneği ni sergilemişti.

“İşime gelince yalan söylediğim doğrudur,” diye kabul etti Rebekah, “ama bugün yalan söylemem için bir neden yok. Yaşayan ölüler çok tehlikeliler. Annen de kontrolden çıkmış durumda. Arkadaşlarımdan birine, daha doğrusu ağabeyimin eşine, bir şey yaptığını düşünüyorum.” Rebekah konuyu iyice dağıttığının farkındaydı ama son birkaç haftada o kadar çok şey olmuştu ki hangisinden bahsetmesi gerektiğinden emin değildi. “Dinle, Marguerite, bana inanman için sana bir kanıt gösteremem ya da su götürmez bir sebep sunamam. O yüzden benim söylediklerimi ciddiye alma. Annen hakkında kendi bildiklerini düşün, son zamanlarda gördüklerini ve duyduklarını düşün. Ben ne kadar uğraşsam da senin bildiğin şeyler benimkilerden kat kat fazladır.”

Marguerite uzun parmaklı ellerini ovuşturdu. Bir vampir daha görmeyi bekler gibi bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. “Annem benimle yaşayan ölüler ya da onlara dair planları hakkında konuşmuyor. İşin aslı, benimle pek bir şey paylaşmıyormuş anlaşılan. Yine de büyülerini nerede yaptığını biliyorum ve neler olup bittiğini kendim de öğrenebilirim.”

“Yardıma ihtiyacımız var aslında,” diye direten Rebekah, ona yaklaştı. Marguerite aynı anda gerileyince Rebekah ellerini arkasında birleştirip elinden geldiğince zararsız görünmeye çalıştı. “Ve senin yardımınla cadıların yaptığı hataları düzeltmekte epey yol katedebiliriz. Cadılar, büyükannenin her zaman umut ettiği şekilde, günahlarını affettirebilir. Seni bunun

arkasından gelebilecek her türlü tehlikeden koruyabilirim, söz veriyorum.”

Marguerite sırtını hafifçe dikleştirdi ve birdenbire ergenliğin hantallığından kurtulup ince ve zarif birine dönüştü. Rebekah karşısında, annesinin kötü etkisinden kurtulduğu takdirde dönüşeceği kadını gördü. Genç kız öncesine kıyasla bir parça sertleşen bir tonla, “Buraya bize yardım etmek için gelmediğinin farkındayım,” diye karşılık verdi. “Ama gerçeği söylediğine de inanıyorum.”

“Amacım bütün gerçeği ortaya çıkartmak. Lily’nin bu işten sağ çıkacağından emin değilim gerçi,” diye itiraf etti Rebekah. Yalan söylemesinin daha iyi olacağının farkındaydı. Genç kıza ailesinin bu işten parçalanmadan ve mutlu şekilde çıkacağını söylemesi gerekirdi ama bunu yapamazdı. Eğer Klaus kendisi ile Lily Leroux arasındaki bağı koparmayı başarırca, Lily uzun süre hayatta kalamazdı. Marguerite, bir Mikaelson’a güvenmekle büyük bir risk alıyordu ve Rebekah bu güveni hak etmek istiyordu.

Marguerite saçlarını geriye doğru atıp derin bir soluk daha aldı. “Anlıyorum.” Genç kız pencereden dışarı, ağaran günün ilk ışıklarının gökyüzünü pembeye boyamaya başladığı noktaya doğru baktı. “Annem yakında döner,” diye uyardı Rebekah’ı. “Artık hiç uyumuyor, gündüz de çalışacaktır. Bugün neler olup bittiğini öğrenmeye çalışacağım ama o gidene kadar buraya dönme. Artık neredeyse her gece yaşayan ölülerle dolaşıyor. Bu öğleden sonra tekrar uğrarsın. O zaman sana istediğin şeyi gösterebilirim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rebekah içtenlikle. Kıza karşı sıcak duyguları öyle yoğundu ki Rebekah daha önce başka birine karşı benzer şeyler hissettiğini sanmıyordu. Yine de bu durum işine geliyordu, bunun da farkındaydı. Bir casus, bir rehineden her koşulda daha faydalıydı. “Kafan karıştı biliyorum ama inan bana doğru olanı yapıyorsun.”

Duygularını, yüzüne düşürdüğü kestane renkli saçlarıyla saklamaya çalışan Marguerite, “Önemli değil,” diye mırıldandı. Birdenbire yeniden genç bir kız olmuştu. “Annemin gerçeklikle bağının zayıfladığı konusunda haklısın. Aklı başında değil ve bütün cadıları peşinden uçuruma sürükleyecek. Umarım onu kurtarabilirim ama en azından cadıları kurtarma sorumluluğum var.”

Rebekah, kızın saçlarını geriye doğru tararken, “Sen iyi bir kızsın,” dedi. Marguerite utanmasını gerektirecek bir şey yapmıyordu. “Gereksiz risk alma, tatlı cadı. Bu öğleden sonra dönerim. Bu kâbusa bir son vermek için beraber bir yol bulacağız.”

YİRMİ DÖRT

Güneş Elijah'nın tutulduğu çukura ulaşacak kadar yükselmemişti ama Elijah gökyüzünün aydınlanmaya başladığını görebiliyordu. Sabah olduğunu anladı. Sanki işaret beklemiş gibi, çukurun üzerindeki demir kapağın çekilirken çıkarttığı gıcırtıyı duydu ve pis pis sırıtan kurtadamlar teker teker görüş alanına girdiler.

Aşağı sarkıtılan ip merdivenden tırmanırken, “Lideriniz beni ay çıkana dek burada tutacak sanıyordum,” diye hatırlattı. William’ın beklemeye dayanamayacağını tahmin etmişti. Kurtadamlar sabırlı yaratıklar olarak nam salmamışlardı. “Daha akıllıca bir hareket olurdu.”

“Kapa çenenı, vampir bozuntusu,” diye mırıldanan yaşça büyük bir kurtadam, Elijah’yı tekrar açıklığa doğru ittirdi.

William onu açıklıkta bekliyordu. Dizliğı ve rengi çalılaların arasında fark edilmeyen uzun tuniğıyle, sıradan bir avcıya benziyordu. Nemrut ifadesi ve mavi alevler saçan gözleri sayesinde ayırt ediliyordu gerçi.

Kurtadamların lideri Elijah'ya ve toplanan sürüye hitaben, “Dün gece teklifini dinledik,” dedi. “Bugün hesabını vermediğin suçlar için toplandık.”

Babasını öldürmek büyük ihtimalle listenin en başındaydı ama Elijah listenin bunun dışında da kabarık olduğuna emindi. “İşlediğim suçların farkındayım,” dedi Elijah, öyle kısık sesle konuşuyordu ki duyan yalnızca karşısındakiyle konuştuğunu sanırdı. “Sayıca çok ve affedilmez suçlar.”

William tek kaşını kaldırdı, şüphe içeren bu ifade onu bir şekilde daha da tehditkâr gösteriyordu. Etraflarındaki ağaçlarda kuşlar ötüyor, yerdeki gerilimden habersiz yeni günü karşılıyorlardı. “Öyleyse, yargılama kısmını atlayıp doğrudan karara geçebiliriz.”

“Beni öldürmeye mi çalışacaksınız?” diye sordu Elijah kibarca. “Vaktimizi daha iyi değerlendirseydik keşke.”

William tuniğini çekip çıkarttı. Gövdesi ince ve güçlüydü, bir gram yağ yoktu. Teni diş ve pençe izine benzeyen yara izleriyle doluydu ve bazıları yeni açılmışa benziyordu. Elijah etrafındaki kurtadamların heyecanla kıpırdandıklarını, vampir kanı tatmak için giderek sabırsızlandıklarını hissedebiliyordu. “Ben babamın anlattığı vampir hikâyeleriyle büyüdüm,” diye devam etti William, Elijah'nın söylediklerini duymamış gibi. “Biz bu gece çıkacak dolunayla güçleneceğiz ama sen de güçleneceksin. Ama seni diri diri yanmaktan koruyan tek şey de orta parmağındaki yüzük.”

Elijah bakışlarını etrafını saran güruhta dolaştırdı, gün ışığı yüzüğüne hamle yapacak ilk kurtadamı karşılamaya hazırды.

Güneş henüz ağaçların tepesinden çıkmamış olsa da, Elijah'ya neler hissedeceğini ve tenini nasıl dağılayacağını hatırlatacak kadar yükselmişti. Şu anda dövüş başlasa bir sürü kurtadam canından olacaktı belki ama Elijah böyle bir katliam için en ufak bir arzu duymadığını fark etti. Yeterince şiddet yaşamıyordu.

“Ölmeyi hak ettiğimi varsayalım,” dedi, bu kez sesini kana susamış kalabalığı dâhil edecek kadar yükseltmişti. “Yeni ölümler ve yeni kan davaları size istediğinizi vermeyecek.”

“Peki ya istediğim kan davasıysa?” diye itiraz etti William ama Elijah onun dudaklarında halinden hoşnut bir kıvrılma fark etmişti. William bütün hayatını vampir öldürmeye hazırlanarak geçirmiş olsa da belli ki bunun ötesinde dürtüleri vardı. “Bana bundan daha iyi ne sunabilirsin?”

“Size topraklarınızı geri verebilirim,” dedi Elijah. Kurtadam çemberine egemen olan sessizlik öyle anıydı ki kuşlar bile ötmeyi kestiler. Birdenbire açıklığa yayılan değişimden ürkmüşlerdi. “Eski Kurtadam Bölgesi, konseyde bir yer ve bu bölgede, 1722'deki kasırgadan önce Navarroların elinde tuttuğu her şey. Cadıların şehrimize musallat ettiği yeni tehdit karşısında desteğinize teşekkür etmek için elimden en azından bu kadarı geliyor.”

Teklif cömertti ama Elijah teklifi Mikaelson malikânesini hariç tutacak şekilde dile getirmeyi başarmıştı. Aksi takdirde Rebekah onu asla bağışlamazdı.

Elijah'nın konuşmasını sindirmeye çalışan kurtadamlar arasında bir fısıltı dolaştı. Elijah mırıltılardaki öfkeyi ve şüp-

heyi fark etti ama umut da vardı. Heyecanlanmış bir hali olmasa da William bile teklifle ilgilenmiş görünüyordu. “Onurlu biri en başta arazimizi çalmaya kalkışmazdı.”

“Sürünüz, o koca araziyi idare edecek durumda değildi,” diye hatırlattı Elijah, kibar bir dille. “O yüzden kardeşlerimle benim bunca yıldır araziyi sizin adınıza elimizde tuttuğumuzu söyleyebiliriz. Karşılığında siz de çıkacak savaşta yanımızda olacaksınız.”

“Yanınızda savaşmak mı?” diye homurdandı, Elijah’ya çukurdan oraya kadar eşlik eden yaşlıca kurtadam. Sinirinden liderinin konuşmasını beklememişti. “Kıymetli vampir ordunuz ellerini kana bulaştırmasın diye, ön safları sıklaştırmamızı istiyorsunuz.”

Bu aslında çok kötü bir plan değildi ama Elijah’nın istediğini elde etmesine yardım etmeyebilirdi. “Lily Leroux’yu devirmek için birlikte hareket edeceğiz,” diye söz verdi. “Zehriniz halkımın kanına karışmasın yeter. Ben de karşılığında halkımın size eşit muamele edeceğine dair söz veriyorum.”

William gözlerini kısıp bu teklifi değerlendirdi. “Şu anda her türlü sözü vermeye hazırsın çünkü etrafın çevrilmiş vaziyette ve güneş yükselmek üzere. Gece çöktüğü anda sözünü unutmayacağına inanmam için bir sebep var mı?”

“Sen bir lidersin ve sürünü de gayet güzel yönetiyorsun,” diye karşılık verdi Elijah. “Sadakatim öncelikle aileme ve kendi türüme karşı olsa da, New Orleans’in masum vatandaşlarına karşı da sorumluluk taşıyorum ve bu sorumluluğu ciddiye alıyorum. İnsanların yeni bir savaşa değil, güvenliğe

ihtiyacı var. Gerçek bir ittifak kurabilirsek, ihanet ve şüpheye son verebiliriz.”

Geniş omuzlarını bir parça rahatlatan William, “Ne kadar da asil bir vampir,” dedi dalgın dalgın. “Artık gözlerim açık gitmez.”

Elijah, “Anlaştık mı öyleyse?” diyerek tek elini uzatıp öne doğru bir adım attı. Ama William reddetti.

“Anlaştık diyemeyiz,” diye itiraz etti. Gözlerinde tehlikeli bir sarı ışık parlamaya başlamıştı. “Seninle kapışmak için çok bekledim, canavar. Önemsiz bir ortaklığın, hayatımı koyduğum davanın önüne geçmesine izin veremem. Sana başka bir teklifim var: Tekli dövüşte seni yenersem, topraklarımızı bize geri verip kendi yoluna gideceksin. Beni yendiğin takdirde, ordumu savaşa sokarım.”

Elijah gülümseyerek omuzlarını silkeleyip rahatlatmıştı. Kurtadamin istediği buysa, kavgadan kaçacak değildi. “Şartlarını kabul ediyorum.”

William baş döndürücü bir hızla saldırıp ilk darbeyi indirdi ve aynı anda Elijah’nın menziline çıktı. Kurtadamların kükrercesine tezahüratları uzun sürmedi. Sürü lideri hem hızlıydı hem de iyi dövüşüyordu ama bir Köken Vampir karşısında fazla şansı yoktu.

Elijah rakibinin kafasına vuracakmış gibi yapıp midesine bir yumruk indirdi. William’ın ayakları yerden kesildiyse de havada hızla dönüp çömelmiş halde yere indi ve çimenlikten var gücüyle yükselip Elijah’nın boğazına bir yumruk çaktı.

Elijah’nın gözünün önünde birkaç saniye yıldızlar uçuştı ama

algıları ona William'ın tekrar kendisine doğru hamle yaptığını haber verdi. Koluna yapıştığı gibi kurtadamı savurdu, ardından bir gümbürtü ve William'ın boşalan ciğerlerinin sesi geldi.

Bir taraftan tereddüt etmek, ailesinin kurtadama borçlu olduğu intikamı almasına izin vermek istiyordu. Ancak Sürünün saygısını kazanmak istiyorsa Elijah bu dövüşten galip çıkmak zorundaydı. Dönüp vampir dişlerini göstererek kurtadamı yere devirdi. Hasminin boğazına birkaç santim kala durdu, kurdun gözlerindeki sarının berrak maviye dönüşünü izledi.

“Babam mezarında dönmüştür,” diye homurdanan William, bir anlığına direndi ama sonra omuzlarının toprağa düşmesine izin verdi.

Elijah ayağa kalkıp elini uzattı ve bu kez William uzatılan eli tereddütsüz tuttu. Kurtadamlar sanki kendi liderleri kazanmış gibi coşkuyla uluyup neşeyle tezahürat yaptılar. Elijah'ya göre bir anlamda kazanmıştı da. Bir Mikaelson'la kapışmış ve bu hikâyeyi başkalarına anlatacak kadar hayatta kalmıştı.

“Baban görse seninle gurur duyardı,” diyerek onu teselli etti. “En son ne zaman bir kurtadam tarafından bu kadar zorlandığımı hatırlamıyorum.” William iyi bir savaşıydı. Komutanlığı da bunun yarısı kadar iyiye, Elijah umduğundan daha sağlam bir müttefik bulmuş demekti.

“Konu kapandı,” diyen William, tuniğini kafasından geçirip giyindi. “Gerçek kavgayı düşmanlarımıza saklayalım.” Sesini yükseltip öyle bir bağırdı ki ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. “Bu gece, dolunay çıktığında, cadıların işini bitireceğiz.”

YİRMİ BEŞ

Klaus bin senelik geçmişinde, böyle uzun bir gece hatırlamıyordu. Ağır ahşap kapı, sırtının kalıcı bir parçası haline gelmiş, saatler geçtikçe taş zemin buz kesmişti. Ama en kötüsü Vivianne'in çılgınlarıydı.

Gecenin büyük kısmını ruhu şeytan tarafından ele geçirilmiş bir kadın gibi uluyarak geçirmişti. Sesi kısılınca, tatlı tatlı yalvarmaya başlamıştı. Birkaç korkunç dakika boyunca, Klaus'u baştan çıkartmaya çalışmış, heyecan uyandıran şeyler yapmayı vadetmişti. Klaus, Vivianne'in sarf ettiği bu kelimelerin anlamını bildiğini sanmıyordu. Taktik değiştirip de boğuk çılgınlara döndüğünde Klaus epey rahatlamıştı.

Vivianne'in avluda cesetlerin arasında dikilirkenki görüntüsü, Klaus'un gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendisinden kaçmaya çalışırken kullandığı insanüstü gücü de hâlâ hissedebiliyordu. Klaus bütün gece boyunca bu anılara tutunmuş, Vivianne'in yakarışlarına bu şekilde direnebilmişti. Diledikçe bir şeylerin değiştiğinden emin oluyordu.

Bütün dikkatini sese vererek yavaşça doğruldu. Vivianne'in sesi yorgun ve boş çıkıyordu, Klaus'un onu almak için dönmeyeceği fikrini kabullenmiş gibiydi. Öfkeli tehditlerden ve rahatsız edici vaatlerden vazgeçmişti. En sonunda, yeniden Klaus'un Vivianne'i olmuştu. Klaus saatlerce kızın içindeki karanlık tarafı dinledikten sonra, aradaki farkı duyabiliyordu.

Sürgüleri kenara çekip bir an durdu, kendini diğer tarafta karşılaşacağı şeye hazırladı. Yine de karşılaştığı yıkımı beklemiyordu.

Vivianne o öfkeyle fiçileri ve şişeleri kırmıştı. Toprak zemin, tahta ve cam kırıklarıyla kaplıydı. Şarabın kötü kokusu Klaus'un burnunu rahatsız etti. Şarabın altındaki bayat kanın ve uzun zaman önce ölmüş şeylerin kokusunu alıyordu.

Vivianne de viraneye çevirdiği mahzenden daha iyi durumda değildi. Klaus'un tahmin bile etmek istemediği sıvılarla kaplanan saçları keçe gibi olmuştu. Geceliğinde öyle çok kan ve şarap lekesi vardı ki orijinal rengini tahmin etmek mümkün değildi. Tırnaklarıyla yüzünü ve kollarını tırmalamıştı. Yaraların altında solgun ve cılız bedeni seçiliyordu.

"İyiyim," diyen Vivianne, gözleri yuvalarında dönerken düşecekmiş gibi sallandı.

Klaus düşmesine ramak kala onu yakalayıp zemini kaplayan pisliklerden uzaklaştırdı. "İyi olacaksın," diye söz verdi kıza, ardından boş konuşmadığını ispatlamak için alına bir öpücük kondurdu.

Klaus onu iki kat yukarı taşıyıp paçavra dönen geceliğini çıkarttı ve buharları tüten küvete nazikçe yatırdı. Malikânenin

tecrübeli hizmetkârları yokluklarını fark etmiş, hatta gürültüleri duymuş olmalıydılar çünkü mangalın üzeri yedek kovalarla dolu olmasına rağmen, banyoyu hazırlayan kişi ortalıklarda yoktu. Su bir anda kıpkırmızı oldu ve Klaus su temizlenene dek küveti tekrar tekrar doldurdu. Vivianne gözlerinde bu dünyayla arasında Klaus'tan başka bağ kalmamış gibi bir bakışla onu seyrediyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı ve Klaus konuşmadan geçen bunca zamandan sonra birden kızın sesini duyunca irkildi. “Açlıktan gözüm döndü. Kontrol etmek için elimden geleni yaptım ama bir noktada kontrolümden çıktığı ve yedikçe kaybolduğumu hissettim. Galiba...” Vivianne hatırlama çabasıyla kaşlarını çatı. “Seni incitmeye çalışmış olabilirim.”

“Kolay incinen biri değilim,” dedi Klaus. Yalnızca kalbi, hâlâ o büyük yarayı hissedebiliyordu. “Vivianne, ne zamandır böylesin?”

Vivianne dudağını ısırdı ve mahzenin kapısı açıldığından beri ilk kez, gözlerini Klaus'tan kaçırdı. “Başlarda bu kadar kötü değildi.”

Kaçamak bir cevapla Klaus'un sorusunu dürüstçe yanıtlamıştı. Karısında, ölümden döndüğü geceden beri bir sorun vardı ve Klaus'un bunu görmesi için bir ay geçmesi gerekmişti. Aşkın gözü gerçekten de kördü. Rebekah bile neler olup bittiğini Klaus'tan çabuk kavramıştı.

Küvetin yanında diz çöküp kızın omuzlarını okşadı. Vivianne'in teni suyun sıcaklığıyla pembeleşmiş ve üzerinde bir damla bile kan kalmamıştı. Klaus bütün bu olup bitenleri

unutmayı ne kadar isterse istesin, izleri tamamen yok etmesi mümkün değildi. “Senin suçun değil, bebeğim,” diyerek onu yatıştırdı.

“Cadı beni geri getiren büyüye ilaveten bir büyü daha yaptı galiba.” Vivianne Klaus’un ellerine yaslanıp gözlerini kapattı. Yaşadığı onca şeyden sonra, zihni deli gibi çalışıyordu. “Lily’nin seninle yaptığı anlaşmayı kötüye kullandığını biliyoruz. Yine de yaptığı her şeyi bildiğimizden nasıl emin olabiliriz? Her dönemeçte bize kurduğu yeni bir tuzakla karşılaşıyoruz. Benim başıma gelenlerin de bunun bir parçası olduğuna eminim.”

“Senin için her şeyden vazgeçebilirdim,” dedi Klaus. Cadının kendisini kandırdığı aklına geldikçe sinirleri tepesine çıkıyordu. Bugün olsa yine aynı şeyleri yapardı. Ama Lily, Klaus’a bunun bedelini daha ne kadar ödetmeyi planlıyordu acaba?

“Lily de bunun farkında,” dedi Vivianne. “Yine de bir süre sonra senden çok şey talep ettiğinin farkına varmandan korkuyordu. Sen bilmesen de o senin bir sınırının olduğunu biliyordu.”

Klaus, “Sen söz konusu olduğunda yok,” diye directti ama onun lafı nereye getirmeye çalıştığını anlıyordu. Lily, Klaus’un, neler çevirdiğini öğrenince kendisini öldürememesi için Esther’in opal kolyesini istemişti. Çevirdiği dolapların burada son bulduğu ne malumdu? Ölümsüz bir vampire bağlanmak, cadının bir sürü günahı paçayı sıyırmasına yardım edebilirdi.

Vivianne doğrulup ayağa kalkarken küvetteki su çalkalandı. Klaus uzanıp beyaz renkli, kalın havluyu aldı ve yüzünü dikkatle inceleyerek havluyu kızın bedenine sardı. Tanıdığı Vivianne'den başkasına ait bir işarete rastlayamadı. Kızın başına musallat olan lanetten iz yoktu.

Klaus'un gözlerine bakmaktan çekinen Vivianne, "Başladığında," diye fısıldadı, "onlardan birine dönüştüğümü hissediyorum. O yaratıklardan birine... Belki de Lily beni onlardan birine dönüştürmeye çalışıyor ve ben de bu yüzden..."

"Evet," diye araya giren Klaus, kızı düşüncelerini sesli dile getirmekten kurtardı. Aynı kanlı sahnenin kendi kafasında dönüp durması yeterince kötüydü. "Opal taşın birden fazla işlevi vardır belki de. Taşı kullanıp nasıl kendini bana bağladıysa, seni de yaşayan ölümlere bağlamış olabilir. Hissettiğin açlık da bu yüzdendir belki."

Klaus, Vivianne kendisine vurduğunda bunu Lily'nin de hissettiğini umdu. Lily de Klaus kadar çabuk iyileşecekti belki ama en azından kolundaki kötü ısırığı ve çenesinin altındaki zonklamayı hissedecekti.

"O kolye olmasaydı cadıyı öldürürdün ve konu kapanırdı," diye hatırlatan Vivianne, havluyu üzerinden atıp yakınlardaki bir sandalyenin arkasında asılı duran incecik sabahlığını giydi. Sabahlık ay ışığında titreyip parıldayan tavus kuşu tüyü desenleriyle kaplıydı. "Taşı geri alırsak bana yaptığı büyüye son vermekle kalmaz belki bu kâbusa da bir son verir ve nihayet mutlu olabiliriz."

Vivianne haklıydı. Esther'in kolyesini ele geçirdiklerinde

bütün sorunları hallolacaktı. Kolyenin yaşayan ölülerden oluşan bir ordu tarafından korunması ve Klaus'un kendine zarar vermeden saldıramayacağı deli bir kadının boynunda asılı oluşu kötü olmuştu. Yine de bu Klaus'un imkânsız ilk başarıyı olmayacaktı.

“Eh, ben de kolyeyi alırım öyleyse,” dedi, çok kolay bir şeymiş gibi.

“Sonra ne yapacaksın peki?” dedi Vivianne gülümseyerek. Klaus kızın dudaklarının kenarında eski muzipliğinden bir parça yakaladı. Yüzünün rengi bir parça yerine gelmişti. Klaus onun kiraz rengi dudaklarının büyüüne dalıp gidince, söylediklerini anlaması zaman aldı. “Beni de yanında götürmen lazım, Klaus.”

Klaus kızı omuzlarından tutup göğsüne sımsıkı bastırdı. “Lily'den uzak duracaksın, aşkım,” dedi. “O cadının yanına yaklaşacak son kişi sensin.” İkisini birbirine bağlayan büyü yüzünden, Klaus kendisinin de uzak durması gerektiğinin farkındaydı ama opali alması için güvenilebileceği başka kimse yoktu.

Klaus'un zihni çoktan deli gibi çalışmaya, olası bir saldırıyı her yönden hesaplamaya başlamıştı. Büyük olasılıkla işe girişecek ve ilerledikçe çözüm bulacaktı. Bu yöntem genelde işe yarıyordu.

“Benim de bir cadı olduğumu unuttun galiba, sevgilim.” Vivianne artık utangaç bir kız gibi gülümsüyordu. Kendini daha iyi hissetmeye başladığı belliydi. “Üstelik yaşadığım dönemde epey iyi bir büyücüydim. Ayrıca malikânede uyu-

yamadığım gecelerde annenin büyü kitabını okudum. Sana destek olmak için ona yaklaşmama gerek yok.”

Dünyada en çok değer verdiği insanı savaşın ortasına sürüklemek Klaus’un dikkatini dağıtacak olsa da, Vivianne’i arkada bırakıp başına bir şey gelmesinden endişe etmek daha kötüydü.

“Birlikte gidiyoruz,” dedi Klaus. “Atla gidersek, güneş batıncaya kadar New Orleans’a varırız. Lily’yi bulup opali ondan almak için ne gerekirse yapacağız. Büyü yapıp onun büyüsunü bozabilirsen, sen büyüyle uğraşırken ben de senin yanına yaklaşan herkesi öldürürüm.”

Vivianne parmak uçlarında yükselip onu öptü. Klaus söylediklerinin kızın dudaklarında yaktığı ateşi hissedebiliyordu. “Ahıra haber yolla, atlar hazırlanana kadar ben de giyinmiş olurum.”

Klaus kızı kendine yaklaştırdı ilkinden daha yavaş ve uzun bir öpücükle, onun öpücüğüne karşılık verdi. Klaus, “O kadar da acelemiz yok,” deyince Vivianne ürpererek sabahlığından sıyrıldı.

İnce ipekliden sonra Klaus’un kıyafetleri de yere düştü ve bedenleri daha yatağa ulaşmadan birleşti. Güneş ışığı pencere-lerden süzülürken halının üzerinde seviştiler. Klaus kıza sımsıkı sarıldı, elleriyle dudaklarının bıraktığı izi takip ederek ona sahip oldu. Onu bir saniyeliğine bile bırakmaktansa ölmeye razıydı.

Nihayet dinlenmeleri gerekince Klaus ona sıkıca sarılıp kendini dayanılmaz, yürek sızlatan ayrılığa hazırladı. *Bu geçi-*

ci bir ayrılık, dedi kendi kendine ama içindeki laftan anlamayan tarafın ısrarıyla kızı bir daha öptü. Saçlarının leylak kokusunu içine çekti ve teninin her santimini hafızasına kazıdı.

Klaus yalnızca bir cadıyla değil, kaderiyle savaşmaya hazırlandığına dair korkuyu içinden atamıyordu. Her şeyin bir bedeli vardı, özellikle işin içinde büyü varsa. Klaus, Vivianne ile ikisinin yeterince bedel ödediklerine inanmak istiyordu. Ama kızın bacakları bacaklarına dolanmış, başı omzuna düşmüş halde yumuşak halının üzerinde uzanırlarken, Klaus onlar için artık çok geç olduğu hissinden kurtulamıyordu.

YİRMİ ALTI

*M*arguerite işinin çoğunu annesinin burnunun dibinde halletmiş olmalıydı. Lily'nin notlarını ve büyü kitaplarını karıştırmış, cadının duvar boyunca dizdiği cam kavanozlarda sakladıklarını kullanmış olma ihtimaline göre ayırmıştı. Rebekah büyüye aşinaydı ama kızın yardımı olmasaydı, Lily'nin özel odasındaki bir yığın bilgiyi tek başına hayatta çözemezdi.

Araştırmaya ciddi ciddi koyulduklarında, Marguerite annesinin izini süren bir av köpeğine dönüştü: Parşömenlerdeki ve el yazması metinlerdeki büyüleri arıyor, kavanozdaki malzemelerle deniyor ve Rebekah ile birlikte, Elijah'nın yaşayan ölüleri iş üzerinde gözlemlerken edindiği izlenimlerden oluşan notları karşılaştırıyordu. Çıkan her küçük aksilik ve gecikme Rebekah'yı sinirlendirse de, kızı çalışırken izlerken etkilendiği de bir gerçektir.

Marguerite çok geçmeden yaşayan ölüleri yer altından

çıkartan büyüünün ne olduğuna dair bir fikir edinmişti. Aldığı bir kokunun peşinden giderken çok ihtiyatlı davranırsa da, Rebekah genç cadının doğru kokuyu aldığını hemen anlayabiliyordu. Marguerite sayfaları tekrar tekrar kontrol etti, umut vadeden bilgi parçacıklarını atlarken öyle yavaş hareket ediyordu ki Rebekah bir ara sabırsızlıktan az kalsın çılgılığı basacaktı. Yine de ne yaptığını biliyordur diye kendini zorlayıp sabretti.

“Mezardan çıkmaya devam ediyorlar,” diye mırıldandı Marguerite, bir el yazmasını fenerin alevine doğru tutarken. “Büyü onları çağırmış ama uzak mesafelere ulaşması zaman alıyor. Çağırıyor ilk önce New Orleans’taki atalarımız duymuş ama çember durmadan genişliyor.”

“Onlarla ne kadar savaşırsak savaşalım yenileri türeyecek demek ki,” diye araya girdi Rebekah, umutsuzca. Bu haber onu sevindirmemişti elbette ama şaşırdığı da söylenemezdi. Yaşayan ölümler teker teker ortaya çıkmışlar ve çığ gibi büyümüşlerdi.

Marguerite, Rebekah’nın Klaus’u bulmak için düğünü terk etmesinden sonra türler arasında yaşanan çatışmalar konusunda ketum davranmış olsa da, Rebekah bir araya getirdiği parçalardan, Elijah’nın bu iblislerle bir daha savaştığı ve sayılarının daha da arttığı sonucuna varmıştı.

Rebekah, Elijah’mn yeni vampir yaratmaya fırsat bulduğunu umuyordu ama bu da geçici bir çözümdü. Yüzyıllar içerisinde sayısız cadı ölmüştü ve yükselen dalgayı önlemek için dünya nüfusunun tamamını vampire dönüştürmeleri gerekecekti. Üstelik Rebekah’nın savaş meydanında karşılaşmayı

dört gözle beklemediği bir cadı vardı. Esther'in bir kalbi söküp yemesi gözünün önüne gelince ürperdi.

“Burada annenin de bahsi geçiyor,” dedi Marguerit şaşkın şaşkın. “Esther'di, değil mi? Büyükannem onun büyülerinden birini kullanmış.”

“Öyle mi?” dedi Rebekah. Elijah'nın kaldıkları otelden, kolunun altında annelerinin büyü kitabıyla fırladığı günü gayet net hatırlıyordu. *Her* şeyin bir bedeli var, dedi içinden. Köken Vampirler kadar uzun yaşayan her canlı, yaptığı seçimin dalgalarının nesiller ve kıtalar boyunca yayıldığını ve hiç beklemedikleri bir anda karşılarına çıktığını illa görüyordu.

Hemen Klaus'u suçlamışlardı ama Elijah'nın da bu fiyaskoda ciddi bir payı vardı.

“Atalarıyla bağ kurmakla ilgili bir büyüymüş,” diye devam etti Marguerite, önündeki sayfaları karıştırarak. “Onları geri getirmeye çalışmıyormuş ama bu dünyayla Diğer Dünya arasında bir bağ kurulmuş. Büyü aradaki engeli geçirgen hale getirerek atalarımızın yerini bulmuş. Annem de bunu geliştirip Esther'in büyüünün yarattığı boşluğu kullanarak kendi büyülerini engelin ötesine göndermiş.”

Rebekah, kendine bir gelecek inşa etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, geçmişle işinin asla bitmeyeceğini hissediyordu bazen. “O halde, yapmamız gereken, bu bağı kopartıp bu kâbusun yayılmasına engel olmak. Bunu nasıl yapacağız peki?”

Rebekah, genç cadının sadakat duygusunun yönünde bir oynama olup olmadığını görmek için Marguerite'i izledi.

“Yol gösterici bir ışık var,” dedi Marguerite nihayet, elindeki el yazmasını bir parşömen yığının üzerine koyup kenarlarını düzeltilti. “Çağrı bir şey üzerinden gönderiliyor, ölü cadıları ayakta tutan güç de bu şeyden geliyor. Cadıları kontrol ediyor, canlandırıyor. Bu sinyali yok edebilirsek büyü son bulacaktır.”

Rebekah’nın aklına derhal annelerinin opal kolyesi geldi. Kolye Lily’yi Klaus’a bağlıyordu. Kim bilir başka nelelere muktedirdi? Rebekah taşın görülmez bir ışıkla nabız gibi attığını, yalnızca ölülerin duyabildiği sinyaller gönderdiğini hayal etti. Taş kırılınca Klaus serbest kalacak ve yaşayan ölüler de mezarlarına geri döneceklerdi. Kırılgan bir taş ne kadar büyük bir yük taşıyordu.

“Lily’nin yol gösterici olarak neyi kullandığını biliyorum,” dedi Rebekah. “Onu annenden almak için senin yardımına ihtiyacım olabilir. Yardım eder misin?”

“Nesne değil,” dedi Marguerite kaşlarını çatarak, parmaklarıyla en az kendi ağırlığında olan bir kitaptaki karmaşık bir hiyeroglifi takip ediyordu. “Yol gösterici ışık canlı olmak zorunda. Bir kalbi olmak zorunda. Onu yok edemezsin, öldürmen lazım.”

“Canlı mı?” dedi Rebekah, şaşkın şaşkın. “İnsan mı yani?”

“Bir cadı,” diye karşılık verdi Marguerite, bir sayfayı çevirip tekrar kapatırken. “Ama annem değil çünkü cadının daha önce ölmüş olması gerekiyor. Onlar diğerlerinin tırmandığı bir pencere görevi üstlenmiş durumdalar ve geri gelecek kimse kalmadığında, büyüünün anahtarı olan ilk cadı da onlardan birine dönüşecek.”

Bu yalnızca bir cadı olabilirdi. Lily'nin planı şimdi bir anlam kazanmıştı. Lily, Klaus'un sevgilisini Klaus için değil, kendisi için geri getirmişti.

Lily, büyüü, güvenliği garantide olan tek ölünün etrafında kurmuştu. Klaus sayesinde kimse Vivianne'e yaklaşmaya cesaret edemeyecek ve böylece büyü durdurulamayacaktı. Klaus, Vivianne ve Lily kötü ruhlu, öldürülemez bir üçlü olmuşlardı. Her biri kendince bu belayı destekliyordu.

"Başka bir yolu olmak zorunda," dedi Rebekah. Klaus geçen sefer Vivianne'i kaybettiğinde, neredeyse aklını yitiriyordu. Onu bir daha, üstelik de bu kez kesin olduğunu bilerek kaybederse... Rebekah bunun ağabeyini nasıl etkileyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ancak Marguerite'in yüzünde, Rebekah'nın bütün sorularının cevabı okunuyordu. Vivianne için en ufak bir umut bile yoktu, o hayatta kaldığı sürece diğerleri için de. "Kim olduğunu biliyorsun demek ki," dedi Marguerite. "Kötü haber verdiğem özür dilerim ama büyü böyle. Yaşayan ölüleri canlandıran büyü'nün temel yapısını bu oluşturuyor. Buna bir son vermek istiyorsan ağlarının ortasına saldırmak zorundasın."

Rebekah sonuçlar hoşuna gitmese de kızı yardımları için teşekkür borçlu olduğunu hatırlattı kendine. Marguerite herkesin iyiliği için bildiği her şeye ihanet etmişti ve Rebekah'nın bunu unutmaya niyeti yoktu. Kızın bu teklifi kabul etmeyeceğini bilse de, "İstedğin anda, yanımızda yerin hazır," dedi.

Yuvarlak yüzünde karamsar bir ifadeyle, "Benim yerim

burası,” diye karşılık verdi Marguerite. “Bu insanlar benim halkım ve bana ihtiyaçları var. Şu anda farkında değil belki ama annemin de bana ihtiyacı var. Bunu yalnızca anneme yardım etmek için yaptım. Ben hain değilim ve bir hain gibi kaçmaya niyetim yok.”

Rebekah onu kucakladı ve kızın kemikli, sarsak bedenine normalden biraz daha uzun sarıldı. “Gitmem lazım,” dedi özür dileyerek ve Marguerite’e çabucak bir kez daha sarıldı. Son bir kez. “Her şey için çok teşekkür ederim. İyi iş çıkarttın ve bu emeklerinin boşa gitmemesi için elimden geleni yapacağım.”

Ağabeyinin mutluluğu pahasına dahi olsa. Rebekah son sürat malikâneye dönerken yolda karmakarışık olan düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Elijah’nın her şeyi bir an önce duyması gerekiyordu, sonra birlikte bir plan yapacaklardı.

Rebekah, Elijah’nın yalnız olmadığını görünce şaşırdı. Çalışma odası her zamanki sessizliğine kıyasla hayat doluydu. Yanında Rebekah ya da Klaus olmayınca Elijah güvenebileceği başka birilerini bulmuştu anlaşılan. Rebekah tırnaklarını avuçlarına batırıp kızgınlığını kontrol etmeye çalıştı.

Lisette sandalyesinden fırladığı gibi Rebekah daha merhaba diyemeden kapıya doğru atılıp ona sarıldığında, Rebekah kendini daha da kötü hissetti. “İyi ki döndün!” diye fısıldadı vampir, Rebekah’nın kulağına. “Elijah’nın sana ihtiyacı var.”

Rebekah nazikçe arkadaşını kol mesafesinde tutup son birkaç günde ve savaşta, Lisette’te ortaya çıkan değişiklikleri inceledi. “Sen de fena iş çıkartmamışsın,” deyince Lisette kocaman gülümsedi.

Çalışma odasındaki diğer adamı tanımasa da onu gördüğü anda Rebekah'nın kolundaki tüyler diken diken oldu. "Ay bir saatten az bir sürede yükselecek," dedi Elijah'ya. "Dolunay çıktığında *bunun* odanda olmasını istediğine emin misin?"

Adamın billur mavisî gözlerinde bir anlığına sarı bir alev çaktı. Yine de kızdığı kadar eğleniyordu da sanki. "Bu da kız kardeşin sanırım," deyince Rebekah onu tepeden tırnağa süzdü.

Rebekah süzmeyi bitirdiğinde çoğu erkek tir tir titremeye başladılar ama Elijah'nın yeni arkadaşı zerre kadar etkilenmiş benzemiyordu. "Garip bir ikili olmuşsunuz," diye mırıldandı Rebekah.

"Bu gece epey ortak noktamız var," dedi Elijah ve Lisette'in kenara çekilmesini bekledikten sonra kardeşine sarıldı. Rebekah'nın yanağına bir öpücük kondurup asırlardır başına hiçbir şey gelmemesine rağmen üzerinden atamadığı, ağabeylere özgü bir alışkanlıkla, onu şöyle bir süzdü. Rebekah'nın iyi olduğunu görünce rahatladı.

Rebekah da, "Ağabey," deyip ona hızlıca sarıldı. "Haberlerim var." Elijah'nın yanındakilere şöyle bir baktı. Vivianne hakkındaki gerçeğin aile dışına çıkmasını, özellikle bir kurtadam tarafından öğrenilmesini istemiyordu.

Ancak Rebekah'nın canını sıkıan bir tavırla, Elijah onlardan dışarı çıkmalarını istemedi. "Söyleyeceklerin her neyse..."

"William," diye araya girdi Lisette. "Gidip askerleri kontrol edelim. Senin sol kanadının, Julian'ın doğudaki tepelerden geçireceği birliğin yoluna çıkmasını istemiyorum. Aklından

geçenleri bana gösterirsen...” Vampir kız, kurtadamın sırtına koyduğu nazik ancak kararlı bir elle, onu çalışma odasından çıkartıp Rebekah ile ağabeyini yalnız bıraktı.

Elijah kızın arkasından uzun uzun baktı ve Rebekah ağabeyinin yüzündeki ifadeden bütün kalbini bir anda okudu. Bunun yeni bir aşk ilişkisine başlamak için ideal bir zaman olduğu söylenemezdi. Rebekah yine de ağabeyinin seçimini onayladığını kabul etmek zorundaydı. Elijah uzun zamandır yalnızdı ve New Orleans’ı idare etmenin bütün yükünü üstlenmişti. Kendisini mutlu edecek birini hak ediyordu. Hepsi hak ediyordu aslında.

“Yaşayan ölüleri durdurmanın tek yolu, Vivianne’i öldürmek,” dedi alalecele. Elijah topukları üzerinde yaylanıp dudaklarını kararlı bir ifadeyle sıktı.

“Ben de bundan korkuyordum,” diye cevap verdi. “Dolunayın yükselmesine en fazla bir saat kaldı.” Ellerini kardeşinin omuzlarına koydu. “Yapılması gerekeni yapacağız. Kardeşimizi ve ailemizi korumak için her zaman yaptığımız gibi.” Günün ışığı hızla soluyor ve cadılar geliyordu. Onları bekleyen bir savaş vardı.

“Demek ki... Kurtadamlara bütün şehri vadetmedin, değil mi?” diye sordu Rebekah, ağabeyinin koluna girerken.

“Birtakım düzenlemelere gittik ama kafanı şimdilik bunlarla meşgul etme. Gece birçok sürprize gebe olabilir.”

“Ortada endişelenmemi gerektirecek bir şey var anlaşılır.”

“Yolda anlatırım.” Elijah, yüzünde muzip bir gülümsemeyle, kardeşini dışarı çıkartıp farklı türlerden oluşan ordusunun

toplandığı alana götürdü. Yürürken kurtadamlarla yaptığı anlaşmayı genel hatlarıyla izah etti. Rebekah da ona Klaus ve hançeriyle, Vivianne ve Marguerite ile karşılaşmasının ayrıntılarını anlattı. Birkaç dakika için eski günlere dönmüşlerdi. İkisi notlarını karşılaştırıp düşmanlarına karşı komplo hazırlığı yapıyorlardı. Tek eksik Klaus'tu ama bazen elden bir şey gelmiyordu işte.

Diğerlerinin yanına ulaştıklarında ikiye ayrılıp son dakika talimatlarıyla tavsiyeler vermek ve yüreklendirici konuşmalar yapmak için vampir safları arasında dolaştılar. Ayın ilk ışıkları ufku aydınlatırken, Rebekah kanında yükselen heyecanı hissetti. Şöyle güzel bir dövüş için sabırsızlanıyordu.

O sırada doğudaki tepelerden bağrışlar yükseldi ve vampir öncü birliği koş a koş a ana gruba katıldı. Öncü birliğin durumu iyi değildi, sayıları da olması gerekenden azdı.

Rebekah çimenliğin ortasındaki çeşmenin kenarına çıktı. Oradan bakınca yaklaşan orduyu seçebiliyordu. Ordu karşı tepeleri karınca sürüsü gibi siyaha boyamıştı. Sayıları Rebekah'nın tahmininden çok daha fazlaydı, bu kadarını öldüremeyebilirlerdi. "Cadılar geliyor!"

Rebekah kendi çığlığını iştirip arkalara ileten yüzlerce ses duydu ve bağrışmalar aynı anda, Rebekah'nın sırtından aşağı buz gibi inen, acılı bir ulumayla kesildi. Kurtadamlardan biri alev alev sarı gözleriyle tüylü, kahverengi bir yaratığa dönüşmüştü. Yaratık bir kez daha uluyup kendi türünden olanlara seslendi. Mehtabın ilk ışıkları kurdun sivri dişlerinden yansıdı. Ardından ulumalar çoğalıp diğer bütün sesleri bastırdı.

Elijah bağırarak emirler yağdırıyor, vampirlerle kurtadamları cadıların üzerine saldırtıyordu. Rebekah aralarına katılmak için aşağı atladı. Ortalık kan gölüne dönecekti ve dünya yıkılsa bunu kaçırmaya niyeti yoktu.

Ayakları toprağa değdiği anda az kalsın kestane renkli bir aygırın toynakları altında eziliyordu, neyse ki binicisi atı şaha kaldırmıştı. Klaus atın sırtından ona sırtarak baktı. Rebekah göz ucuyla Vivianne'in kendi atını daha makul bir mesafede durdurduğunu gördü. Klaus eşinin atından inmesine yardım edip onu ateşli ateşli öptü. Bakışlarıyla veda ettikten sonra, Vivianne evin açık kapısından içeri koşturdu ve Rebekah'ya döndü. Yükselen ayın ışığında, Rebekah ağabeyinin gözlerindeki savaş arzusunu yakaladı.

“Sevgili kardeşim,” diye onu selamladı Klaus, yüzünde dayanılmaz bir gülümsemeyle. “Bensiz başlamayı düşünmüyordun, değil mi?”

“Böyle bir şey mümkün mü? Kalp sökmek senin uzmanlık alanının sonuçta.”

YİRMİ YEDİ

Elijah, iki taraf kafa kafaya geldiğinde yaşanan fiziksel çşoku, binlerce farklı şekilde birleşen diş ve yumruğu hissedebiliyordu. Kurtadamlar dişlerini avlarına vahşi bir coşkuyla geçirirken, hırlamaları gece havasını doldurdu. Elijah, bir vampir gelip de yaşayan ölünün kalbini sökene dek sağlı sollu boğazlarını kopartan kurtadamların içinde onlarca yıldır biriken öfkenin patladığını hissedebiliyordu.

Elijah'nın vampir ordusu sistematik şekilde saldırıyor, gaddarca bir beceriyle kanlı kalpleri birbiri ardına kopartıyordu. Birkaç gece önce şehirde utanç verici şekilde berabere kalışlarını unutmamışlardı. Elijah dört bir yanında geçmişteki hataları yinelememeye kararlı savaşçılar görüyordu.

Buna rağmen yaşayan ölülerin sayısı her zamankinden fazlaydı. Klaus'un atı daha savaş başlamadan kontrolden çıkmıştı. Elijah onun dört bir yandan kana susamış yaratıklar tarafından kuşatıldığını görebiliyordu. Kalabalığı yarıp kardeşinin

yanına ulaşmaya çalıştı. Bu sırada isabet eden bir iki büyü ve bedenini yoklayan en az bir çift el hissetti.

Ancak daha Klaus'un yanına ulaşmadan, Elijah'nın gözüne bakır renkli bir saç tutamı çarptı. Klaus'a saldıranların ikisi, kanlı çimenlerin üzerinde dertop olmuşlardı. Lisette oradaydı, Elijah'nın ailesine göz kulak oluyordu. Yüzündeki kurumuş kan izleriyle, genç vampir büyüleyici ve vahşi bir güzellik sergiliyordu. Lisette rahatlıkla, gittiği her yerde savaşın kaderini değiştiren bir Viking Tanrıçası olabilirdi.

Elijah başını çevirince Rebekah'nın yüzünü ekşiterek, yaşayan ölülerden birinin kalbini göğüs kafesinde çevirdiğini gördü. Bir başkası arkadan saldırdı ama bir kurt, yarattığı ayak bileğinden yakalayıp yere çekti. Cadı acı bir feryatla dişlerini kurdun omzuna geçirdi ve kurtadam pençeleriyle gövdesini parçalarken bile ısırmaya devam etti.

Derken Elijah kendisine doğru gelen bir saldırgan grubuyla ilgilenmek zorunda kaldı. Anladığı kadarıyla vampirlerin arasına sızıp onları topluluktan ayırıyorlardı. Elijah birliklerine seslenip bir arada kalmalarını söylemeye çalıştı ama herkes kendi canının derdine düşmüş görünüyordu.

Lisette bir yaşayan ölünün boynunu iki kere kırdıktan sonra nihayet yarattığı öldürüp Elijah'nın yanına ulaştı. "Bizi ayırmaya çalışıyorlar," diye uyardı Lisette. Elijah çevrelerini saran vahşete aldırmadan kızı belinden tutup kendine çekti ve öptü.

"Şey, ikimizi kastetmişim ama bu da olur, Elijah Mikaelson." Bu kez kız Elijah'yı öptü. "Bizi iyice köşeye sıkıştırmalarından önce birlikleri toparlamaya çalış."

“Artık emirleri senden mi alıyorum, onbaşı?”

“Daha yeni başladık,” diyen Lisette, en yakındaki cadının kalbini söküp aldı.

Elleri omuzlarına kadar kanla kaplı bir yaşayan ölü tarafından fırlatılan bir kurt havada uçu. Kurdun ağır bedeni düştüğü yerde yığılıp kalınca, Elijah kurdun çoktan öldüğünü anladı. Kurtadamlar topraklarına tekrar sahip olmak için ağır bir bedel ödüyorlardı belki ama göreve kendilerini adadıkları belliydi.

Elijah nereye baksa, kurtların cadı saflarına girip çıktıklarını, bıçak gibi yarıp geçtiklerini gördü. Bu şekilde vampirleri birbirine bağlıyor, aralarında yollar açıp etrafı görmeyi mümkün kılan hatlar yaratıyorlardı. Elijah, William ile yaptığı pazarlığın boşa gitmediği sonucuna vardı.

Elijah yaşayan ölülerden birinin kafasını kopartıp bedenini Lisette’e doğru itti. Kafası kopan adam ayakta durmaya devam etti ama dengesini kaybetmişti ve Lisette de işini hiç zorlanmadan bitirdi. Elijah ile Lisette birlikte çalışıyor, ayrı düşen küçük vampir adasına ulaşmak için yolu açarak ordularını tekrar bir araya getiriyorlardı.

“İyi gidiyorsun, kardeşim!” diye seslenen Klaus, sırtarak en fazla on altı gösteren bir yaşayan ölünün belini kırdı.

“Yetiştigine sevindim,” diye cevap verdi Elijah, eğilip Klaus’a doğru büyü gönderen bir cadının koluna dişlerini geçirmeye hazırlanan bir kurda yol verdi.

“Lily burada mı?” diye sordu acilen. Her yönden saldırıları savuşturabilmek için sırtını Elijah’ya dönmüştü.

Elijah, “Ortada yok,” diye homurdanırken uzun boylu sarışın bir adamın göğüs kafesini parçalayıp elma toplar gibi kalbini söktü. “Ama uzaklarda olduğunu sanmıyorum. Şenliği hayatta kaçırmaz.”

Rebekah soluk soluğa önlerinden geçti, omuzlarını saran bal rengi saçları darmadağınktı. Bir cadı peşinden birbiri ardına büyü fırlatıyor, Rebekah’yı ateşle, kanla ve mide bulandırıcı yeşillikte bir sis bulutuyla tamamen sarmaladıktan sonra ona tekrar ateş topu gönderiyordu. Rebekah Mikaelson’ı bu küçük numaralarla alt etmesi mümkün olmasa da kafasını karıştırmış, yönünü şaşırtmış ve kendisine ulaşmasını engellemişti.

Klaus, Elijah’yı bırakıp cadının kafasına sert bir darbe indirdi ve Rebekah’yı yanlarına çekti. Elijah onun, Rebekah’yı hançerlediği için mırıldanarak özür dilediğini duyduğuna yemin edebilirdi. Bu, meydan savaşının ortasında bile tesirli olacak kadar şaşırtıcı bir hareketti.

Elijah, Rebekah’nın gürültünün arasında duyulacak bir tonla, “Ben de özür dilerim,” dediğini duydu. “Olaçak iş değildi...” Daha sonra söyledikleri, iç organları dışarı çıkmış vaziyette yuvarlanan bir kurtadamin çığlığına karıştı.

Üçü tekrar aynı taraftaydılar. Bir aileden bekleneceği gibi, uyum içerisinde çalışıyorlar, yaşayan ölüleri birbiri ardına katlediyorlardı.

Yine de, Elijah bunun anlık bir yanılsama olduğunun farkındaydı. Klaus, Rebekah’nın büyüü bozma planını duyduğunda her şey bitecekti. Klaus, Lily’yi bulmaya kararlı gözü-

küyordu. Elijah imkânsız olduğunu bilse de, kardeşinin bütün bunlara son vermek için başka bir yol bulduğunu umdu.

“İşte orada,” diyen Klaus, erkek bir cadıyı savurup hırlayan bir grup kurtadamin arasına yolladı.

Elijah başını kaldırdığında, kargaşanın kıyısında dikilen Lily’yi gördü. Yanında, ayın yetersiz ışığında bile Elijah’ya tanıdık gelen ince, uzun bir kız duruyordu. Lily kızını yanında getirecek kadar mı güveniyordu kazanacağına? Elijah bir annenin böyle ihtiyatsız davranabileceğine inanamıyordu ama Marguerite Leroux, annesinin yanındaydı işte. Kendi dokunulmazlığının kızını da koruyabileceğini düşündüğüne göre, Lily’nin kibri had safhaya ulaşmış olmalıydı. Lily, cadıların toplu halde katledilişi zerre kadar canını sıkıymıyormuş gibi, suratında belli belirsiz bir gülümsemeyle savaşı seyrediyordu.

Klaus önünü kesen onlarca cadıya aldırmadan ona doğru hamle yaptı. Elijah ona katıldı ve saldırganların çoğunu abilerinden uzak tutan Rebekah da onlara eşlik etti. “Yavaş ol!” diye seslendi Elijah ama Klaus’un gözü dönmüştü bir kere, cadıların liderine ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

“Onu öldüreceğim,” dedi Klaus, sıkılı dişlerinin arasından. Yoluna çıkma bahtsızlığına erişen başka bir cadıdan kaptığı uzun hançeri başka bir yaratığa sapladı. Hançeri itinayla çevirdi ve cadının kalbini, bir geyiğin içini temizleyen bir avcı edasıyla çıkarttı.

“Yapamazsın,” dedi Elijah. Klaus şu sonsuz hayatında bir kez olsun sağduyulu hareket edecek miydi acaba? “Kendini sana bağladı.”

“Çaldığı kolye sayesinde.” Klaus’un vuracakmış gibi yaptığı siyah saçlı cadı, yavaş tepki verince, göğüs kafesi ikiye ayrılmış oldu.

Klaus’un geçmişi değiştirme becerisinden, özellikle bu koşullarda, etkilenmemek imkânsızdı. Kolyeyi cadıya vererek bu savaşı başlatan oydu. Elijah bu konuyu tartışmanın anlamsızlığının farkındaydı. Rebekah, koyu gözlerinde öfkeli bir parıltıyla ikisine doğru dönünce, Elijah onu bakışlarıyla uyardı.

“Kolyeyi geri alırsak, Lily’yi öldürebiliriz belki,” diye çıkıştı Rebekah, “ama şu anda intikam peşinde koşmanın zamanı değil. Karşımıza çıkan her fırsata kendimizi kaptırmak yerine, bu canavarların işini bitirmemiz lazım.”

Klaus, “Kolyeyi alsak yeter,” diye ısrar ederken rakibine giden en kısa yolu bulmak için savaş alanını gözleriyle taradı. “Vivianne’le yaşayan ölüler arasındaki bağı kopartırız, ordumuz da onları tekrar toprağa gömer.”

Rebekah bir şey söylemek istiyor ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi ağzı bir karış açık vaziyette kalakaldı. Bu sırada tıslayarak uçup gelen yeşil bir alev topu midesine isabet etti. Alev topu cızırdayarak çarparken Rebekah darbenin etkisiyle geri geri, kanlar içindeki bir yaşayan ölünün kollarına devrildi.

Büyünün kalıntıları elbisenin kumaşında tutmeye devam ederken Rebekah bu yeni saldırganı halletmek için arkasını döndü. Bu arada başka bir yaşayan ölü son sürat yanından geçip Klaus’un sırtına atladı. Elijah saldırıyı kesmek için ha-

rekete geçti ve çizmesi yaşayan ölünün kafasıyla buluştu. Yaratık yere serilince Klaus onun icabına bakmak için, elinde parlayan hançerle arkasını döndü.

Elijah, Rebekah'nın başındaki belayı savuşturup kendine yol açarak Klaus'un yanına döndüğünü geç fark etmişti. "Vivianne kolyeyle serbest kalmayacak," dediğini duydu kız kardeşinin. Ağabeyinin kulağına eğilirken bir yandan da sol elindeki hançere ihtiyatla bakıyordu. "Niklaus, üzgünüm fakat..."

"İşte Lily," diye araya girdi Klaus. Elijah, Klaus Rebekah'yı duymazdan gelmeyi mi tercih etmişti yoksa onu anlamamış mıydı emin olamadı. Bir kurtadamı itip yolundan çekti ve kardeşlerini geride bırakıp savaşın en hareketli noktasına daldı.

Rebekah onun peşinden gitmeye yeltendi ama omzunu tutan Elijah ona engel oldu. "Bizi bekleyen yeterince iş var," diye uyardı kardeşini. "Bırak Klaus kendi bildiği gibi savaşsın, başka türlü senin dediğini asla kabul etmeyecektir."

Kızgınlığı yüzünden okunsa da Elijah'nın söylediklerini kabul etti. "Umarım akli çabuk başına gelir," diye mırıldandı. "Hayatımı sonsuza kadar bu yaratıklarla savaşarak geçirmek istemiyorum."

Elijah, "O kadar sürmez," diyerek onu teselli etti. Ardından ikisi birden savaşın yarattığı dalgayla bir kez daha yukarı sürüklendiler.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

YİRMİ SEKİZ

Dört bir yandan saldırıyorlardı ama Klaus'un umurunda bile değildi. Lily Leroux parmaklarının ucundaydı ve Klaus'un savaş gibi küçük bir şeyin kendisine engel olmasına izin vermeye niyeti yoktu. Vivianne savaşta tavan arasındaki pencereden izliyor ve bir yandan da opal taşın cadı üzerindeki etkisini kaldıracak bir büyü hazırlıyordu. Klaus da onun kendisiyle gurur duyması için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Opal taşı Lily'nin elinden her hâlükârda alacaktı. Taşı almak için cadının kafasını kopartmak zorunda kalırsa daha da hoş olurdu.

Sıskalıktan gri postunun altındaki kaburgaları sayılan perişan vaziyetteki bir kurtadam hırlayarak önüne atladı. Klaus yaratığa kim olduğunu fark etmesi için birkaç saniye verdi. Kurtadam kenara çekilmediği takdirde boynunu kırmaya hazırdı. Sarı gözleriyle Klaus'u tepeden tırnağa süzen kurt, kısa bir tereddüdün ardından yaptığı hatayı anlamış gibi kenara

çekildi. Cadı güruhunun arasından bir kol çıkıp kurdun ince göğüs kafesine daldı. Klaus durup sonrasında olanları görmek için beklemedi. Düşmanların liderini öldürdüğünde bu savaşı kazanabilirdi ve bu arada birtakım kayıplar verilmesi kaçınılmazdı.

Klaus ile önderleri arasında yalnızca birkaç cadı kalmıştı. Var güçleriyle savaşıyorlardı ve güçlüydüler. Buna rağmen Klaus bin senedir çeşit çeşit orduyu yerle bir etmişti ve hedefinden sapmaya da kesinlikle niyeti yoktu.

Lily bir şeyler mırıldanıyordu, omuzlarına dökülen kahve-rengi saçları yüzünü kısmen kapatmıştı. Yaptığı büyüye kendini öyle kaptırmıştı ki Klaus'un yaklaştığını gördüğünde artık çok geçti. Son saniyede başını aniden kaldırdı. Büyü yaparken zorlandığı için teni boncuk boncuk terle kaplanmıştı.

Klaus cadının boynundan sarkan beyaz opali görebiliyordu. Turuncu ve yeşil alev kıvılcımlarıyla doluydu, Klaus ona verdiğinde nasılsa aynı öyleydi. Klaus kolyeyi cadının hain, yalancı boynundan kopartmak için sabırsızlanıyordu.

Klaus, kazandığı ivmenin ne zaman yön değiştirdiğinden emin olamadı. Elleri, kolyenin zincirine değil de başka bir tarafta uzanıyordu. Büyünün etkisiyle kuş gibi diğer yöne doğru uçtu ve parmakları, antika zinciri değil de boşluğu kavradı. Karnı bir kurtadam tarafından deşilmiş olmasına rağmen pis pis sırttan bir yaşayan ölüyle karşı karşıya kalmıştı.

Olduğu yerde hızla yuvarlandı, kaybolan yön duygusuyla başının döndüğünü hissetti. Lily bir an bulanıklaşıp tekrar netleşti, kendinden acayip hoşnut bir hali vardı. “Neyin peşinde-

sin, vampir?” diye sordu, sanki ikisi karşılıklı çay içiyorlarmış gibi. Opal taş parmağıyla dokununca taş, parlak ay ışığında tatlı tatlı ışıldadı.

Klaus yavaş hareket etti, bu kez temkinli adımlarla yaklaşıp büyüye yakalanmadan önce büyüyü hissetmeye çalışıyordu. “Kendi elinle teslim etsen iyi edersin,” dedi. “Taşı ne için kullandığını biliyorum ve onu geri almanın bir yolunu bulana kadar da durmayacağım.”

“Ben çıkartmadıkça kolyeyi kimse boynumdan alamaz,” dedi cadı, küçümser bir tonla. “Kolye boynumda olduğu sürece de bana zarar veremezsin. Ne yapmayı düşünüyorsun, Niklaus? Beni ölümle tehdit etmeyi mi?”

“Ailemi anlatan hikâyeleri dinleyerek büyüdün,” diye hatırlattı Klaus. “Türlerimiz arasındaki uzun ve çirkin geçmişte, boş tehditlerle vakit kaybettiğim görülmüş mü?”

“Yapabileceğin bir şey yok,” dedi cadı omuz silkerek. Klaus’un arkasındaki meydan kavgasından bir uluma yükseldi ama Klaus gözlerini önündeki cadıdan ayırmadı. “Hoşuna gitse de gitmese de, hayatlarımız birbirine bağlı, Klaus. Önümüzde uzun bir hayat olduğuna göre, bu fikre bir an önce alışsan iyi edersin.”

Klaus’un içinden cadının ukala suratını parçalamak geliyordu. “Vivianne’i o evcil canavarlarından birine dönüştürmek için bol bol vaktin olduğunu sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Ona yaptıkların yeter de artar bile. Vivianne bu lanetten kurtulana dek durmaya niyetim yok.”

Lily kahkahayla güldü, başını geriye atınca boğazı ay ışığı

ğında ortaya çıkmıştı. Klaus onun boğazını kolaylıkla deşebilirdi, başını kopartır ve kolyeyi de kanlı boynundan çekip alırdı. Cadıyı sayısız şekilde katledebileceğinden emindi ama parmağının ucuyla bile dokunamıyordu işte.

“Vivianne’i lanetten ayıramazsın artık,” dedi cadı, bunu söylerken kıkır kıkır gülmeyi sürdürdü. “Al yanaklı gelinine yardım edemezsin. Beni öldürerek ya da bana kendi ellerinle teslim ettiğin kolyeyi geri alarak onu kurtaramazsın.”

“Yalan söylüyorsun,” diye tısladı Klaus ama cadının sesinden gerçeği söylediğini anlayabiliyordu. “Başından beri söylediğin her şey yalandı.”

Lily omuz silkti. “Sana onu geri getireceğimi söyledim ve getirdim de. Artık bana ait olan şehri geri alabilirim. Sen de onun diğerlerinden birine dönüşmesini seyredebilirsin.”

“Buna izin vermeyeceğim,” diyen Klaus sıkılı dişlerini gıcırdatırken bir yandan da bunu nasıl yapacağını düşünüyordu. Lily kapıyı gayet güzel kurmuş, Klaus’a manevra yapacak alan bırakmamıştı. Üstelik bütün hayatı boyunca karşısına çıkan en değerli şey de tehlikedeydi. Klaus fikirlerin tükendiğini hissediyordu.

“Engel olamazsın,” dedi Lily, sadece kendisinin anladığı bir esprinin tadını çıkartıyordu sanki. “Dünya üzerinde onu en son öldürebilecek insan sensin. Bu büyü için neden Vivianne’i seçtim sanıyorsun? Mesele kız değil, sen ve onu yaşatmak için yapmayı göze alacağın şeylerdi.”

Klaus’un gözü kendisini cadıyla bağlayan büyüü falan görmüyordu artık. Yaratıklardan birinin elinden kapıldığı uzun

bir hançeri cadının suratına doğru savurdu. Lily kılını bile kıpırdatmamıştı.

Klaus etraftan yükselen bağrıışmaları duydu. Gözüne bir hareket iliştiyse de bütün dikkatini kurbanına, cadının ukala suratına vermişti. Gözü cadının gülümsemesinden başka bir şey görmüyordu. Sonra da iş işten geçmişti zaten.

Hançer başka birine, en fazla on sekiz yaşında olabilecek bir genç kıza saplanmıştı. Hançer boğazını parçalayınca kızın çığlığı aniden kesildi ama bu kez de başka bir çığlık yükseldi. Lily bembeyaz bir yüzle kızı koltuk altlarından yakalayıp onun yere düşmesine engel oldu. Bir anda her şey ters gitmeye başlamıştı.

“Ne yaptın sen?” diye inledi Rebekah, bakışlarını kendi çocuğuymuş gibi kıza dikmişti.

Lily ağır hareketlerle çimene diz çöküp kızını göğsüne bastırdı. “Bana bir şey yapamazdı,” diye fısıldadı, Klaus’un zar zor duyduğu yumuşak bir tonla. “Buna gerek yoktu, Marguerite. Neden araya girdin?”

Marguerite’in boğazındaki yara köpürdü ve kanlar etrafa sıçradı. Kahverengi gözleri matlaşmıştı. Hayatından geriye en fazla birkaç nefes kalmıştı. Kızı, Lily’yi korumaya çalışmıştı ve Klaus ona zarar verdiği için pişmandı. Bu işlere akli ermeyecek kadar, savaşa getirilmeyecek kadar gençti. Kızının ölmesinin kendisinin olduğu kadar Lily’nin de suçu olduğunu bilmek Klaus’un içini rahatlatmıyordu.

“Opal kolye,” dedi Rebekah. Kızın sarsılan bedeninin diğer tarafında diz çökmeye yeltendiyse de, Klaus elini kardeşinin

koluna uyarırcasına koyup onun yanında kalmasını sağladı. “Seni ölümsüz birine bağlıyor. Kızın takarsa, aynı şey onun için geçerli olmaz mı?”

Lily boynundaki zincire dokundu, sırf düşünmek bile canını yakıyormuş gibi gözlerini bir anlığına kapattı. Kesik kesik çıkan bir sesle, “Büyüyü başkasına aktaramam,” diye itiraf etti. “Mümkün olsaydı, gözümü kırpmadan yapardım. Her şey onun içindi. Hayatım boyunca ona bir gelecek sağlamak için çalıştım. Taşı başta ona vermeliydim ama aklımın ucundan bile geçmedi...” Gözyaşlarını sildi ve hıçkırıklarla sarsılarak sözünü bitirecek kadar toparlandı. “Kolye ona yardım edemez artık.”

“Edebilir,” diyerek itiraz etti Klaus. İki kadın ona boş gözlerle baktı, Marguerite ise ondan tarafa bakamayacak kadar kendinden geçmişti. “Ona kolyeyi ver, Lily. Kolyeyi çıkartıp kızının boynuna tak. Seni temin ederim, kızının hayatını kurtaracak.”

Rebekah’nın ağzı şaşkınlıkla açıldı ama Lily’nin gözyaşlarıyla dolu gözleri ani bir kavrayışla kısıldı. Bu onun bağlayacağı son anlaşma olacaktı ama zamanları hızla tükenirken onunla tartışmayacaktı.

“Kurtar onu öyleyse,” dedi Lily. Eğilip kızının alına bir öpücük kondurdu ve ardından opal kolyenin zincirini kendi boynundan Marguerite’in boynuna geçirdi.

“Ona kanından ver,” diye mırıldandı Klaus, Rebekah’ya ve Rebekah hiç vakit kaybetmeden bileğini parçalayıp kızın aralık dudaklarına bastırdı. Klaus kızın ağzının, birkaç damla

içecek kadar hareket ettiğini gördü ama bu kadarı yeterli olacaktı. Öldüğü sırada damarlarında Köken Vampir kanı dolaştığı sürece, hayata dönecekti.

Vampire dönüşecekti ve annesi de olmayacaktı ama Klaus bunun, Mikaelsonlardan birinin kanı karşılığında ödenecek makul bir bedel olduğu sonucuna vardı. İlk şişeyi çok ucuza kaptırmıştı ama artık aklı başına gelmişti.

Lily suratına bakmadı bile. Son saniyelerini kızına bakarak kızının yüzünde hayata döndüğüne dair bir işaret arayarak geçirdi. Marguerite annesi gittikten çok sonra kendini toparlayacaktı ama böylesi daha iyiydi. Kızın bu iğrenç olay sırasında uyuması daha iyiydi. Dahası annesinin ölümüne kendi davranışıyla sebep olduğunu hemen öğrenmese de olurdu.

Klaus işini çabucak, hain cadının hak etmediği kadar merhametli bir şekilde halletti. Eğilip cadının boynunu kırdı. Cadı yana devrildi, çıkarttığı savaş bir saniye içerisinde son buldu. Rebekah, annesi yere yığılırken kızı kollarında tutuyordu.

“Biraz zaman geçsin, düzelecek,” dedi Klaus ağlayacakmış gibi duran Rebekah’ya.

“Düzelmeyecek,” diye mırıldanan Rebekah, Klaus’u bir sonraki talebini dile getirme derdinden kurtardı. Opal kolyeyi Marguerite’in başından çıkarttı ve dökülen onca kana değmezmiş gibi Klaus’a fırlattı.

Klaus’sa aksi fikirdeydi. Lily’nin dediklerine, Klaus’un cadı ordusunu yok etmesine engel olmak için ileri sürdüğü çılgın iddialara rağmen, Klaus gerçeği biliyordu. Vivianne ilk günden beri onun kaderine yazılmıştı ve onları hiç bir şey ayı-

ramazdı. Vivianne bir büyü yapıp opal taşa ihtiyaç duydukları şifayı verecekti. Klaus avucunun içinde sıkıldığı taşın tenine bir çift diş gibi battığını hissetti.

Taşı Vivianne'e götürmesi yetecekti, böylece Vivianne nihayet özgür kalacaktı.

YİRMİ DOKUZ

Marguerite'in yaraları iyileşiyordu. Çok yakında yaralar kapanacak ve Klaus'un hançeri hiç değmemiş gibi olacaktı.

Rebekah onu izliyor, solgun yüzüne hayatın döndüğüne dair bir işaret arıyordu ama Marguerite'in kendine gelmesine daha saatler olduğunun farkındaydı. Üstelik kendine geldikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kız daha binlerce yıl yaşayacaktı belki ama hayatı o gece sonsuza dek son bulmuştu. Rebekah orada dikilip beş para etmez kolyeyi kaptığı için gururlanan Klaus'u oracıkta öldürebilirdi.

"Ona ne yaptın baksana," dedi tıslarcasına ve Marguerite'in saçlarını alnından geriye doğru itti. "Kız daha çocuk, Niklaus!"

"Kurtardık işte," diye cevap veren Klaus, opali ceketinin iç cebine tıktı. "Yüzünün rengi de yerine geldi."

"Opalin bir işe yaramayacağının farkındasın, değil mi?" dedi Rebekah. "Sanıyor musun ki..."

“Vivianne’i kurtaracak,” diye kardeşinin sözünü kesti Klaus. “Ödediğimiz her bedele değdi.”

İhanet ve kalp kırıklıklarıyla geçen yüzyıllara rağmen, Klaus hâlâ mutlu sona inanıyordu. Rebekah onun bu saflığına gülsün mü ağlasın mı bilemedi.

“Marguerite, Lily’nin yaşayan ölü büyüleriyle alakalı araştırmalarını ve notlarını buldu,” dedi. “Büyü Vivianne üzerinden işliyor. Kolye elimizde olsa bile, onu büyüden ayıramayız. Vivianne yaşayan ölüye dönüşecek ve bunu durdurmanın tek yolu, onu da diğerleri gibi öldürmek.”

Klaus, Rebekah’nın kucağında yatan kıza küçümsercesine baktı. “Senin de söylediğin gibi, kardeşim, kız daha çocuk. Üstelik elimi bile süremeyeceğim bir deliyi korumaya çalışırken az kalsın ölüyordu. O yüzden bu dünyada mümkün olan ve olmayan şeyler konusunda, bu kıızı otorite kabul etmezsem kusuruma bakmazsın herhalde.”

Rebekah, Marguerite’i yavaşça serin çimenlerin üzerine bıraktı, onu bir saniye bile bırakmak istemiyordu. Rebekah’nın hep isteyip de sahip olamadığı kız kardeşi ya da kendisinin genç hali olabilirdi. Salgın hastalıklar ve kurtadamlar ailesini parçalayana dek, annesi onu lanetleyene ve babası da peşlerine düşene dek bu kız gibiydi. Sürekli aynı kâbusu yaşayacağı bir gelecek fikrinin omuzlarına bütün ağırlığıyla çökmesinden önce.

Rebekah ayaklarının dibinde yatan kıza bakmamaya özen göstererek ayağa kalktı.” Niklaus, yeter artık. Acı çekiyorsun, çok üzgünüm ama gözlerini aç artık. Vivianne’i zorla hayata

döndürme takıntının başımıza açtığı dertlere bak. Üstelik hâlâ kaybedecek bir sürü şeyimiz var. Halkımız dört bir yanda katlediliyor ve bu aptalca hareketinle ailemizi iyice böldün.”

“Kendi aptallıkların yüzünden Vivianne’i suçlama,” diye homurdandı Klaus. “Onun zoruyla mı düğün yemeğine zehir kattın ya da balayında peşimize düştün? Ailemiz bölündüyse, bunun sorumlusu sensin. Bunu yapmanın nedeni de, korkunç bir büyüün pençesinde kıvranan bir kadını kıskanmış olman. Ona destek olsaydın, daha da önemlisi benim yanımda olsaydın, bu sorunu çoktan halletmiş olurduk.”

Rebekah sabrını tamamen kaybedip, “Onun hayatta olması bile yanlış!” diye bağırdı. “Bütün bunları ölü bir kadın uğruna yaptın! Vivianne’in bir hayat hakkı vardı ve onu boşa harcadı. Trajik, manasız ve sefil bir sondu. Onun yasını tutma inceliğini gösterseydin sonuna kadar senin yanında olurum. Dünya üzerindeki herkes gibi sen de arkasından ağlamayı dene. Eninde sonunda hayatına devam etmeyi öğrenirsin.”

Klaus ellerini sımsıkı yumruk yapınca, ağabeyinin içinde kalmış olabilecek öfkeden korkan Rebekah içgüdüsel olarak bedeniyle Marguerite’e siper oldu. “Kimin yaşayıp kimin öleceği konusunda atıp tutacak en son kişi sensin. Bizim varoluşumuz kafadan doğaya aykırı, Rebekah. İnsanların yaşarken ve ölürken uymak zorunda oldukları kurallara uymak zorunda değiliz ve benim eşim de bunu bir kez daha kanıtlamak için evde bekliyor. Bu opal kolye ve onun büyü gücü sayesinde, o da bizimle aynı şansa sahip olacak. Bu şansını ona vermeyeceğimi düşünüyorsan, delirmişsin demektir.”

Durum ümitsizdi. Gerçek gözünün önünde bile olsa, Klaus dünya üzerinde kontrolünün ötesinde birtakım şeyler olduğunu kabul edemiyordu. “Taşı elbette Vivianne’e vereceksin,” diye onayladı Rebekah, tavrını yumuşatıp taktik değiştirerek. “Niklaus, sana opali Vivianne’dan uzak tut demiyorum. Ona yardım etmek için elinden geleni elbette yapacaksın. Sana anlatmaya çalıştığım, ona yardım etmenin mümkün olmadığı. Opalin ona bir faydası yok, şu anda tavan arasında uğraştığı büyü her neyse onun da bir faydası olmayacak. Sana engel olmaya çalışmıyorum. Seni, yaptıklarının işe yaramayacağı gerçeğine hazırlamaya çalışıyorum.”

Rebekah’nın gözüne bir hareket ilişti. Aynı şeyi Klaus da görmüştü. Kısacık bir an için, Marguerite olduğunu, genç kızın korkunç yarasının geçtiğini umut etti. Ancak kız bembeyaz bir yüzle çimenlerin üstünde hareketsiz yatıyordu.

Ayağa kalkan Marguerite değil, annesiydi. Rebekah’nın hayret dolu bakışları altında, Lily Leroux ayağa kalktı, boynu tak diye yerine oturdu. Kahverengi gözlerinde garip bir parıltı vardı. Aynı zamanda bir şekilde karanlık olan bir ışıktı bu.

Klaus gidip cadının boynunu bir kez daha kırdı. Neredeyse sabırsız denebilecek bir tavırla hareket etmişti, ilk seferinde ölmediği için sinir olmuştu sanki. Rebekah onun neler olup bittiğini anlamadığını fark etti. Klaus işaret ışığını bilmiyordu. Vivianne ölü cadıları çağırmaya devam edecekti, hepsi hayata dönene dek. Lily de artık yaşayan ölülerden biriydi.

Başı tak diye tekrar yerine oturan Lily, Rebekah’nın gözlerinin takip etmekte zorlandığı bir hızla, Klaus’un üzerine

atıldı. Ellerini öne uzatmıştı, kıvrılan tırnakları birer pençeyi andırıyordu. Rebekah, “O da onlardan!” diye bağırıp cadının sırtına atlayarak gözlerini oydu.

Marguerite’in uyarısı gerçek oluyordu: Ölü cadılar canlanacaktı. Savaş meydanında da benzer bir sahne yaşanıyordu büyük olasılıkla. Ölen cadılar yaşayan ölümler olarak geri dönüyorlardı. Cadı ordusu böyle sürekli büyürken Elijah ile savaşçıları ne durumdaydı kim bilir.

Lily bir iblis gibi dövüşüyordu, Rebekah’yı öyle bir savurdu ki kafası küt diye Klaus’unkine çarptı. Rebekah cadının saçlarını kavrayıp çekerek onu ağabeyinin üzerinden kaldırdı ve havaya savurdu.

“O benim!” diye hırlayan Klaus, kolunu kaldırıp Rebekah’nın cadının peşinden gitmesine engel oldu. Rebekah gözlerini devirdi.

“Hilkat garibeleri herkesindir!” diye çıkışıp Klaus’un kolunu sertçe iterek Lily Leroux’nun peşinden koşturdu. Marguerite’in içinde bulunduğu durumdan Lily de en az Klaus kadar –belki de daha fazla– sorumluydu. Öldüren darbeyi Klaus indirmiş olsa da, bu kâbusu Lily yaratmış ve herkesin başına musallat etmişti. Ölüyken bile sıkıntı yaratmaya devam ediyordu. Rebekah avucunun kaşındığını hissetti; cadının atan, sıcak, yapış yapış kalbini tutmak için sabırsızlanıyordu.

Rebekah dirilen cadının yanına Klaus’tan önce ulaşmıştı ama Lily kafasına hamle yapınca savuşturmak için eğilmek zorunda kaldı. Derken Klaus da onlara yetiştii. Klaus, Lily’nin kafasını döndürüp son beş dakika içerisinde omurgasını üçün-

cü kez parçalamış oldu. Rebekah artık bunun bir işe yaramadığını öğrenmişti gerçi.

Lily’yi öldürmenin bir tek yolu vardı, en azından Vivianne hayatta olduğu sürece. Rebekah onu kendi elleriyle öldürmeyi tercih ederdi elbette ama Lily Leroux’nun ölümünde pay sahibi olmak da tatlı tatlı hatırlayacağı bir anı olacaktı. Rebekah ölü cadının kollarını yakalayıp debelenen bedeninin arkasında sabitledi ve onu cömertçe Klaus’a sundu.

Klaus yumruğunu cadının göğüs kafesine daldırdı ve tüylerini diken diken eden birkaç saniye boyunca, Rebekah onun Lily’nin içinde kalbini arayan parmaklarını hissettiğini sandı. O sırada Klaus aradığını bulup çekti, kanlı kalbi göğüs kafesinde açtığı delikten söküp çıkarttı. Rebekah, Lily’nin gevşeyip üzerine düşen bedenini yere bıraktı.

“Pekâlâ,” dedi Klaus, sohbet tonuyla. Elindeki kalbi şekli bozulana ve tanınmaz hale gelene kadar sıktı. “Birbirimize pek benzemesek de, sevgili kardeşim, eğer sabaha kadar kalp sökmem gerekirse yanıma senden başkasını almayı aklımdan bile geçirmem.”

Klaus, öyle ya da böyle Vivianne’in öcünü aldığı düşünceyle pis pis sırtıyordu. Rebekah bu ifadeyi gayet iyi tanıyordu. Klaus savaşı kazandığını, hayatının aşkını korkunç yazgısından kurtardığını sanıyordu. Rebekah onun yanıldığına adı gibi emin olsa da, Klaus’u orada, ay ışığında keyifle dikilirken görmek, kendi yüreğini de tuhaf bir şekilde yumuşatmıştı.

Rebekah, Klaus’un denemesine izin verse bir şey kaybetmezdi sonuçta. Birkaç vampir ve büyük ihtimalle fazladan bir

avuç kurtadam daha ölürdü. Ama işin iyi tarafı Klaus nihayet Rebekah'nın başından beri söylediği şeyin doğru olduğunun farkına varacaktı: Lily'nin verdiği zararı telafi edebilecek bir büyü yoktu. Vivianne'i yazgısından kurtarmaya çalışmak –ve bir kez daha başarısız olmak– ağabeyinin pes etmesi gerektiğini anlamadan önce tatması gereken acı reçeteydi belki de.

“Eve gidip opali dene bakalım,” dedi Rebekah. “Burayla ben ilgilenirim.”

Klaus kalbi fırlatıp kolyenin durduğu cebe dokundu ve ardından arkasını dönüp malikâneye koştu. Arkasından baskarken Rebekah imkânsız olduğunu bilse de Marguerite ile kendisinin bir şekilde yanıldıklarını umut etti. Gerçek aşkın da söz hakkı vardı sonuçta.

OTUZ

Elijah savaş alanının her yerinde elinden geleni yapsa da Erüzgârın aleyhlerine döndüğünü hissedebiliyordu. Başta kurtadamlar sayesinde ciddi bir üstünlük sağladıklarını sanmıştı ama zaman geçtikçe dolunayın faydaları kadar zararları da olduğu anlaşılmıştı. Kurtadamlar güçlüydü, hızlıydı ve acımasızdı ama şu halleriyle yaşayan ölüleri öldüremiyorlardı. Üstelik Elijah ve vampir savaşçıların sürekli öldürmelerine karşı yaşayan ölü sayısı giderek artıyordu.

Daha da kötüsü yaşayan ölülerin kurtadamlardan söktükleri kalplerdense vampir kalbinin tadını sevdikleri ortaya çıkmıştı. Bütün taraflar ağır kayıp vermişti. Yine de savaşın ortasında bile, Elijah en ağır darbeyi kendi türünün aldığını görebiliyordu.

Önceki gece kurtadamları saflarına kattığından beri ilk kez, Elijah kurtadamların yardımını istemekte aceleci davranıp davranmadığını düşünmek zorunda kaldı. Şehrin –uğrunda

savaştığı, yeniden inşa ettiği ve dağılmasın diye bir arada tuttuğu kendi şehrinin– büyük bir parçasını bağışlamıştı, peki ne uğruna? William’ın kurtları cadıları taciz ederken kendi vampirleri savaşı kazanma sorumluluğunun altında eziliyorlardı.

Bu teklifi kendisine William sunmuş olsaydı Elijah işin altında bir numara olduğuna emin olurdu. Ama olayların gelişimine bakılırsa, kendisi ve elbette, Lily Leroux dışında suçlanacak kimse yoktu.

Klaus’un kederi patlamaya hazır bir barajdan farksızdı. Kırk dört yıl boyunca düşmanları, yapabilecekleri en kötü şeyin ona en çok istediği şeyi vermek olduğuna inanarak, *yardım* etmeyi reddetmişlerdi. Klaus’un bu şuursuz özleminde gerçek bir potansiyel olduğunu yalnızca Lily fark etmişti. Cadı, Klaus’a en çok istediği şeyi silah formunda sunmuştu. Dâhice bir kötülüktü. Elijah, Klaus’un ikisini birbirine bağlayan büyüü, Lily’ye hak ettiği cezayı verecek şekilde atlatmanın bir yolunu bulduğunu umuyordu.

Elijah kardeşinin cadıyı çoktan öldürdüğünü tahmin etti. Bir komutanın olduğuna dair bir işaret yoktu. Büyüler rastgele yağıyor, bazen havada birbirleriyle çarpışıyorlardı. Yaşayan ölüler yeni çıkartılan kalplerin etrafında toplanıyor, ilk ısırtığı almak için birbirleriyle mücadele ediyorlardı. Elijah komutanlarını son gördüğünden bu yana bir saat geçmişti. Klaus cadının kısa ve vahşet dolu iktidarına son vermeyi başarmış olabilirdi.

Ne yazık ki cadıların bozuk düzen saldırıya geçmelerinin tek etkisi vahşetin artması olmuştu. Elijah’nın savaşçıları zor

dayanıyordu. Lily yoldan çekildikten sonra bile, vampirlerin çok sayıdaki kana susamış, kafasız saldırganı üstünlük sağlamaya ihtimali giderek imkânsızmış gibi görünmeye başlamıştı.

Elijah bir kurtadamin, ileri doğru kusursuz bir şekilde uçuşunu izledi. Kurtadam doğruca cadılardan birine daldı. Cadı onu geç fark etmiş ve bu muazzam boyutlardaki yaratığa büyü yapacak vakit bulamamıştı. Kurtadam, cadının boğazını ustalıkla parçalayıp yoluna devam etti ve Elijah'ın vampirlerinden ikisini haklamak üzere olan bir yaşayan ölünün bacağına yapıştı.

Elijah düşmanın sayıca üstünlük sağlamış olmasına bir anlam veremiyordu. Yaşayan ölümler öyle kolay kolay ölmüyorlardı orası kesindi ama kanlı canlı silah arkadaşları vampirlerle kurtadamların ortak gücü karşısında sinekler gibi birer birer can veriyorlardı. Yine de orduları tepede ilk belirdiklerindeki hallerinden fazla bir şey kaybetmemişti. Sürekli aralarına katılan yeni yaratıklar çaktırmadan safları güçlendiriyordu sanki.

Canavarlardan bir tanesi bütün vahşetiyle Elijah'nın omzunu ısırdı. Elijah silkeleyip ondan kurtulmaya çalıştığı anda kurtadam bir köpek gibi sallandı. Bir kurtadam gelip yardım etmek istedi ama yaşayan ölü bir şekilde yılan gibi kıvrıldı, dişlerinin kısılcacını gevşetmeden kurtadamin göğüs kafesine bir tekme indirdi.

Yaratık inleyerek çimenin üstüne devrildi. Kurtadamin boşa gitmesi Elijah'yı çok kızdırmıştı. Yaşayan ölüyü ensesinden yakalayıp çekti, açmamak için direndiği dişleriyle etini

kopartışına aldırmamaya çalıştı. Canavarı bir anlığına kol mesafesinde tuttu ve yaşayan ölünün kendi omzundan koparttığı parçayı keyifle yutmasını izledi.

Elijah burnundan solumaya devam ederek yaratığın kalbini sökmek için elini uzattı ama cadının dikkati tam vaktinde korkunç ziyafetten Elijah'nın hareketine kaydı. Kan ve et parçalarıyla kaplı dişlerini göstere göstere sırtıp iki eliyle Elijah'nın elini yakaladı. Elijah elini taş duvara çarpan bir insan gibi hissetmişti. Bütün Köken Vampirler gibi o da asırlardır orantısız güç kullanmaya alışmıştı. Darbenin yarattığı şok, kendi lanetine fazlasıyla bel bağladığını tatsız şekilde hatırlatmış oluyordu.

Dünya üzerinde böyle güçlü bir yaratık olmamalıydı. Bu yaşayan ölümler için olduğu kadar Mikaelsonlar için de geçerliydi. Elijah, New Orleans'ın sıradan ölümlü halkı açısından ikisi arasında çok fark olmadığını farkındaydı. Kendisi de insan kanı içerek hayatta kalıyordu sonuçta. İki doğaüstü tür birbirinin soyunu tüketip dünyayı, kendiliğinden ölen türlere bırakırdı belki de.

Birdenbire, yaşayan ölünün göğsünün ortasında sıkılı bir yumruk belirdi ve yaratığın kalbini zafer kazanmış komutan edasıyla Elijah'ya doğru kaldırdı. Cadının bedeni gevşeyince Elijah boynundaki kısıkaçı açtı. Rebekah elinde kanlı kalple karşısında duruyordu, porselen teni onlarca başka kalpten sıçrayan kanla lekelenmişti.

Elijah o zamana kadar savaşın dalgasının kendisini, evvelce Lily'yi gördüğü tepenin batı ucuna taşıdığını fark et-

memiştı. Lily'nin cesedi hâlâ oradaydı, yanında da Elijah'nın tanımak istemediği ince uzun bir genç kız yatıyordu. Rebekah kızın tepesinde dikilmişti ve Elijah kardeşinin kendisine yardım ederken, bir yandan da Marguerite'i korumakla meşgul olduğunu fark etti. Rebekah kımıldamadan yatan kızın etrafındaki alanı temiz tutmak için canıyla dişıyla savaşıırken, birkaç metre uzakta Lily'nin ayaklar altında ezilmesi umurunda bile değildi.

Rebekah, "Geberdi kaltak," deyip bir yaşayan ölünün daha üç hamlesini birbiri ardına geçirtilip yumruğuyla kafatasını kırdı. Adam ölmemişti ama artık körlemesine saldırıyordu. Yumruğunu savuruyor, düşmanların yanı sıra kendi arkadaşlarına da isabet ediyor ama Rebekah'nın kılına bile dokunmıyordu.

Elijah, Lisette'i yaşayan ölünün işini bitirmesinden birkaç saniye önce gördü. Savaşın heyecanıla bir olmuş, ay ışığının altında parlıyordu.

"Sayıca üstünler!" dedi Elijah'ya.

Elijah kızın haklı olduğunu bilse de, "Sürüyle öldürdük," diye Lisette'i yatıştırdı. "Nereden geliyor bunlar?"

"Büyü yüzünden," diyen Rebekah, hırlayan bir kurtadamı itip iğrenç bir cadının önünden çekti ve arkasında kıpırdamadan yatan kıza bir bakış attı. "Ben de bunu anlatmaya..."

Rebekah cümlesini bitiremeden, bir grup yaşayan ölü kendilerine engel olmaya çalışan bir vampir çemberini yarıp kaçtı.

Elijah, Marguerite'i korumaya yardım etmek için hamle yapmak istedi ama tek adım atmadan çimlerin arasında kıpır-

danan bir şey dikkatini çekti. Yaşayan ölüyü tekrar yere sermeye hazır vaziyette olduğu yerde hızla döndü ve göz ucuyla Lisette'in de aynı şeyi yapmaya hazırlandığını fark etti.

Lisette öne atıldı ama Elijah onu kolundan tutup çekti. Kafasını kurcalayan bir şey vardı, bir benzerlik... Aynı cadıyı, tam o noktada yatarken gördüğüne emindi.

O sırada ölü değildi gerçi.

Elijah birkaç dakika önce bir kurtadamin aynı cadıyı katlettiğini görmüştü ve o sırada cadının yaşadığına emindi. Kurtadam boğazını parçalamış ve cadıyı ölüme terk etmişti –bıraktığında zaten ölüydü– ancak cadı neredeyse aynı anda Lily'nin kalp yiyen canavarlarından biri olarak geri dönmüştü. Üzerinde tek bir çizik, az önce aldığı pençe yarasına dair en ufak bir iz yoktu. Düşmüş ve düştüğü yerden tamamen farklı bir yaratık olarak kalkmıştı.

“Canlılar yaşayan ölü olarak diriliyorlar,” diyen Rebekah, payına düşen son yaşayan ölünün de biletini kesti. “Lily de dirildi.”

Sayıcı üstünlüklerinin sürekli artmasına şaşırırmamak lazımdı. Cadılar ordularını vampirlerin yok ettiğinden daha hızlı büyütüyorlardı.

“Şimdi anlaşıldı,” diye onaylayan Lisette, Elijah'nın elinden kurtulup son yaşayan ölüyle ilgilenmek için atıldı. Elijah hızla kızın yardımına koştu. İkisi iyi bir ekip olmuşlardı. Ama yaşayan ölüler her yerdeydi, dört koldan saldırıyor ve her dövüşe müdahale ediyorlardı. Onlarla teke tek kavgaya girmek neredeyse imkânsızdı.

Kötülüğün nerelere kadar yayılacağını ya da vampirlerin korumadığı şehirlerde nasıl bir yıkım yaratacaklarını kestirmek mümkün değildi. Lily Leroux, New Orleans'ı ele geçireyim derken, Yeni Dünya'nın tamamına egemen olacaktı anlaşılan.

Bir vampir çılgılık attı ama herkes kendi derdiyle uğraştığı için yardımına koşan olmadı. Elijah ne tarafa baksa ölen vampirler görüyordu. Arada bir sürü köpek dişi ve sarı göz gördü ama bunlar yaşayan ölü deryasında birer adacık gibi kalıyordu. Dönüştürdüğü vampirler paramparça oluyordu ve Elijah daha bir tanesine müdahale edemeden bir başkasının başı belaya giriyordu.

Her şeye rağmen dövüşmeye devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Bu orduyu toplamış ve onları savaş meydanına sürüklemişti. Bu savaşı Lily başlatmış olabilirdi ama artık Elijah'nın savaşıydı ve geride tek bir savaşçı kalmayınca kadar ordusunu savunmaya kararlıydı.

OTUZ BİR

Vivianne, içinde çakan kıvılcımlar gizemini ifşa edecekmiş gibi dikkatle baktığı opal taşı avucunda evirip çevirdi. Klaus'un bedenindeki bütün kaslar gergindi, Vivianne'in bir lafıyla harekete geçmeye hazırdı.

“Kanın gerekecek,” diye mırıldandı Vivianne ve kızın ağzından çıkan kelimeler tavan arasının durgun, tozlu havasında durulmadan, Klaus damarını açmıştı bile.

Vivianne opal taşı uzatıp koyu renkli, kıvamlı sıvıyı topladı. Taşın pürüzsüz yüzeyi kanı adeta emdi. Lily'nin bağlayıcı büyüü yaptığı sırada aynı sahneye şahit olduğunu hatırlayan Klaus, lanet taşın kanından daha ne kadar emeceğini merak etti.

Opal taşı bir süre inceleyen Vivianne narin bileğini Klaus'a doğru kaldırıp, “Şimdi de benimki,” dedi.

Klaus kısacık bir tereddüdün ardından onu ısırdı, ne kadar nazik olunabiliyorsa o kadar nazikti. Klaus, Vivianne'in ba-

şından çok daha kötüsünün geçtiğinin farkındaydı ama onu zaten yeterince –hatta fazlasıyla– incittiği duygusunu içinden bir türlü atamıyordu.

Buna karşın bütün dikkati ayaklarının dibindeki açık büyü kitabında olan Vivianne onun bu rahatsızlığını fark etmemişti bile. Kolyeyi kitabın yanındaki döşeme taşlarına koyup tek parmağının ucunu cildinden sızan kana daldırdı.”

“Opal taş enerjileri birbirine bağlıyor,” diyen Vivianne, kolyenin etrafında tebeşirle çizilmiş bir desenin üzerinden parmağıyla geçti. “Senin enerjini Lily’ye, benimkini sana, onunki yaşayan ölümlere bağlamış. Böylece onlar da Lily’nin emirlerine uyuyorlar. Bağlantılar farklı amaçlara hizmet etse de hepsi bu taşın etrafında dönüyor.”

“Bizi birbirimize bağlaması için taşta ihtiyacımız yok, sevgilim.” Lily, Vivianne’ın Klaus’a dönmesi için büyü kullanmış olabilirdi ama kız dünyanın bambaşka bir köşesinde uyanmış olsaydı bile, Klaus ikisinin birbirlerini bulacaklarından emindi.”

“Kesinlikle.” Vivianne bir adım gerileyip çizdiği deseni inceledi. Ardından bir parça eğri olan çizgiyi silip yeniden çizdi. “Taşın yarattığı bağlantılardan bir tanesi bile doğal ya da gerekli değil, Lily’nin amacına hizmet ettikleri için varlar. Bu ritüel bütün bağları kopartacak, böylece ben de ondan ve yarattığı canavarlardan sonsuza dek kurtulacağım.”

Ay ışığı kuzey pencerelerinden içeri süzüldü. Klaus bu büyüü yapanın, kızı içeriden ele geçirmeye çalışan karanlık şeyin değil, Vivianne olduğunu bilse de, bir yanlışlık olduğu

duygusunu içinden atamıyordu. Yaratığın saniyeleri kalmıştı, sonrasında Vivianne onu sonsuza dek yok edecekti.

Bu iş biter bitmez, Klaus kızı her şeyden uzağa, bol güneşli ve tek bir canavarın bile olmadığı bir yere götürecekti. Vivianne iyileşene ve kendini güvende hissedene dek orada kalacaklardı.

“Oldu mu sence?” diye sordu. “Neyse, boş ver. Çizgilerin keşiştiği noktada dur yeter, ben de konsantre olayım.”

Vivianne’in sesi normalden telaşlı çıkıyordu. Klaus bir an, büyüün görünmez aurasıyla karışarak kızın etrafında kıvılcımlar saçan telaşı gördüğünü sandı. Karanlık ya da değil, Vivianne güçlüydü, ciddiye alınması gereken biriydi ve Klaus gülümsemesini bastırıp kendine söyleneni yaptı.

Vivianne bir büyü mırıldanmaya başladı ve çizdiği sembolün etrafına daire şeklinde yerleştirdiği mumlar birdenbire parlayıp canlandılar. Klaus göz ucuyla, mumların yarattığı gölgelerin oynadıklarını gördü. Klaus tavan arasında yükselen garip gerilimi hissedebiliyordu. Gölgeleler dans ettiler, döndüler, kendilerini yaratan nesnelerle bağlarını tamamen koparttılar. Ölümlü dünyaya ait değillerdi sanki. Klaus’un başının etrafında yarasalar gibi döndüler, uçtular ama Klaus gözlerini Vivianne’den bir saniye ayırmadı.

Kızın içinde savaşılan güçleri, onun kendi bedenini ve ruhunu kontrol altına almak için verdiği savaşı neredeyse görebiliyordu. Lily’nin onu ele geçirme tehlikesine karşın, kendi büyü gücünü kontrol altına almaya çalışıyordu. Hiç kıpırdamadan durmasına rağmen, narin bedeni azgın bir okyanusun gücüne sahipti.

Vivianne, Klaus'un keskin gözlerinin bile yakalayamadığı ani bir hareketle hançerin kabzasını taşa indirip taşı milyonlarca küçük parçaya ayırdı. Etraflarındaki gölgeler aynı anda kaçışıp dağıldılar ve ardından köşelerine sindiler. Ya kırılan taştan ya da Vivianne'in kendisinden kaynaklanan ani ve sert bir rüzgâr tavan arasında uğuldayarak dolaştı. Klaus rüzgârın kıyafetlerine asıldığını hissediyordu ama etrafındaki çok sayıdaki mumun alevi titremedi bile.

Mumlar rüzgâr dininceye kadar yandılar, ardından sanki fırtınayı yutmuşlar gibi, aniden söndüler. Geride, duman kokusu dışında, büyüden bir iz kalmamıştı. Büyü bitmiş, ikisi tavan arasında yalnız kalmıştı. Vivianne hafifçe sendeledi ama Klaus kızın yüzüne renk gelmeye başladığını görebiliyordu. Dudaklarında da belli belirsiz bir gülümseme vardı. "İşe yaradı," dedi. "Büyünün işe yaradığını hissedebiliyorum."

Klaus da bir şeyler hissediyordu, orası kesindi. Yine de değişiklikleri algılayabilmek için ona yavaşça yaklaştı. "Aç mısın?" diye sorarken, diplerinde pusuya yatmış herhangi bir kötülük varsa görmek için siyah gözlerinin derinliklerini araştırdı.

"Bilmem," diyen Vivianne elini bileğindeki ısırtığa bastırdı. Yavaşlayan kanama neredeyse durmak üzereydi ama Klaus yine de kızın bileğini dudağına götürüp bir öpücük kondurdu. "Biraz başım dönüyor."

Vivianne'e öyle yoğunlaşmıştı ki, evin dışına hâkim olan garip sessizliği hemen fark edemedi. Çılgınlık, etlerin parçalanırken ya da koparken çıkarttığı sesler kesilmişti.

Klaus ona sarıldı, nabzını kendi nabzı kadar güçlü hissediyordu. Saçlarındaki hafif leylak kokusunu aldı ve kendi bedenine dayanan kalçalarının yumuşak kıvrımlarını hissetti. Vivianne iyileşecekti. Klaus sonsuz hayatının geri kalanını buna adamaya kararlıydı.

Vivianne'e sarıldı, kokusunu içine çekti, dışarıdaki ordulardan yükselen yeni bağrıışları duymamaya çalıştı. Vivianne kımıldanınca Klaus aynı şeyi onun da duyduğunu anladı. Yine de, umut taşıyan bu son anı, son huzurlu ara faslı paylaşma arzusuyla, onu sınıksız tutmaya devam etti.

"Benden uzaklaşsan iyi edersin," diye fısıldadı Vivianne sonunda ve Klaus onun sesindeki açlığı duydu. "Klaus şu anda seni ayaküstü öldürmemek için nasıl uğraştığımı bilemezsin."

Klaus, bedeninin titreyişinden ve kaslarının gerginliğinden Vivianne'in verdiği savaşı hissedebiliyordu. Büyü amacına ulaşmış bile olsa, önemli bir fark yaratmamıştı. Rebekah başından beri bu büyüün basit bir bedeli olamayacağını söylerken haklıydı. Bunun bu kadar tehlikeli bir büyü olmasının sebebi büyük bir bedel ödemeyi göze aldırان bir ödölünün olmasıydı. Klaus için dünyada Vivianne'den daha değerli bir şey yoktu. Onu geri kazanmanın bedeli de ancak onu yeniden kaybetmek olabilirdi.

Klaus istemeye istemeye geri çekilirken Vivianne'in titreyen bedenini tepeden tırnağa süzdü. Bir baş hareketiyle en yakın pencereyi gösteren Vivianne, "Git de bak," dedi, sıkılı dişlerinin arasından. "Uğradığımız başarısızlığı kendi gözlemlerle gör." Klaus bir an tereddüt ettiyse de, Vivianne olduğu

yerde kalınca tavan arasının gıcırdayan döşemelerini aşır pencereye gitti.

Dışarıda aklının hayalinin alamayacağı iğrençlikte bir manzara vardı. Yaşayan ölüler dört bir yanı sarmıştı. Karşılarına çıkan herkesi ayırım yapmaksızın öldürüyorlardı. Bir tanesi Klaus'un bakışları altında bir cadının kafasını koparttı. Bir diğeri kurtadamlardan birinin derisini yüzmeye çalışıyordu sanki.

Klaus olup biteni anlatacak kelimeler arayarak Vivianne'e doğru döndü. Döndüğünde, Vivianne'in kendine hâkim olma savaşını kaybettiği, görülmesi neredeyse imkânsız olan o saliselik anı yakaladı. Vivianne üzerine atılırken geri sıçradıysa da Vivianne çok hızlıydı. Klaus'un boynunu tırmaladı. Klaus kendi kanının gömleğinin önüne aktığını hissetti. Vivianne'in eline bulaşan kanı yalayışını görünce midesi bulandı.

"Kolyenin seni serbest bırakması gerekiyordu," diye fısıldadı Klaus. Bunun imkânsız olduğu ihtimalini düşünme izni vermemişti kendine. Başarısızlığı aklına bile getirmemişti. Bu anın vahşi, yürek dağlayan acısına kendini hazırlamamıştı.

Vivianne karşılık olarak bir çığlık atıp kuzgun renkli saçlarından birkaç parlak tutam koparttı. Klaus, kızın dikkatinin bir anlığına da olsa dağılıştan yararlanıp kollarını bedeninin iki yanında sabitledi. Vivianne debelendi, üstelik en az Klaus kadar güçlüydü ama Klaus pes etmedi. Vivianne'in kendi başına gelenleri anlamaya hakkı vardı, Klaus asla anlayamayacaktı gerçi.

Nihayet kasları gevşedi ve kulak tırmalayan çığlıkları

boğuklaşıp nihayet umutsuz hıçkırıklara dönüştü. Vivianne başını Klaus'un omzuna yasladı. Klaus'un kısıkcını gevşetmeyi göze alamadığı süre içerisinde, ona tekrar saldırmaya çalışmadı.

Vivianne acı bir hırıltıyla, “Benim için özgürlük umudu kalmadı,” dedi.

“Bunu artık hissediyorum. Klaus yaşayan ölülerle aramdaki sıradan bir bağlayıcı büyü değil, Lily'nin beni dirilttikten sonra yaptığı bütün lanetler de öyle. Bağ, bizi ayakta tutan büyüden kaynaklanıyordu. Onları ve beni.”

“Aramaya devam edeceğiz,” dedi Klaus, kendi sesi de onunki kadar kısık çıkmıştı. “Başka büyüler de var...”

“Yok,” diye fısıldadı Vivianne. “Bu kâbusu bitirmenin bir tek yolu var ve bence sen de ne olduğunu biliyorsun. Hatta bir süredir biliyordun.”

“Lily benim yüzümden seni seçti,” diye karşılık verdi Klaus, kendi sözlerindeki tatsızlığı hissederek. “Seni bu büyüünün anahtarı yaptı çünkü biliyordu ki ben asla...”

“Ah,” dedi Vivianne. Gözlerinde hem keder hem de bir çeşit rahatlama olduğunu da görebiliyordu Klaus. “Büyü ben yaşadığım sürece devam edecek desene. Üstelik Lily senin benim bir daha ölmeme asla izin vermeyeceğini sandı.” Vivianne gülümseyip yumuşak elini Klaus'un yanağına koydu. “Seni benim kadar iyi tanıımıyormuş, aşkım.”

Klaus başını çevirip dudaklarını sevgilisinin parmaklarına dokundurdu. “Sonsuza dek senin olduğumu biliyorsun, Viv.”

Vivianne bunun üzerine başını kaldırdı ve kendi gözyaşla-

rıyla tuzlanmış dolgun dudaklarıyla Klaus'u dudağından öptü. “Seni seviyorum, Niklaus. Seninle bir ömür geçirmek için her şeyimi verirdim ama hayatım sona erdi. Şu anda yaşadığım şeye hayat denemez, sürekli bir daha dibe batacağım zamanı bekliyorum. Er ya da geç bir an gelecek, nefes almak için yüze çıkamayacağım ve karanlıkta sonsuza dek boğulacağım.”

“Seni tekrar kaybetmek istemiyorum,” diye mırıldanan Klaus onun dudaklarını, gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını, saçlarını öptü.

Vivianne gözlerini kapatırken “Hâlâ ilk seferi yaşıyoruz,” dedi tatlı tatlı. Uzun kirpikleri, solgun yanaklarında ıslak ıslak parladı. “İkinci bir şansımız olduğunu sanmakla aptallık ettik. İkinci şansımız hiç olmadı. Bunu, hiç yaşanmamış gibi düşün.”

Klaus'un böyle bir şey yapması mümkün değildi, Vivianne de bunu biliyor olmalıydı. Klaus'un acısını dindirecek bir şey ya da onu ikna edebilecek bir mantık yoktu. Bu ikinci kaybın acımasız katiyeti onu birincisinden binlerce kez daha kötü yapıyordu ki ilki zaten dayanılmayacak kadar kötüydü. Klaus bu gecedен her şekilde sonsuza dek yaralanmış olarak çıkacaktı ama başka seçeneğı yoktu.

Klaus, Vivianne'i dağları yerinden oynatacak kadar çok sevmişti ama ona olan sevgisi yüzünden ondan kalmasını da isteyemezdi. Bu şekilde, Vivianne gerçek doğası ile korkunç canavar arasında kalmışken, olmazdı. “Bunu yapmamak için her şeyimi verirdim,” dedi Klaus ve onun yüzünün her yerini hafızasına tekrar tekrar kazıdı.

“Bu işi başkasına bırakamazsın,” dedi Vivianne, gözyaşları arasında gülümseyerek. “Bunu ben de istemem. Bana veda et ve beni Öbür Taraf’a gönder ki seni hayal etmeye devam edebileyim.”

Vivianne gözlerini kapattı ve Klaus iki göz kapağına da birer öpücük kondurdu. “Güle güle, Vivianne,” diye mırıldandı. “Seni sevdiğim gibi, başka kimseyi sevmeyeceğim.” Ardından kızın göğüs kafesine yumruğunu daldırdı, kırılan kaburgasının parmak eklemlerine sürtünüşünü hissetti ve kalbi açtığı delikten çekip çıkarttı. Vivianne Lescheres Mikaelson, Klaus’un onu bekleyen kollarına son bir iç çekişle düştü. Gözlerinde yaşlar ve yakut renkli dudaklarında bir tebessümle öldü.

Klaus onu tutup elindeki kalbe sanki kendi kalbiymiş gibi, boş gözlerle baktı. İçinde bir şey değişiyor, Vivianne’in bedeni daha soğumaya bile başlamadan göğüs kafesinde oluşan yeni boşluğa yerleşiyordu.

Klaus’un ona son söyledikleri değişmeyecek tek gerçektir. Klaus bir daha asla böyle sevemeyecekti. O sırada hissettiği acı buna yer bırakmayacak kadar büyüktü ve Klaus bu dersi asla unutmayacaktı. Vivianne’i kaybetmekle sonsuzluğa yalnız başlamak zorunda kalmıştı. Böyle bir kayıpla sonsuzluğa nasıl dayanacaktı? Klaus Mikaelson’un hayatının aşkı gitmişti ve önünde uzun bir ömür dışında bir şey kalmamıştı.

OTUZ İKİ

Rebekah'nın elinden şiddeti Marguerite'ten uzak tutmaktan başka bir şey gelmiyordu. Nefes alıp düşünmeye zamanı yoktu. Kızı daha güvenli bir yere taşımaya fırsat bulamamıştı. Elijah'nın orduları geceyi yeni yaşayan ölüler yaratmakla geçirmiş ve yaratıklar artık dört bir yanı sarmıştı. Bir kurtadamin sarı gözleri Rebekah'nın hemen önünde söndü ve kurdu öldüren yaratık ona kanlı dişlerini gösterdi. Soluk tenli, kısa saçlı adam, kızın atmayan kalbinin mucizevi bir şekilde canlı olduğunu biliyormuş gibi Marguerite'e aç gözlerle bakıyordu.

Ölü gözleri iki kadın arasında hızla gidip geldi. Önce sola sonra sağa hamle yaptı ama bu Rebekah'nın ilk dövüşü değildi ve fazla uzatmaya niyeti yoktu. Yaşayan ölünün ileri doğru hamle yapıp ağırlığını zamanında toparlanamayacağı şekilde değiştirdiğini gören Rebekah saldırdı. Kollarına ve başına birbiri ardına sert darbeler indirip onu gardım düşürmeye zorla-

yınca yaratığın göğüs kafesi açıkta kalmış oldu. Birinin arkasından ona baktığını hisseden ve oyalanacak vakti olmadığını bilen Rebekah, onun işini çabucak bitirdi.

Sarı saçlarını başının tepesinde yüksek topuz yapmış, kırklı yaşlarında bir kadın, bir yaşayan ölü, Rebekah'nın boşluğundan yararlanıp Marguerite'in yüzükoyun yatan bedeninin başında eğilmişti. Rebekeh kadının yakasına yapıştığı gibi onu var gücüyle gerisin geri fırlattı. Fakat cadı Rebekah'nın dengesini bozmayı başarınca ikisi birden hırlayarak yuvarlanmaya başladılar.

O sırada birisi, cadıyı Rebekah'nın üzerinden çekti. Rebekah tekrar ayağa fırlarken gözüne kızıl sarı saçlar ve çiller ilişti. Yaşayan ölü anlamsız bir şeyler geveleyerek çığlık atıp Lisette'in sağ koluna dişlerini geçirdi ve ardından elini genç vampirin göğüs kafesine doğru daldırdı. Rebekah tam vaktinde öne atılıp onları ayırdı. Hemen sonrasında yumruğunu yaşayan ölünün omurgasına indirip kalbini sırtından çıkarttı.

“Sağ ol,” dedi Lisette, soluk soluğa. Yüzü ayın ışığında her zamankinden de solgun görünüyordu. Acıyan kolunu yaralı göğsüne dayamıştı ama Rebekah iki yaranın da çoktan iyileşmeye başladığını fark etti. Çok yakında Marguerite de böyle yenilmez olacaktı ama öncelikle Rebekah'nın kızın bedenini, annesinin dirilttiği iğrenç yamyamlar tarafından parçalanmaktan kurtarması lazımdı.

“Elijah'yı gördün mü?” diye sordu Rebekah. “Bir planı var mıymış yoksa son adamımıza kadar böyle savaştığımız mıyız?”

Lisette hızla iyileşen kolunu diğer eliyle ovuştururken

“Son gördüğümde çeşmenin oradaydı,” dedi. “Bir kısmımız evin yakınında toplanmıştık ama senin gelmediğini görünce merak edip bakmaya geldim.”

“Burada iyiyim,” diyen Rebekah, Marguerite’e bir daha baktı. Lisette destek verse bile, kızı bütün hızıyla devam eden bir savaşın ortasından geçirmeye niyeti yoktu. Rebekah, Klaus bu laneti şu ya da bu şekilde bitirene dek, alanını korumaktan başka bir şey yapamazdı.

“Arkana bak!” diye bağırdı Lisette. Rebekah içgüdüsel olarak eğildi. Elindeki kopmuş bacağı bir kupa gibi taşıyan bir yaşayan ölü bir grup kurtadamin arasından fırladı.

Aynı anda yaratığın bedeni zangır zangır titredi. Rebekah savaş meydanına dalga dalga yayılan yankıyı hissedebiliyordu. Yaşayan ölülerin hepsi birden seğirdiler ve nihayet gücü tükenen kurmalı oyuncaklar gibi yere yığıldılar.

Savaş meydanına garip bir sessizlik çöktü. Ardından Rebekah birkaç kişinin ıslığını ve tezahüratını duydu. Hem yorgun hem de yenik durumda olan orduları bu ani duraklamayı bir zafer olarak görmeye istekliydi. Az evvel hayatları için savaşırken bir saniye sonra saldırgan grup pes edivermişti.

Ağabeyinin bunu nasıl yaptığını merak eden Rebekah, “Niklaus,” diye fısıldadı. Marguerite de Rebekah da yanılmış olabilirler miydi? Vivianne’in büyüğü işe mi yaramıştı? Diğer seçenek neredeyse hayal bile edilemeyecek kadar imkânsızdı. Büyü değilse... Eğer Klaus... Rebekah duvarlarının arasında neler olup bittiğini merak ederek malikâneye yöneldi.

Ardından kalabalıkta bir dalgalanma daha oldu. Yaşayan

ölülerin arasında ilki kadar çabuk ve sessizce yayılan, belirsiz bir çalkantı meydana geldi. Rebekah yakınlarda bir yerden yükselen bir çığlık duydu, sonra bir tane daha.

Savaş meydanında yatan bedenler kıvranmaya başlamıştı. Gövdeler yeni kollar, farklı kafalar buluyordu. Parçalanıp sonrasında ele geçen parçalarla dikilen bez bebekleri andırıyorlardı. Kâbusu andıran bir köşe kapmaca oyununda, rastgele uzuvlar yuvarlanıp rastgele bedenler buldu. Tam önündeki bir cadı sendeleyerek ayağa kalkarken Rebekah boş gözlerle onu seyretti. Üzerinde dikildiği bacaklardan biri kendinindi, diğerinin yerini bir kurtadamin bacağı almıştı. Yaşayan ölü, bir insan ayağı ve bir pati üzerinde, öne doğru atıldı.

Yaratık düşe kalka üzerlerine yürürken, “Sıradan bir manzara değil,” dedi Lisette. “Bir vampir için bile.”

“Git!” dedi Rebekah aniden. “Elijah’nın yanına dön. Bulabildiği herkese ihtiyacı olacak.” Yaşayan ölü, Rebekah’ya ulaşım kafasına saldırdı. Rebekah darbeyi durdurdu ve üstüne bir de yaratığın kolunu koparttı. Kolu var gücüyle uzağa fırlattıysa da göz ucuyla uzvun kolsuz bedene doğru süründüğünü fark etti.

Yaratık daha kendini toparlayıp yeniden saldırıya geçmeye fırsat bulamadan, arkadan saldıran biri sırtını kâğıt gibi rahatça parçalayıp deldi. Adam devrilirken, Rebekah müdahale eden kişiye teşekkür etme niyetiyle duraladı ama kanlı kalbi tutan elin sahibini tanımıyordu. Rebekah’nın şaşkın bakışları altında yaşayan ölüyü öldüren adam kalbi kendi ağzına götürüp kırmızı dişleriyle parçaladı.

“Sizden biriydi!” diye bağırdı Rebekah ama sonra boşuna konuştuğunu fark etti. Belli ki yaşayan ölüleri bir arada tutan ve onlara bir amaç veren büyüde bir terslik olmuştu.

Kaotik savaş ortamı artık tamamen kontrolden çıkmıştı. Rebekah ile yandaşlarının bütün gece parçalamakla uğraştıkları yaşayan ölüler, yanlış bedene yanlış kafayla ve ters takılmış bacaklarla kendilerini rastgele toparlıyorlardı. Ayrım gözetmeksizin öldürüyorlardı. Rebekah’nın başını çevirdiği her yerde kan akıyor, akan kanlar sağa sola sıçırıyordu.

Yaşayan ölülerden bir tanesi, kalan az sayıdaki cadılardan birinin üzerine atılınca cadı ona bir ateş topu fırlattı. Yaşayan ölü bir meşale gibi tutuşurken bir saniye duraksamadan cadıyı parçalayıp kalbini yedi.

Rebekah şaşkın şaşkın bakarken yaratık, gözünün önünde erimeye başladı. Yanarken yemeye devam ederek fokurdamaya başladı. Kendi içine çöküyor, eti kemiklerinden sıyrılıp mide bulandırıcı bir kitle halinde yere akıyordu.

Savaş alanının dört bir yanından çılgınlık yükselmeye başlamıştı. Rebekah hepsine aynı şeyin olduğunu fark etti. Bütün yaşayan ölüler ufalanıyordu. Bazıları pul pul olan ellerini uzattılar. Rebekah yardım mı istiyorlardı yoksa son bir çabayla görünmez bir düşmanın kalbini kapmaya mı çalışıyorlardı, emin olamadı.

Rebekah ordusunun kalanıyla birlikte bekledi. Tek bir vampir ya da kurtadam, sahte zaferin hemen ardından gelen bu ani zafere inanmaya cesaret edemiyordu. Fakat yaşayan ölülerin iğrenç kalıntıları düştükleri yerde kalmıştı.

Rebekah midesinin ağzına geldiğini hissetti ve yerdeki birikintilerden elinden geldiğince sakınarak savaş alanının dışına yöneldi. Ortada, savaşın en şiddetli geçtiği noktada, yapış yapış sıvılar birikmişti. Anormal cesetler birbirine karışıp muazzam boyutlarda, iğrenç bir kitleye dönüşmüştü.

Rebekah, Elijah'nın yanına giden vampirlerin arasına karıştı. Elijah, Rebekah'yı görünce, "Bitti," dedi, sanki anlaşılmıyormuş gibi.

"Niklaus bitirdi," dedi Rebekah. Bunun doğru olduğunu iliklerinde hissediyordu. Ne yaptığını ve bunun için ödediği bedeli bildiği için, Niklaus'a hayatı boyunca bu derece büyük bir hayranlık duymamıştı.

Elijah'nın gerilen köşeli çenesi kelimelere dökemeyeceği kadar derin bir duyguyu ele veriyordu. "Kaybetmek üzereydik," dedi nihayet. Etrafa, ordusundan geri kalan ve malikâneye doğru düşe kalka ilerleyen vampirlere baktı. Kurtadamlar çoktan ormanın derinliklerinde gözden kaybolmuşlardı. Rebekah çok geçmeden ödülleri istemek için geri döneceklerinden emindi gerçi. "Niklaus'un bize ihtiyacı vardır."

Doğudaki tepeler, doğmasına az kalan güneşin ışıklarıyla alev alevdi ve ayaklarının dibindeki savaşın enkazı güzel denebileceği bir ışıltıyla parlıyordu. Uzun zaman önce yaşanmış bir felaketin, sefaletin usta elinden çıkmış bir tablosuna benzemişti. Rebekah, Elijah'nın uzattığı koluna girdi. İkisi birlikte çimenlikten evlerine ve ağabeylerine doğru ağır adımlarla ilerlediler.

Rebekah uzun yaşam tecrübesinde, zamanın insan karakter-

ri dışında her şeyi değiştirdiğini görmüştü. Ağabeyleriyle birlikte bin seneden fazla yaşamışlardı ve sonsuz yaşamlarında şu ya da bu şekilde örselenmişlerdi. Yine de Rebekah zamanla her birinin içinde, insan oldukları günlere uzanan bir benlik olduğunu ve sonrasında başlarına gelen şeylerin buna çok da dokunamadığını anlamıştı. Kalan yara izlerinden bağımsız, yüzeyin altında taşıdıkları benlik onlarındı.

Klaus, Vivianne’i sonsuza dek kaybettikten sonra bir daha asla aynı olmayacaktı belki. Ama çok farklı biri de olmayacaktı. Geçmişte olduğu ve gelecekte de olacağı gibi, Rebekah’nın ağabeyiydi ve Rebekah da onun acısına, ondan korkmayacak ve kaçmayacak kadar saygı duyacaktı. Her şey nasıl eninde sonunda geçiyorsa bu da geçecekti ve Mikaelsonlar aile olmayı sürdürecektlerdi.

Bir kez daha her şeyi baştan inşa etme zamanıydı.

OTUZ ÜÇ

Elijah dönüp başını tekrar yastığına bıraktı. Lisette kıvrılıp yeni pozisyona uyum sağladı. Sanki bu iki parça birbiri için yaratılmış gibi, başını Elijah'nın omzundaki oyuğa yasladı.

“Güneş daha batmadı,” diye mırıldandı Lisette. “Daha birkaç saatimiz var.”

“En fazla bir saatimiz var,” diye itiraz etti Elijah ama dudaklarının kenarını çekiştiren gülümsemeye engel olmadı.

“Bir saat uzun zaman,” diye hatırlattı Lisette ve usta bir hareketle parmağının ucunu onun çıplak göğsünde dolaştırdı. Elijah bu teklife olur demek üzereydi ama gece çöktükçe beraberinde getireceği yeni rahatsızlıkları unutmak giderek güçleşiyordu.

“Konsey kurtadamlara bir yer vadettiğimden beri ilk kez bu akşam toplanıyor,” diye hatırlattı Elijah, son iki haftada Mikaelson malikânesine ayak basıp da bunu duymamış olmak

mümkünmüş gibi. William Collado'nun özel durumu göz önüne alınarak kentin gölge konseyi yeni ayda buluşma gele-neğini yeniden devreye sokmuştu. Bu şekilde kavgalar mini-muma inecekti ve Elijah'nın ruh hali düşünüldüğünde, eğer bu işe yaramazsa hiçbir şey yaramayacaktı.

Lisette tırnağının ucunu yeniden tembel tembel dolaştırma-ya başladı. "Sana minnettar olmaları gerekir," dedi. "O yeri hak edecek kadar çalıştıkları söylenemez. Bunu hatırlarlar umarım."

"Hafıza ilginç bir şeydir," diye karşılık verdi Elijah. Buna defalarca şahit olmuştu. Nesiller boyunca unutulmayan kinler ve hemen ertesi gün unutulan iyilikler vardı.

William kimsenin kendilerine iyilik falan yapmadığını iddia edecekti kesin. Sonuçta kurtadamlar söz verdikleri gibi savaşmışlardı ve tek bir vampir bile köpek dişlerindeki zehirden nasibini almamıştı. Kurtadamların savaşın gidişatını beklenildiği şekilde etkilememeleri ve sonunda kazanılan zafere hiç bir katkılarının olmaması, onların gözünde bir şey değiştirmiyordu. William anlaşımda kendi payına düşeni yerine getirmişti ve Elijah'nın kendi sözünü yerine getirdiği için hayıflanması onun suçu değildi.

"Onlara verdiğin sözü tutman lazımdı," dedi Lisette. "Ve tuttu da. Buraya kadar tamam olduğuna göre, toprakları geri alma işine başlayabiliriz."

"Yapmadığımız şey değil." Kızın haksız olmadığını kendi kendine itiraf eden Elijah gülümsedi. Kasırgadan bu yana New Orleans'ta yakaladığı büyük başarıdan, kendini bu şehrin

gölge kralı olarak hayal etmekten keyif almıştı. Yeni bir kral-
lık kurmanın kendine has bir heyecanı oluyordu. “Birileri ikna
ederse yeniden yaparım belki.”

Lisette bir kahkaha atıp bütün bedeniyle ve şaşırtıcı bir yu-
muşaklıkla ona iyice sokuldu. “Kimsenin seni aksini yapmaya
ikna edebileceğini sanmıyorum,” diye onu tatlı tatlı azarladı.
“Bir saat için bile olsa.”

Bir saatleri bile kalmamıştı aslında. Üzerlerine bir şeyler
giyip dünyanın geri kalanına katılmaları gerekiyordu. Ama
bunun acelesi yoktu, o yüzden Elijah başını çevirip kızı öptü.
Lisette bu hareketi minik bir onay mırıltısıyla karşıladı ve
öpüşüne ateşli bir karşılık verdi.

Elijah yuvarlandı ve birlikte geçirecekleri son birkaç da-
kikanın tadını sonuna kadar çıkartabilmek için kızı yatağın
ortasına çekip üzerine çıktı. Lisette bir kahkaha atıp ona iyice
sokuldu, Elijah’nın dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.
Elijah kızın bedeninin hareketlerinde ve gri gözlerindeki yara-
maz parıltıda kaybolup gitti.

Sonunda Elijah onu bir süre bırakmadı. Tatmin olmuş, bir
parça da geç kalmıştı. Bu şekilde sonsuza dek kalabilirdi ama
sonuçta kardeşlerini bekletmesinin haklı bir mazereti yoktu.
Yataktan hayıflanarak kayıp çıktı. Çıplak bedeninin baştan
çıkarıcılığının farkında olan Lisette, onun yatağında gerindi.
Elijah’nın son kez tereddüt ettiğini görünce sırtıttı.

“Git hadi,” dedi Lisette ve örtüyü işveyle bacaklarına doğ-
ru çekti. “Ne kadar kalabalık olsalar da Kurtadamlar, New
Orleans’ı sensiz yönetemezler.”

Elijah kendisine söyleneni yapıp merdivenlerden uzun adımlarla inerken alelacele giyindiği kıyafetlerin üzerine bir de pelerin attı. Rebekah ile Klaus onu merdivenlerin dibinde bekliyorlardı. Çoktan hazırlanmış ve bir süredir de sabırsızlanmaya başlamış gibi bir halleri vardı. Rebekah'nın, "Hiç gelmeyeceksin sandım," diye mırıldandığını duydu Elijah ama ne kadar terslenirse terslensin kimse keyfini kaçıramazdı.

"At arabası geldi," diyen Klaus'un peşine düşüp ön kapıdan dışarı çıktılar. Arabanın sürücüsü yere atlayıp binmeleri için arabanın kapısını açtı. "Yarım saattir burada ama Rebekah'ya hizmet için seve seve bekledi."

Rebekah arabaya binerken Klaus'a dik dik baktı ve Elijah iç çekip peşlerinden kadife koltuklara yerleşti. Dünyaları kim bilir kaç kez alt üst olsa da, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Klaus ile Rebekah, Vivianne'in ölümünün ve yaşayan ölülerin yok olmasının ardından birbirlerine karşı inanılmaz kibar davranmışlar ama doğal olarak bunu uzun süre devam ettirememişlerdi. İki hafta sonra her zamanki hallerine dönmüşlerdi. Tartışıyor, sataşılıyor ve malikânenin koridorlarında yaramaz çocuklar gibi bağırarak koşturuyorlardı. Kısa süren huzur döneminin de kendine özgü bir hoşluğu vardı gerçi. Elijah yine de ilişkileri eski, bildik şekildeyken daha rahat ettiğini fark etti. Bir evi yuva yapan aileydi ve kardeşleri de şüphesiz Elijah'nın ailesiydi.

At arabası tekerleklerini takırdatarak yola çıkarken, "Eski Kurtadam Bölgesi tekrar dolup taşmaya başladı," dedi Rebekah. "Aranızdaki anlaşmayı paraya çevirmek için hiç vakit

kaybetmediler.”

“Neden kaybetsinler?” diye sordu Klaus. Elijah daha iyi bir hedef oluşturduğu sürece kız kardeşini küçümsemekten bir süreliğine de olsa vazgeçmeye hazırды. “Teklifimizi yeniden düşünmek için bize zaman verseler ellerine bir şey geçecek değil sonuçta.”

“Olan oldu,” diye çıkıştı Elijah. “Onlar sözlerini tuttular. Biz de tutacağız.”

“Topraklarımızın neredeyse yarısını boşu boşuna kaybettik,” dedi Rebekah dudak bükerek. “Onlar bu işten bize kıyasla çok daha kârlı çıktılar.”

Sinirlenen Elijah, “Niklaus’a kalsa aşkı uğruna bunun iki katını vermeye hazırды,” diye hatırlattı. “Üstelik yanlış hatırlamıyorsam, onu durdurmak için çocukça bir şakadan başka bir şey yapmadın, sevgili kardeşim.”

Rebekah tokat yemiş gibi oldu ama Klaus gözünü bile kırpmadı. Elijah, belden aşağı vurduğunu anında fark etti. Her şeyi riske attıktan sonra eline hayatının aşkını ikinci kez kaybetmekten başka bir şey geçmeyen Klaus’un nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu. Bir tereddüt yaşadı, özür dileme dürtüsü ile batırdığı iğneyi alenen görmezden gelen kardeşi gibi görmezden gelme arzusu arasında kalmıştı.

Klaus, Elijah’nın dolduruşuna gelecek halde olmayabilirdi. Vivianne ile alakalı her şeye karşı aynı duygusal tepkisizlikle karşılık veriyordu. Yarası hissetmesine izin vermeyecek kadar derindi sanki. Gerçek aşkını kaybedince tamamen değişen Klaus, bundan hiç etkilenmemiş gibi davranıyordu.

Zor bir durumdu ve Elijah da sürekli Klaus'un aslında ne düşündüğünü tahmin etmek zorunda kalıyordu. Şefkat gösterse zorlama kaçacaktı, sert davranırsa zalimlik olacaktı. Klaus, Rebekah ile eski, bildik cevap yetiştirme oyununa dönmüştü ama Elijah'nın içinden bu oyuna katılmak gelmiyordu. Klaus yas tutsaydı keşke. O zaman Elijah elinden gelen her şeyi yapardı. Bu haliyle Elijah onun kendisinden ne beklediğini bir türlü kestiremiyordu.

İç geçiren Elijah, "Özür dilerim, Niklaus," dedi sonunda. "Haksızlık ettim."

Rebekah buna çok sevinmiş gibiydi ama Klaus neredeyse tatlı denecek bir ifadeyle gülümsedi. Son iki haftadır yaptığı gibi, "Sorun değil," dedi. Vivianne'i kaybetmek onu zerre kadar etkilememişti, normal olan oydu sanki. "Kafam, bu küçük engelin beraberinde getirdiği fırsatlarla meşgul aslında," diye devam eden Klaus, aracın perdelerinden birini çekip New Orleans sokaklarını seyre daldı.

"Fırsatlar mı?" diye tekrarladı Elijah, duyduğunda bir yanlışlık olduğuna emindi. Klaus, Vivianne'in ilk ölümünün ardından kırk dört sene tavan arasındaki odasına kapanıp onun her halinin resmini yapmıştı. Bu sefer hemen entrika çevirmeye başlamış olabilir miydi? Kızın ikinci ölümünün üzerinden en fazla iki hafta geçmişken? At arabası parke taşlarda bir engele denk geldi ve arabanın içindekileri şöyle bir sallayıp gecenin içinde uçar gibi yaptığı yolculuğa döndü.

"Şehri tek başımıza yönettiğimizde neler olduğunu gördük," diye başladı Klaus, acısını yok sayma pahasına kafası-

nı meşgul eden meseleye kardeşlerini dahil etmeye can attığı belliydi. “Kurtadamlar sürgünde güçlendi, cadıların hile yoluna gittiler.”

“Her şehirde haşere sorunu olur,” dedi Rebekah. “Köklerini kazımayı başardığımızı varsaysak bile, yerlerine yenileri gelecektir.”

“Kesinlikle.” Rebekah lafı ağzından almış gibi, Klaus yumruğunu dizine indirdi. “Kurtadamları dışlayarak bu şehri kontrol edemeyeceğimiz açık. Şimdi de geri dönüyorlar.”

“Güçlenerek döndüler gerçi,” dedi Elijah kaşlarını çatarak. “Bizim tebaamız değil. Kendilerine ait toprakları ve konseyde yerleri var. Lily’nin cadılarına karşı verdiğimiz savaşın ardından sayıları da bize yetişti. Bize muhtaç oldukları söylemez.”

“Hayır, bize muhtaç değil. Bu akşam için,” dedi Klaus sırtarak. “Ama hayat uzun, sevgili ağabey. Artık onları izleyebileceğimiz ve içten çökertebileceğimiz bir konuma döndüklerine göre, eninde sonunda bize itaat etmelerini sağlarız. Burada, şehrin ortasında, bizim haberimiz olmadan bir daha asla bir tehdit oluşturacak kadar güçlenemezler.”

Klaus zekice bir gözlem yapmıştı. Elijah bunun çok kötü bir fikir olmadığını kabul etmek zorundaydı. Diğer klanları dışlamak uzun vadede vampirler açısından zarardan başka bir şey getirmemişti. Üstelik uzun vadeli düşünmeyi Mikaelsonlardan iyi kim bilebilirdi?

Elijah verdiği sözü tutmak konusunda kararlıydı ve bunu yapacaktı. Ancak Lisette’in evvelce hatırlattığı gibi, William’a

verdiği sözü bu akşam yerine getirmesi yeterliydi. Ondan sonra her aile kendi başının çaresine bakacaktı. “Devam et,” diyen Elijah, arkasındaki kadife kaplı mindere yaslandı.

Klaus gülümsedi, fenerin ışığında içindeki kurdu andırıyordu. “Burası bizim şehrimiz,” diye hatırlattı Elijah ile Rebekah’ya. “Başından beri öyleydi ve sonuna kadar da öyle olacak. Asıl soru, şehri nasıl yöneteceğimiz ve tahta talip olanlara nasıl karşılık vereceğimiz. Hepsi toz olup gittikten sonra da bizler ayakta kalacağız, o yüzden ne yapıp edip üste çıkalmam derim.”

Rebekah bile elinde olmadan ilgilenmişti. Elijah kendi dudaklarına, kardeşinin gülümsemesinin bir eşinin yavaşça yerleştiğini fark etti. “Kurtadamların lideri aptal değil,” diye uyardı. “Kolay kolay boyun eğmeyeceklerdir.”

Rebekah, “Niklaus’un ihtiyaç listesinde ‘kolay’ kelimesinin olduğunu sanmıyorum,” dedi. Kendi derin mavi gözlerinde ağabeyinin sözleriyle eşleşen bir ifade vardı.

“Zorluk çıkarsa hallederiz,” diye onaylayan Klaus, dirseklerini dizlerine dayayıp parmak uçlarını birleştirdi. “Yine de büyük bir sorunla karşılaşacağımızı sanmıyorum. Bir iki sokak köpeğine terbiye vermekte ne var?”

Kardeşleri, yollarındaki bir sonraki dönemece taşıyan at arabası takırdayarak yoluna devam etti. Bir savaş bitmişti ve sıradaki savaş onları bekleyen gece gibi önlerinde uzanıyordu.

JULIE PLEC

Sinema ve televizyonda hem yapımcı hem de senarist olarak birbirinden başarılı işlere imza atan Julie Plec *Vampir Günlükleri*'nin kardeş dizisi *The Originals*'ın yaratıcısıdır.

ABC'nin aile dizisi *Kyle XY* ile senaristlik kariyerine başlayan Plec'in senarist, prodüktör ve yardımcı prodüktör olarak görev aldığı yapımlar arasında, *The Tomorrow People*, *Vampir Günlükleri*, *Çılgılık 1*, *Çılgılık 2*, *Lanet* ve *Vahşi Irk* bulunmaktadır.

GOI KİTAP

AİLE GÜÇTÜR

Köken Vampir ailesi bin sene evvel birbirlerine bir söz verdi. Her zaman ve sonsuza dek bir arada kalacaklardı. Ama verilen sözleri tutmak ölümsüzken bile kolay değildi.

Yıl 1766. Klaus, Elijah ve Rebekah Mikaelson kasırgada yerle bir olan şehirleri New Orleans'ı aradan geçen kırk dört yıl içinde adeta yeniden inşa edip eskisinden de görkemli bir hale getirmişlerdir. Cadılar bataklığına çekilmiş, kurtadamlarsa arkalarına bakmadan kaçıp gitmiştir. Ama bu kadarı Klaus için yeterli değildir. O kral olmak, şehre kraliçesi ile birlikte hükmetmek ister. Ve nihayet en çok arzuladığı şeyi gerçekleştirecek bir cadı bulur ama cadının niyeti Klaus'u kullanarak, ölmüş atalarını diriltmek ve New Orleans'ı geri almak için bir savaş başlatmaktır. Mikaelson kardeşler cadıların bu hamlesini savuşturmak için güç birliği yapsa da kesin olan bir şey vardır: Çok kan dökülecektir.

₺19.00

Key Artwork © 2015 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.